David Duke

Sângele părinților tăi nu s-a pierdut în tine, ci faci parte din șirul de bărbați care sunt regi înscăunați, vlăstarele lui Zeus, căci nici un om de rând nu ar putea zămisli fii ca tine.

Homer, „Odiseea"

Rasă și realitate

DAVID DUKE
Rasă şi realitate

Capitolul unu
Rasă şi raţiune

Era în anul 1963. Aveam treisprezece ani, şi mă întrebam dacă nu cumva comiteam o impietate gândindu-mă, măcar, că ar fi posibil ca rasele omeneşti să difere între ele, când am descoperit volumul „Race and Reason: A Yankee View", de Carleton Putnam. La început, am presupus că „Rasă şi raţiune" avea să se releve ca o expunere superficială şi uşor refutabilă a prejudecăţilor rasiale. În acelaşi timp, însă, îmi dădea un sentiment de nelinişte.

Nu bănuiam că tocmai începeam să citesc o carte care avea să-mi schimbe viaţa.

Textul m-a captivat. Am început să citesc în tramvai, la întoarcerea de la librărie, apoi în autobuzul spre casă, aproape trecând de staţia unde trebuia să cobor. În drum spre casă, m-am oprit de câteva ori pentru a citi mai atent unele paragrafe, după care mi-am continuat drumul, meditând la ideile pe care le descoperisem. În seara aceea, după ce am mâncat pe fugă supeul, m-am repezit în dormitorul meu de la etaj, am scos cartea din pungă şi n-am mai lăsat-o din mână până n-am terminat-o.

„Rasă şi raţiune" nu m-a convertit, dar m-a făcut să mă gândesc critic pentru prima oară la problema rasială şi să pun sub semnul întrebării argumentele egalitariste pe care până atunci le acceptasem fără discuţie. Nu eram pregătit să-mi abandonez principiile, dar cartea m-a făcut să-mi dau seama că mai exista încă un punct de vedere, la fel de legitim şi ştiinţific.

M-am întrebat: „Dacă lucrurile scrise aici sunt adevărate? Dacă deosebirile, calitatea şi componenţa

raselor reprezintă principalii factori ai vitalităţii civilizaţiilor?”

Putnam preconiza faptul că integrarea rasială masivă a şcolilor publice americane avea să ducă la intensificarea rasismului de culoare, la sentimente de duşmănie şi frustrare, la reducerea nivelului de învăţământ, la creşterea ratei violenţei în şcoli şi, prin urmare, la un fenomen de implozie a marilor oraşe din America. Riscul ca ţara noastră să cunoască o asemenea soartă mă îngrijora. Voiam să aflu adevărul, indiferent la ce concluzie m-ar fi putut aduce acesta.

Mă interesa în mod deosebit o anumită alegaţie a lui Putnam. Autorul afirma că cei mai mulţi dintre Părinţii Fondatori ai Americii credeau cu convingere în deosebirile rasiale şi că până şi Preşedintele Lincoln, Marele Emancipator, declarase în repetate rânduri că, după părerea lui, existau mari diferenţe între rase, care făceau necesară separarea acestora. Dacă afirmaţiile lui Putnam erau corecte, atunci trebuia să recunosc faptul că mijloacele de informare mă înşelaseră într-o privinţă importantă. Generaţia mea fusese învăţată că egalitatea rasială fusese un principiu fundamental al Părinţilor Fondatori, fiind chipurile exprimată chiar şi în „Declaraţia de independenţă”:

Considerăm de la sine evidente următoarele adevăruri: că toţi oamenii se nasc egali, că sunt înzestraţi de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile (…).

Majoritatea americanilor pot identifica imediat aceste cuvinte. Dar înseamnă ele oare că Jefferson şi ceilalţi patrioţi care au semnat documentul credeau că toţi oamenii se nasc egali din punct de vedere biologic? Că rasele albă şi neagră au fost înzestrate în mod egal de către Creator?

Cum putea fi adevărat un asemenea lucru, întreba Putnam, când acelaşi document îi declară pe indieni nişte

„sălbatici necruţători” care masacrează oameni nevinovaţi fără a ţine seama de vârstă sau de sex?

A incitat insurecţii interne printre noi şi a purces la aducerea localnicilor de la frontierele noastre, necruţătorii sălbatici indieni, a căror lege cunoscută a războiului constă în distrugerea fără deosebire a oamenilor de toate vârstele, sexele şi condiţiile sociale.

Oricine care ar folosi azi un asemenea limbaj, de pe podiumul Convenţiei Naţionale Republicane sau Democrate, ar fi înfierat de toată lumea.

Cum ar fi putut crede cu adevărat în egalitatea rasială, când mulţi dintre semnatari înşişi, inclusiv autorul, Thomas Jefferson, aveau sclavi negri care erau consideraţi bunuri în proprietate, asemenea vitelor? Cum rămânea cu drepturile inalienabile ale sclavilor? Erau pare Părinţii Fondatori nişte ipocriţi neruşinaţi, sau poate declaraţia nu spunea altceva decât că drepturile noastre, ca supuşi britanici din cele treisprezece colonii, erau aceleaşi cu ale fraţilor noştri englezi din Marea Britanie?

Pe Placa Memorială a lui Thomas Jefferson putem citi:

După ce am citit şi am recitit restul declaraţiilor lui Jefferson în problema negrilor, m-am convins că autorul nu se referise la egalitatea rasială, atunci când redactase „Declaraţia de independenţă”. Pe lângă cuvintele „se nasc egali”, cel mai comun citat al oricărui Părinte Fondator al Americii, folosit pentru a susţine mişcarea pentru drepturi civile, a fost clasica frază a lui Jefferson:

Nimic nu e scris mai sigur în cartea sorţii, decât că aceşti oameni [negrii] sunt hărăziţi să fie liberi.

Această declamaţie a fost folosită în mii de cărţi, articole, piese de teatru, emisiuni documentare şi filme artistice – mai mult decât oricare alt enunţ celebru despre problema rasială. Pe placa frumosului memorial Jefferson din Washington D.C., cuvintele sale sunt gravate ca o sfântă scriptură, pe uriaşele panouri interioare de granit.

Următoarea propoziţie de pe perete începe cu cuvintele „Să promulgăm legea pentru educarea oamenilor de rând”. În articolele din presă, citatul se sfârşeşte cu cuvintele „să fie liberi”. Nici articolele şi nici arhitectul memorialului nu au recunoscut cinstit existenţa unei clipse, căci citatul este în mod clar un fals intenţionat, care modifică radical sensul iniţial al declaraţiei.

În revista „Western Destiny” a lui Willis Carto, am citit pentru prima oară restul celebrei declaraţii a lui Jefferson. Citatul în sine nu este decât un fragment dintr-un paragraf inclus în autobiografia lui Jefferson:

Nimic nu e scris mai sigur în cartea sorţii, decât că aceşti oameni [negrii] sunt hărăziţi să fie liberi. Nu mai puţin sigur este faptul că cele două rase, la fel de libere, nu pot convieţui sub o aceeaşi guvernare. Natura, obiceiurile, opiniile, au trasat hotare distinctive de neşters între ele. Încă ne mai stă în putere să dirijăm procesul de emancipare şi deportare în linişte şi pace, şi într-un ritm atât de încet încât răul să se risipească pe nesimţite, iar locul lor să fie (…) ocupat încetul cu încetul de muncitori albi liberi. Dacă, dimpotrivă, va fi lăsat să se impună prin forţă, natura umană trebuie să se cutremure în faţa perspectivei ce se anunţă.1

Textul complet al declaraţiei lui Jefferson m-a năucit. Nu numai că nu credea în egalitatea rasială, ci declara clar că Natura imprimase deosebiri de neşters între rasele neagră şi albă, că acestea nu puteau convieţui sub aceeaşi guvernare, şi că, dacă rasa neagră nu era dusă înapoi în Africa, se „cutremura” pentru viitorul Americii. Sursele egalitariste care scriseseră cu trufie despre credinţa lui în egalitate mă înşelaseră fără ruşine.

Poate că opinia lui Jefferson era greşită, mi-am spus eu, dar de ce i se răstălmăciseră cuvintele într-un sens complet opus celui original? Mi-am amintit când vizitasem rotonda Memorialului Jefferson şi privisem cu respect acele cuvinte, în faţa magnificei statui a lui Jefferson

însuşi. Acum, ştiam că acele cuvinte gravate în granit erau mincinoase.

Oare restul acelor cuvinte convingătoare se scursese pur şi simplu în „gaura memoriei”, cum o numea George Orwell, în romanul său clasic 1984? 2 Dacă instituţia socială suprima şi distorsiona cu neruşinare un fapt istoric atât de important, am început să mă întreb dacă nu cumva au existat şi alte înşelătorii importante în privinţa rasei. Putnam demasca mult mai multe.

Marşul Pentru Drepturile Civile spre Washington, organizat de Martin Luther King în 1964, şi-a ţinut mitingul în faţa Memorialului Lincoln. Ştiam că Lincoln se împotrivea instituţiei sclaviei, la fel ca Jefferson, dar care ar fi fost opinia lui Lincoln despre un marş pentru egalitatea şi integrarea rasială, ai cărui participanţi se adunau pe treptele impunătorului său memorial? Iată câteva dintre cele mai surprinzătoare sentimente ale lui Lincoln asupra acestei probleme:

Egalitatea negrilor. Palavre! Câtă vreme, sub guvernarea unui Dumnezeu destul de mare pentru a făuri şi menţine acest Univers, vor mai continua escrocii să vândă şi neghiobii să înghită o gogoaşă demagogică atât de josnică? (Abraham Lincoln, Opere complete, redactor Roy P. Basler, Rutgers University Press 1953, Septembrie 1859 (vol. III, pag. 399))3 Într-o cuvântare ţinută la Springfield, Illinois, în data de 26 iunie 1857: O despărţire a raselor este singura măsură preventivă perfectă contra amalgamării, dar întrucât separarea imediată e imposibilă, următoarea soluţie constă în a le ţine despărţite acolo unde nu sunt deja împreună (…). O asemenea separare, dacă este efectuată cât de cât, trebuie să se realizeze prin colonizare (…). Este o acţiune dificilă, dar „unde se găseşte voinţă, se află şi o cale”; iar ceea ce îi e necesar acum colonizării este o voinţă puternică. Voinţa izvorăşte din cele două elemente ale sensului moral şi interesului propriu. Să ajungem la convingerea că este just

moralmente şi, în acelaşi timp, favorabil, sau cel puţin nu contrar, intereselor noastre, să-i transferăm pe africani în climatul lor natal, şi vom găsi o cale de a o face, oricât de grea ar fi o asemenea sarcină. (vol. II, pag. 408-9).4

În celebrele Dezbateri Lincoln-Douglas din Charleston, Illinois, Lincoln a spus: Nu sunt şi nici nu am fost vreodată în favoarea instaurării în orice fel a egalităţii sociale şi politice între rasele albă şi neagră. Nu sunt şi nici nu am fost vreodată în favoarea acordării dreptului de vot negrilor, sau alegerii lor ca juraţi, sau calificării lor pentru a deţine funcţii publice, sau căsătoriilor mixte cu persoane albe; şi voi mai spune, pe lângă aceasta, că există o diferenţă fizică între rasele albă şi neagră, care cred că le va împiedica etern să convieţuiască în termeni de egalitate socială şi politică. (A patra dezbatere cu Stephen A. Douglas la Charleston, Illinois, 18 septembrie 1858, vol. III, pag. 145-461).5

În umbra monumentului închinat omului care a rostit cuvintele de mai sus, s-a adunat Marşul pentru Drepturile Civile din 1964. Cerurile trebuie să se fi scuturat de râs. Am cercetat textul Proclamaţiei de Emancipare a lui Lincoln şi, spre consternarea mea, am constatat că până şi cuvântarea care-l însoţea cerea deportarea negrilor din America şi repatrierea lor în Africa:

„... şi ca efortul de a coloniza persoanele de origine africană, cu consimţământul lor, pe acest continent sau pe altele, după ce se va obţine acordul guvernelor existente acolo, să continue”.

(Din Proclamaţia de Emancipare rostită de Preşedintele Lincoln, la data de 22 septembrie 1862).6

Urmează cuvintele Preşedintelui Lincoln cu ocazia unei ceremonii de repatriere în Washington D.C.:

„Am insistat pentru colonizarea negrilor şi voi continua. Proclamaţia mea de Emancipare era legată de acest plan. Nu este loc pentru două rase distincte de oameni albi în America, şi cu atât mai puţin pentru două

rase distincte de albi şi negri.

Nu pot concepe o calamitate mai mare decât asimilarea negrilor în viaţa noastră politică şi socială, ca egali ai noştri (…).

În interval de douăzeci de ani, putem să-i colonizăm paşnic pe negri şi să le dăm limba, literatura, religia şi sistemul nostru de guvernare, în condiţii în care să se poată ridica la deplina măsură a umanităţii. Acest lucru nu s-ar putea face niciodată aici. Nu putem atinge niciodată uniunea ideală la care visau părinţii noştri, cu milioane de membri ai unei rase străine şi inferioare printre noi, a căror asimilare nu este nici posibilă, nici dezirabilă". (vol. V, pag. 371-5).7

„Priviţi situaţia noastră actuală – ţara angajată în război! – bărbaţii noştri albi tăindu-şi unii altora gâturile (…) şi apoi gândiţi-vă la ceea ce ştim că este adevărul.

Dacă nu ar fi existat rasa voastră între noi, nu ar fi avut loc niciun război, deşi multora dintre cei angajaţi îm ambele tabere nu le pasă de voi în niciun fel (…). Prin urmare, este mai bine şi pentru unii şi pentru ceilalţi să ne separăm (…).

Voi şi noi suntem rase diferite. Ne despart deosebiri mai largi decât există aproape între oricare alte două rase. Dacă e drept sau nedrept acest lucru, nu e nevoie să discut, dar această diferenţă fizică reprezintă un mare dezavantaj şi pentru voi şi pentru noi, întrucât cred că rasa voastră va suferi foarte mult, mulţi dintre ai voştri din cauza vieţii printre noi, iar dintre ai noştri, din cauza prezenţei voastre. Într-un cuvânt, vom suferi şi unii şi alţii. Dacă admitem acest adevăr, el oferă cel puţin un motiv pentru a ne despărţi". (Cuvântare despre colonizare, ţinută unei delegaţii de negri la Washington D.C., în data de 14 august 1862, vol. V, pag. 371).8

Pentru Lincoln, singura soluţie fezabilă pe termen lung a problemei rasiale din America era repatrierea. De aceeaşi părere au fost şi mulţi alţi titani ai istoriei

americane, printre care Thomas Jefferson, James Monroe, James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Henry Clay şi chiar autorul imnului nostru naţional, Francis Scott Key. Cu toţii erau membri activi ai Societăţii Americane de Colonizare, fondată în 1817 la Washington D.C. Deşi unor americani le va veni greu să creadă, colonizarea Africii cu sclavi eliberaţi începuse de fapt cu mult timp înainte de asasinarea lui Lincoln. Astfel a fost formată naţiunea liberiană din Africa, denumirea ei provenind de la termenul latinesc care înseamnă libertate. Capitala Liberiei, Monrovia, a fost botezată după preşedintele american James Monroe, un puternic susţinător al repatrierii negrilor. Până nu de mult, guvernul liberian a fost condus de urmaşi direcţi ai sclavilor negri repatriaţi din America.

Mulţi lideri negri au susţinut şi ei mişcarea de repatriere, inclusiv veneratul conducător de culoare din anii 1920 şi 1930, Marcus Gravey. În 1935, în faţa Congresului Statelor Unite a fost prezentată o petiţie de repatriere semnată de patru sute de mii de negri; convingătoarele ei cuvinte merită să fie citate aici:

Dacă nu se va da posibilitatea, în Africa noastră strămoşească, cunoaşterea agriculturii şi a maşinilor şi uneltelor agricole simple, pe care am dobândit-o aici, ne va ajuta să ne făurim o viaţă frugală dar civilizată, pe solul virgin şi în clima prielnică a Liberiei (…). Acum suntem un element instabil, iar costul acestui proiect, oricât de mare ar fi, credem sincer că va reprezenta totuşi o investiţie sănătoasă din partea poporului american.9

Argumentele „patriotic-americane” pentru integrarea rasială, pe care cândva le acceptasem fără discuţie, se prăbuşiseră, căci dacă opoziţia faţă de integrarea rasială te făcea să fii acuzat de a fi neamerican şi antipatriot, înseamnă că la fel de antipatrioţi erau şi autorul „Declaraţiei de independenţă”, preşedintele care a eliberat în cele din urmă sclavii şi chiar autorul imnului nostru

naţional. Părinţii Fondatori nu erau numai segregaţionişti în sens clasic, ci şi separatişti albi, care au prezis cu îndreptăţire că prezenţa continuă a africanilor în America va duce la conflicte sociale de nerezolvat. Ei credeau că singura soluţie echitabilă nu putea fi decât repatrierea tuturor negrilor din Statele Unite şi au format o societate destinată anume realizării acestui scop. În cele din urmă, idealul lor a fost zădărnicit, mai întâi de puterea economică a proprietarilor de sclavi, care căutau să-şi păstreze averile, iar mai târziu, la sfârşitul Războiului de Secesiune, de către forţele politice radicale care îi foloseau pe sclavii recent eliberaţi drept carne de tun politică pentru a-şi menţine controlul asupra Congresului.

Sursele bibliografice ale lui Carleton Putnam cu privire la Părinţii Fondatori se verificau până la nivelul semnelor de punctuaţie. Mintea mea s-a deschis spre posibilitatea ca Putnam să aibă dreptate nu numai în sens istoriografic. Mă alarma gândul la implicaţiile rolului cardinal al rasei în crearea şi menţinerea culturii şi a civilizaţiei. Dacă era adevărat, însemna că înlocuirea rasei albe, prin emigrare şi amestec rasial, putea distruge însăşi civilizaţia occidentală.

Egalitariştii şi aliaţii lor din mass-media şi guvern s-au angajat în mod clar într-o politică de schimbare rapidă a componenţei rasiale a Statelor Unite. Chiar dacă politica lor este cumplit de debusolată, o dată ce se va realiza pe deplin, cale de întoarcere nu va mai exista. Este la fel ca în cazul unui om de ştiinţă care, căutând un tratament contra durerilor de cap, îl testează în mod iresponsabil pe el însuşi. Dacă reiese că formula e toxică, nu benefică, în veci nu va mai concepe alta.

Logica e limpede: dacă Putnam are dreptate când afirmă că deosebirile inerente dintre rase sunt acelea care produc diferenţe accentuate în cultură şi valori, înseamnă că preschimbarea Americii, dintr-o naţiune de proporţie covârşitoare albă într-o societate multi-rasială şi multi-

culturală va produce reacţii rasiste şi conflictuale inevitabile.

Pe de altă parte, aceeaşi logică îmi spunea că, dacă egalitariştii aveau dreptate, schimbarea rasială avea să antreneze cu sine armonie şi progres.

Argumentele lui Putnam cu privire la integrarea rasială erau la fel de chibzuite ca şi dezvăluirile lui istorice. I-am rezumat pledoaria în lucrarea mea trimestrială la educaţie civică.

Putnam susţine că rasa este o realitate distinctă în lume. Că s-au efectuat mii de studii asupra deosebirilor rasiale, care au dezvăluit cu consecvenţă diferenţe profunde ale I.Q. şi configuraţii comportamentale divergente între negri şi albi. Numeroase alte studii au arătat multe deosebiri identificabile între creierele şi craniile negrilor şi ale albilor, precum şi faptul că aceste diferenţe reprezintă cauzele de bază ale slabelor rezultate la învăţătură şi comportamentului antisocial al negrilor. Putnam e convins că civilizaţia este produsul acelui grup rasial care a creat-o, iar înlocuirea demografică a rasei fondatoare, prin mixaje rasiale, emigrări şi rate diferite ale natalităţii, va diminua şi în cele din urmă va reduce vitalitatea culturii şi a civilizaţiei.

Putnam afirmă că decizia Curţii Supreme de a forţa integrarea învăţământului public a fost o fraudă ştiinţifică şi intelectuală comisă asupra cetăţenilor americani. El arată că cercetările omului de ştiinţă socială negru, Dr. Kenneth Clark, sunt în contradicţie clară cu mărturia depusă ulterior de acesta în faţa Curţii Supreme, în procesul Brown versus Comisia de Învăţământ din Topeka. Sentinţa procesului Brown s-a bazat pe declaraţia lui Clark în sensul că respectul de sine al copiilor negri ar fi prejudiciat grav de segregarea rasială.

Doctorul Clark a atestat că, atunci când copiilor negri li s-a dat să aleagă între jocul cu păpuşi albe şi cel cu păpuşi negre, ei au ales în proporţie copleşitoare păpuşile

albe – chipurile demonstrând vătămarea psihică provocată de o societate segregată. Doctorul Clark a ascuns faptul că, deşi este adevărat că în şcolile segregate copiii negri preferă cu regularitate păpuşile albe, studiile lui au mai arătat şi că copiii negri din şcolile integrate tind mai degrabă să aleagă păpuşi albe.10

Pe lângă afectarea respectului de sine al copiilor negri, integrarea va vătăma efectiv şi evoluţia educaţională a acestora. Ea creează o ambianţă de învăţământ universalistă, care nu reacţionează faţă de necesităţile şi aptitudinile lor specifice. Putnam mai susţine de asemenea că copiii albi vor suferi de o reducere a nivelului şi o accentuare a violenţei, proprii comunităţii negre.

Pentru al parafraza pe Lincoln, Putnam demonstrează că negrii şi albii „vor suferi şi unii, şi alţii".

Nu eram gata să accept premisa de inegalitate rasială a lui Putnam, dar în faţa unor probe istorice atât de dramatice mi se părea scandalos faptul că mijloacele de informare populare din America promovau ideea că Părinţii Fondatori au crezut în integrarea şi asimilarea rasială. Dându-mi seama că mă înşelaseră în această privinţă, mi-am pierdut încrederea de principiu în toate preceptele egalitariste. M-am hotărât să cercetez meticulos întreaga problemă, încercând să-mi las deoparte prejudecăţile egalitariste.

Egalitariştii susţin că între negri şi albi nu există diferenţe ale nivelului de inteligenţă şi că, în acelaşi timp, mediul ambiant are cea mai mare influenţă asupra aptitudinilor mintale şi a caracterului. Mai mult, ei susţin că singura deosebire semnificativă dintre rase constă în culoarea pielii. Unii dintre ei merg până la a afirma că de fapt nici nu ar exista rase propriu-zise. Ştiam că mai aveam mult de citit şi de meditat, dacă voiam să ajung vreodată la o înţelegere echilibrată a problemei rasiale.

Alte cuvinte celebre ale lui Thomas Jefferson, înscrise pe memorialul lui, spuneau: „Am jurat pe altarul lui

Dumnezeu ostilitate eternă contra tuturor formelor de tiranie asupra minţii omului”. În timp ce continuam să citesc şi să descopăr alte şi alte minciuni şi falsuri în legătură cu rasa, propria mea ostilitate creştea, deopotrivă cu hotărârea de a descoperi adevărul despre rasă – oriunde m-ar fi dus acesta.

Oare diferenţele dintre albi şi negri se rezumă, aşa cum doream să cred cu atâta disperare, numai la culoarea pielii? Sau există într-adevăr şi alte deosebiri, mai profunde şi mai semnificative, mintale şi de personalitate, determinate de gene, nu de mediul ambiant? Dacă există într-adevăr diferenţe inerente de profunzime, însemna că toate premisele integrării rasiale deveneau ameninţate.

Înainte de a putea înţelege dacă între rase există sau nu deosebiri inerente de inteligenţă şi caracter, trebuia să aflu dacă diferenţele psihologice sunt produsul eredităţii sau al mediului, mai ales în privinţa celei mai importante caracteristici: inteligenţa.

Capitolul doi
O chestiune de inteligenţă

După ce am descoperit că mijloacele de informare ale instituţiei sociale existente mă amăgiseră în legătură cu convingerile rasiale ale Părinţilor Fondatori ai Americii, am început să-mi pun întrebări cu privire la premisele problemei rasiale. Încă nu eram pregătit să accept teza lui Carleton Putnam conform căreia negrii ar fi în mod inerent mai puţin inteligenţi decât albii şi mai puţini capabili de a susţine civilizaţia. Mi se părea nedrept ca Dumnezeu şi Natura să fi făurit o rasă mai puţin inteligentă decât alta.

Pentru a înţelege dezbaterea rasială, trebuia să ajung la fundamentele ei. Erau rasele cu adevărat egale ca inteligenţă şi caracter? Înainte de a apuca să abordez această problemă, trebuia să descopăr adevăratele surse ale comportamentului şi performanţelor omeneşti. Se aflau rădăcinile inteligenţei şi ale comportamentului în gene (ereditate), sau în condiţionare (mediu)? Numai pe baza acestui răspuns puteam spera să înţeleg chestiunea rasială.

Întrucât inteligenţa deosebeşte mai presus de orice fiinţele omeneşti de mediul animal, mam hotărât să cercetez ce anume este inteligenţa, cum se măsoară ea şi ce impact real are asupra individului şi a societăţii.

Mi-am început studiul cu lecturi despre natura inteligenţei, începând, aşa cum îmi place să fac întotdeauna când încep cercetarea unui subiect, cu dicţionarul în mână.

Inteligenţă, s. 1. capacitate de a învăţa, raţiona, înţelege şi a efectua alte forme similare de activitate mintală; aptitudine de a percepe adevărurile, relaţiile, faptele, sensurile etc. 2. manifestare a unei înalte capacităţi mintale: „El scrie cu inteligenţă şi umor”.11

În general, inteligenţa este definită ca fiind

capacitatea de a dobândi şi pune în aplicare cunoştinţele. Civilizaţia este produsul unor oameni cu o inteligenţă suficient de înaltă pentru a dobândi şi aplica informaţii, idei şi concepte formale, şi de a rezolva probleme de limbă, agricultură, arhitectură, transport, fabricaţie, distribuţie, economie şi guvernare. Inteligenţa pare să fie şi mai importantă în aspectele superioare ale civilizaţiei: dreptul, religia, medicina, filosofia, literatura, muzica şi celelalte arte, ştiinţele.

Ce este I.Q.?

Deşi testarea inteligenţei este în prezent atacată de neo-marxişti ca un instrument al elitelor, părintele testelor moderne de inteligenţă a fost Alfred Binet, un psiholog francez care, în 1905, a elaborat testul pentru identificarea şi ajutarea copiilor cu capacităţi mintale scăzute. În mod tradiţional, copiii de acest nivel nu aveau acces la învăţământul public, dar guvernul francez emisese o lege care garanta programe speciale de învăţătură pentru copiii cu deficienţe mintale. În jurul anului 1911, Binet şi asociatul lui, Theodore Simon, extinseseră textul, pentru a avea aplicare şi la adulţi. Pe măsură ce-şi perfecţionau metodele de testare, a devenit tot mai evident că puteau să identifice copiii şi adulţii care aveau nevoie de ajutor corector şi, de asemenea, să-i discearnă pe cei înscrişi la nivelurile normale de inteligenţă, precum şi pe cei înzestraţi cu facultăţi mintale superioare.

În anul 1912, psihologul german Wilhelm Stern a propus divizarea vârstei mintale a copilului în funcţie de vârsta lui cronologică, pentru a stabili un indicator universal al inteligenţei. În 1916, psihologul american Lewis Terman a introdus Coeficientul de Inteligenţă, ca scală de marcaj, pentru Revizia Stanford, încununată de un enorm succes, a Scalelor Binet, celebrul sistem „Stanford-Binet”. David Wechsler a elaborat ulterior testele I.Q. cele mai larg folosite în zilele noastre. El a renunţat la conceptul de „vârstă mintală”, folosind în schimb relaţia

dintre scorul I.Q. individual şi scorul I.Q. mediu pentru acea categorie de vârstă – denumind-o „deviaţie I.Q.”

Criticii testelor de tip I.Q. s-au grăbit să atragă atenţia că I.Q.-ul este un concept abstract, care poate să nu aibă nicio legătură cu lumea reală. Ei l-au citat pe doctorul Edward Boring de la Harvard, care în 1923 a scris: „Inteligenţa ca o capacitate măsurabilă trebuie să fie definită din start ca fiind capacitatea de a da rezultate bune la un test de inteligenţă. Inteligenţa este ceea ce se testează cu ajutorul acelui test.” 12

Această declaraţie este în esenţă adevărată, dar acelaşi lucru se poate spune despre oricare alte teste. La urma urmei, examenul de conducere auto nu determină altceva decât performanţa individului la test, nu neapărat calităţile lui de şofer în general. Totuşi, nimeni n-ar putea susţine în mod serios că, în medie, cei care ratează examenul conduc la fel de bine ca aceia cu rezultate perfecte.

Arthur R. Jensen, profesor de psihologie educaţională la Universitatea din California de la Berkeley, extinzând munca de pionierat a psihologului englez Charles Edward Spearman, a confirmat faptul că toate testele de capacitate mintală se află într-o corelaţie pozitivă între ele.13 Dacă o persoană înregistrează un punctaj sub medie la un tip de test asupra capacităţilor mintale, ea va avea şanse să înregistreze punctaje sub medie şi la un alt tip de test. Dimpotrivă, dacă dă rezultate peste medie la un test, are şanse să atingă un scor similar de înalt şi la altul. Cei care se descurcă bine la citit, de exemplu, de obicei sunt buni şi la matematici. Conceptul de importanţă a inteligenţei generale, sau a inteligenţei „g”, cum este ea denumită în lumea academică, este acceptat de marea majoritate a cercetătorilor şi autorităţilor în psihologie.

Cel mai adecvat mod de a determina dacă testele I.Q. măsoară un factor important în relaţie cu performanţa

constă în a compara un număr cât mai mare de punctaje ale indivizilor testaţi cu realizările lor ulterioare, în şcoală şi carieră. Cercetătorii au făcut şi fac acest lucru în întreaga lume. Toate studiile importante arată că I.Q.-ul deţine un rol important în preconizarea evoluţiilor ulterioare.

Cum se corelează I.Q.-ul cu succesul în viaţă

Zeci de studii extinse au arătat că scorurile I.Q. sunt cel puţin la fel de concludente ca mediile din liceu pentru a prezice performanţele din colegiu. Majoritatea psihologilor profesionişti sunt de acord că facultatea de a învăţa se află într-o relaţie strânsă cu I.Q.-ul. Când am cercetat pentru prima oară problema, la începutul anilor ’60, am descoperit numeroase studii ştiinţifice care demonstrau importanţa I.Q.-ului, dar mijloacele de informare dădeau impresia că lumea ştiinţifică i-ar fi pus la îndoială valabilitatea. În 1996, o comisie a Asociaţiei Psihologilor Americani a fost solicitată să studieze problema I.Q.-ului. Comisia a constatat că I.Q.-ul are o legătură strânsă cu capacitatea de a învăţa.14

Numeroase studii arată că I.Q.-ul se corelează strâns cu notele şi progresul în şcoală; ba chiar, că poate prezice succesul individului, prestigiul lui profesional şi nivelul de salarizare, mai exact decât o face fundamentul lui familial şi socio-economic. Doctorul Arthur Jensen – considerat o autoritate eminentă în materie de valabilitate practică a I.Q.-ului – declară următoarele, în cea mai recentă carte a lui, The g Factor.

De la invenţia lui Binet încoace, s-au efectuat nenumărate studii asupra valabilităţii testelor mintale pentru prezicerea performanţelor şcolare ale copiilor. Abstracţiile Psihologice conţin aproximativ unsprezece mii de citate din studii despre relaţia dintre reuşitele la învăţământ şi „I.Q.”. Dacă există un fapt de necontestat în

psihometria aplicată, este acela că testele I.Q. au un înalt grad de valabilitate previzibilă pentru numeroase criterii educaţionale, cum ar fi punctajele la testele de progres şcolar, notele din şcoală, liceu şi colegiu, repetenţia, renunţarea la învăţământ, numărul anilor de şcolarizare, probabilitatea de a intra la colegiu şi, după admitere, şansele de a primi bursă de studii. În condiţiile posibilităţilor egale de şcolarizare tot mai accentuate din ultimele decenii, I.Q.-ul a ajuns să preconizeze şi mai exact rezultatele la învăţământ decât înainte de actuala jumătate a secolului nostru.15

Multe studii arată o corelaţie firească între statutul ocupaţional al tatălui şi cel al fiului, când acesta ajunge la vârsta medie.16 Majoritatea oamenilor ar prezice asemenea deznodăminte, datorită ambianţelor respective în care au crescut taţii şi fiii. Tatăl realizat şi cu succes în viaţă poate face, desigur, mai multe pentru fiul lui decât un tată şomer şi sărac. În mod remarcabil, cercetătorii au constatat că I.Q.-ul unui copil este un factor de prognoză şi mai concludent pentru statutul socio-economic final al acelui copil decât e actualul statut socio-economic al tatălui. Cercetătorul R. B. McCall, de exemplu, a arătat că I.Q.-ul unui adolescent şi statutul ocupaţional definitiv al acestuia se corelează într-o rată aproape dublă decât statutul ocupaţional al tatălui şi cel al fiului.17

Lucrarea The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life, publicată în 1994 de către Richard J. Herrnstein şi Charles Murray, arată că I.Q.-ul unui copil are o legătură mai strânsă cu statutul lui socio-economic ulterior decât bogăţia familiei.18 Este mai probabil ca un copil sărac, dar cu un I.Q. superior, să atingă un statut socio-economic înalt, decât un copil bogat şi cu un I.Q. moderat. De asemenea, „Curba Bell” demonstrează că I.Q.-ul are o strânsă legătură cu un număr de factori educaţionali şi profesionali, inclusiv notele din şcoală, nivelul de studii atins, venitul, succesul

în afaceri şi chiar unii factori sociali, cum ar fi tendinţele spre criminalitate, nelegitimitate civilă şi dependenţa de serviciile de asistenţă socială.

Un alt studiu celebru a examinat carierele mai multor fraţi cu studii similare, care au crescut împreună în localitatea Kalamazoo din statul Michigan. Municipalitatea din Kalamazoo îşi testase toţi elevii din şcolile publice, începând din 1924, acumulând o adevărată bogăţie de informaţii. Studiile au arătat că, în cazul unor fraţi care avuseseră aceleaşi studii şi aceeaşi viaţă de familie, fraţii mai mici, cu o diferenţă a I.Q.-ului de cincisprezece puncte între ei, au atins o diferenţă de 14% la maturitate, fratele cu I.Q.-ul cel mai mare având un venit financiar superior.19

Performanţa şi productivitatea profesională se corelează cu I.Q.-ul în acelaşi mod în care o fac succesul personal şi câştigurile materiale. În numărul din luna decembrie a anului 1986 al periodicului „Journal of Vocational Behavior”, John E. Hunter, psiholog industrial la Michigan State University, a dezvăluit faptul că performanţa în funcţiile de înaltă complexitate se corela în proporţie de 0,58 cu scorurile I.Q. Până şi în posturile cu complexitate redusă, inteligenţa se corela cu performanţa profesională într-o proporţie de 0,23 (Corelaţia măsoară gradul de apropiere dintre două proprietăţi. O corelaţie de +1 indică o asociere perfectă, iar o corelaţie egală cu 0 înseamnă că cele două proprietăţi sunt complet independente. Când corelaţia este de – 1, concluzia este că, atunci când o proprietate creşte, cealaltă scade întotdeauna, ele fiind invers proporţionale.).

Hunter argumentează că, în toate funcţiile profesionale, inteligenţa prezice performanţa, dar factorul este şi mai important în ocupaţiile de înaltă complexitate. De la studiile clasice menţionate mai sus şi până la cele mai recente cercetări din anii ’90, rezultatele sunt în proporţie covârşitoare consecvente: inteligenţa are importanţă.20, 21, 22, 23, 24

Cu tot limbajul pompos folosit de politicienii egalitarişti şi guvernanţii Statelor Unite, comandanţii armatei americane acceptă mai uşor legătura dintre inteligenţă şi performanţele ulterioare. Autorităţile militare supun fiecare recrut unui Test de Calificare pentru Forţele Armate (A.F.Q.T.). Nu îl numesc test I.Q., dar acesta măsoară la rândul lui facultăţile mintale şi, în esenţă, este un test I.Q. Linda Gottfredson a subliniat că armatei i se interzice prin lege (cu excepţia stării de război), să înroleze recruţi cu nivelul inferior pragului de 10%).

Această lege a fost promulgată datorită costurilor de instrucţie extraordinar de mari şi ratelor înalte de eşec printre aceşti oameni, în timpul mobilizării de forţe din Al Doilea Război Mondial.25 Un raport al Departamentului Apărării S.U.A. declară: „Persoanele cu punctaje A.F.Q.T. superioare au şanse mai mari de a atinge competenţa profesională la începuturile primului stagiu decât cele cu punctaje inferioare.” 26

Un exemplu al măsurii în care I.Q.-ul afectează diverse zone ale societăţii se poate întâlni în rata accidentelor de circulaţie. Psihologul australian Brian O’Toole a demonstrat o accentuată corelaţie inversă între I.Q. şi rata mortalităţii în accidente. Într-un studiu efectuat pe 46.166 de subiecţi care serviseră anterior în forţele armate australiene, O’Toole a descoperit că cei care avuseseră punctaje în Testul de Calificare Generală al Armatei cu I.Q.

uri cuprinse între 80-85% înregistrau o rată a mortalităţii cauzate de accidentele rutiere de aproape trei ori mai mare decât a celor situaţi în gama dintre o sută şi o sută cincisprezece. Nivelurile de mortalitate pot fi şi mai drastice în cazul unor I.Q. inferioare, dar cei care punctaseră sub echivalentul unui I.Q. optzeci fuseseră respinşi din serviciul militar, aşa că pentru ei nu existau documente.27 O’Toole a scris: „persoanele cu o inteligenţă

inferioară pot avea o capacitate mai slabă de evaluare a riscurilor şi, în consecinţă, pot conduce mai puţin prudent decât o fac persoanele mai inteligente.” 28

<TABEL – v. lista ilustraţiilor>

Pe măsură ce mă adânceam în studiul aspectelor legate de I.Q., la jumătatea anilor ’60, eram tot mai uimit de diferenţa dintre modul cum se discuta în mass-media controversa privitoare la I.Q. şi literatura ştiinţifică de specialitate. Am început să citesc lucrările mai multor psihologi care argumentau absolut convingător importanţa I.Q.-ul, dar constatam că acei oameni de ştiinţă şi studiile lor beneficiau de foarte puţin spaţiu în mijloacele de informare populare. În schimb, presa sugera repetat că de fapt I.Q.-ul nu însemna nimic. De asemenea, mass-media populare insistau că numai „rasiştii” cred într-o asociere strânsă dintre inteligenţă şi ereditate. Există o întreagă bogăţie de informaţii despre rolul important al geneticii în inteligenţă, dar presa continuă în cea mai mare parte să le ignore şi repetă papagaliceşte aserţiunea că „nu există nicio dovadă ştiinţifică arătând că inteligenţa se moşteneşte”. Niciodată nu s-a rostit un mai mare neadevăr.

Capitolul trei Ereditate sau mediu?

Dacă inteligenţa are un impact puternic asupra succesului sau eşecului unui individ, este de la sine înţeles că inteligenţa populaţiei unei naţiuni, măsurată după I.Q., afectează calitatea naţiunii. Am ajuns la convingerea că nivelul de inteligenţă al populaţiei unei naţiuni este mai important chiar şi decât resursele naturale ale ţării respective. Continua să mă frământe întrebarea dacă inteligenţa umană poate fi îmbunătăţită în proporţie semnificativă prin învăţătură şi antrenament, sau dacă ea este în primul rând o capacitate moştenită. încă de la începutul construirii civilizaţiilor, asupra acestei probleme

a planat o continuă controversă.

Chiar şi în cele mai timpurii civilizaţii, printre cei învăţaţi a domnit o percepţie rudimentară a puterii eredităţii de a contura caracterul omenesc. După ce omul a învăţat să domesticească şi să împerecheze diferite specii de plante şi animale specifice, urmărind anumite catacteristici unice, n-a mai trecut mult până să-şi dea seama că legile eredităţii se aplicau şi în cazul oamenilor.

De-a lungul epocilor, marii gânditori au luat şi ei atitudine în această problemă. într-una dintre cele mai vechi şi mai cunoscute opere ale Apusului, clasica „Odisee" greacă, autorul scrie:

Sângele părinţilor tăi nu s-a pierdut în tine, ci faci parte din şirul de bărbaţi care sunt regi înscăunaţi, vlăstarele lui Zeus, căci niciun om de rând nu ar putea zămisli fii ca tine.29 – Homer, „Odiseea"

Iacobinii francezi şi empiriştii englezi, ca Berkeley, Locke şi Hume, 30 au declarat succint atitudinea ambientalistă adversă, folosind termenul tabula rasa, care vrea să spună că la naştere mintea este o „tablă goală", gata să fie umplută de lumea din jur. Problema ajunge până la esenţa a ceea ce suntem. Oare caracterul, inteligenţa, atitudinile şi talentele noastre provin din mediul în care creştem, sau din genele pe care le moştenim?

Cu peste o sută de ani în urmă, un pionier al psihologiei, Sir Francis Galton, a studiat unele familii care produseseră generaţii întregi de genii. Cercetările lui Galton au indicat că inteligenţa şi reuşita subzistă în primul rând în gene.31

Galton a arătat că în familii predomină nivelul ridicat sau scăzut de inteligenţă. întrucât pe atunci nu exista niciun mijloc obiectiv de a măsura capacităţile mintale, Galton şi-a bazat aprecierile pe ceea ce definea el ca eminenţă, cu sensul de realizări ilustre. Deşi membrii claselor superioare au o reprezentare disproporţionată

printre personalităţile eminente, Galton a constatat că în rândul claselor superioare însele – deşi toţi membrii lor sunt bogaţi şi învaţă la cele mai alese şcoli – reuşita intelectuală predomină printre anumite familii şi rude ale acestora, la fel cum în alte familii se remarcă înapoierea mintală şi chiar criminalitatea.

În următoarele câteva decenii după studiile lui Galton, mulţi alţi oameni de ştiinţă au îmbrăţişat ideea naturii ereditare a capacităţilor mintale, iar descoperirile lor au afectat dramatic politica socială. Unul dintre cele mai controversate cazuri de la Curtea Supremă din S.U.A. se referea la esenţa dezbaterii Natură contra cultură. în procesul Buck versus Bell, Judecătorul Curţii Supreme Oliver Wendell Holmes jr., hotărând să aprobe sterilizarea deficienţilor mintal, a scris una dintre cele mai controversate, probabil, sentinţe din istoria Curţii: „Trei generaţii de imbecili sunt de ajuns”. Verdictul lui Holmes se baza pe convingerea că inteligenţa – sau lipsa ei – este ereditară.32

în contrast cu adepţii eredităţii, marxismul a încorporat determinismul ambientalist într-o poziţie centrală a tezei sale. Perfecţionaţi mai întâi ambianţa, susţine teza, şi va lua naştere un paradis muncitoresc, o utopie. în 1948, Uniunea Sovietică a scos efectiv genetica în afara legii – toată ştiinţa geneticii, nu numai genetica umană – revenind la lamarckism, o teorie pre-darwinistă lansată de naturalistul francez Jean Lamarck. Lamarck susţinea că acele caracteristici dobândite prin obişnuinţă, folosinţă sau nefolosinţă se pot moşteni. Cercetătorul rus T. D. Lîsenko, care afirma cu deplină seriozitate că grâul de iarnă se poate preschimba în grâu de primăvară prin controlarea pe termen scurt a mediului ambiant, a devenit ţarul ştiinţelor biologice sovietice, dispunând executarea acelor savanţi ale căror cercetări contraziceau convingerile lui pseudo-ştiinţifice. Atât Lamarck cât şi Lîsenko sunt în prezent respinşi de geneticieni.33, 34, 35

În mod destul de interesant, mulţi „conservatori” americani moderni au îmbrăţişat şi ei ideea ambientalistă, acuzând pentru neajunsurile sociale moderne strict politica liberală a „Marii Societăţi”. Această atitudine este similară cu a felului în care liberalii puneau fenomenele sociale nefaste, ca sărăcia şi crima, integral în seama politicii conservatoare a administraţiilor trecute. Unii conservatori au trecut, de la filosofia social-darwinistă a lui Horatio Alger (care susţinea că, succint exprimat, în cadrul unui sistem liber ajung la vârf cei mai buni – adică cei mai puternici şi mai deştepţi) la principiul fundamental al comunismului: că toţi sunt egali şi, astfel, oricine poate ajunge la vârf, dacă ambianţa este propice.36

În tinereţe, adoptasem pe negândite poziţia „ambientalistă” îmbrăţişată de mijloacele de informare americane. în prezent, ca şi atunci, oricine citeşte cotidianele sau revistele săptămânale ori lunare şi urmăreşte programele de televiziune va fi potopit de polemici ambientaliste. Ambianţele copilăriei şi tinereţii sunt acuzate pentru comportamentul destructiv al criminalilor violenţi, sărăcia persoanelor nerealizate, notele mici ale elevilor şi studenţilor, dependenţa de alcool sau droguri a toxicomanilor, incapacitatea în muncă a şomerilor, al cincilea copil nelegitim al câte unei femei care trăieşte din ajutor social, comportamentul aberant al celor cu deviaţii sexuale şi nereuşita în şcoală a copiilor cu I.Q. redus.

Mi-a fost foarte uşor să cred în argumentaţia ambientalistă, pentru că ea oferea atât de multe speranţe. Ar fi de ajuns să modificăm ambianţa copilului, ni se spune, pentru a rezolva toate marile probleme ale societăţii moderne. Părea atât de uman şi generos să ne gândim că toţi oamenii sunt într-adevăr inteligenţi şi morali în fond, dar corupţi de o lume imperfectă. O asemenea perspectivă mi se părea mult mai plăcută decât ideea că unii oameni ar fi – rudimentar spus – doar nişte rebuturi biologice,

destinate să moştenească toate societăţile eşuate ale omeniriii.

Acceptând atitudinea ambientalistă, consideram că eram nobil, înţelegător şi plin de compasiune faţă de cei dezmoşteniţi şi nenorocoşi. O mentalitate asemănătoare ne face în cele din urmă să credem că ucigaşul e victima – dar, cu cât citeam mai mult, cu atât mă confruntam cu mai multe dovezi care arătau mai marele impact al eredităţii.

Un lector invitat la una dintre orele mele de curs apărase puterea mediului ambiant în conturarea caracterului şi a nivelului I.Q.-ului, reluând vechiul argument ambientalist care spune că un copil închis de la naştere într-o celulă va ieşi de acolo complet idiot. Este adevărat, mi-am spus, dar unul dintre colegii mei de clasă a avut îndrăzneala de a răspunde cu gluma: „Da' nici dacă-l trimiteţi pe antrenor [un instructor de sport extrem de încet la minte] la Universitatea Harvard, n-o s-ajungă un geniu!"

Afirmaţia colegului meu de clasă atingea fondul chestiunii. Ne naştem cu toţii egali ca inteligenţă, poate doar cu excepţia acelor copii care se nasc cu Sindromul lui Down sau alte handicapuri patologice congenitale? Putem fi într-adevăr cu toţii ceea ce vrem să fim, fie campioni mondiali la alergări, fie specialişti în fizica nucleară?

Studiile asupra gemenilor

Unul dintre modurile în care ştiinţa a răspuns concludent la această întrebare este studiul efectuat asupra gemenilor identici crescuţi separat. Gemenii univitelini au, desigur, seturi de gene identice, câtă vreme gemenii divitelini se află în aceeaşi relaţie genetică cu a fraţilor şi surorilor de vârste diferite, având în comun doar aproximativ jumătate din gene. Dacă argumentaţia ambientalistă este corectă, acei gemeni identici despărţiţi la naştere şi adoptaţi de familii diferite ar trebui să

prezinte diferenţe de I.Q. comparabile cu cele ale oricăror copii adoptivi neînrudiţi, aleşi la întâmplare. Mai mult, ei ar trebui să devină cu siguranţă mult mai diferiţi ca inteligenţă şi comportament decât gemenii neidentici crescuţi împreună.

S-au efectuat numeroase studii asupra gemenilor, inclusiv o expertiză cuprinzătoare a doctorului Thomas J. Bouchard jr., de la Universitatea din Minnesota, care a beneficiat de atenţia lumii întregi. Studiul a arătat că I.Q.-urile gemenilor identici crescuţi separat sunt mult mai apropiate decât ale copiilor adoptivi aleşi arbitrar, ba chiar şi decât ale gemenilor divitelini care au crescut în aceeaşi casă şi au învăţat la aceeaşi şcoală. Nici măcar un singur studiu asupra gemenilor nu a contrazis vreodată aceste rezultate.37, 38

Permiteţi-mi să subliniez următorul aspect foarte important: gemenii monozigoţi care cresc în ambianţe complet diferite – cu părinţi diferiţi, şcoli diferite, regimuri alimentare diferite, convingeri politice şi religioase diferite – au I.Q.-urile mult mai apropiate decât gemenii dizigoţi crescuţi în sânul aceleiaşi familii. Dacă inteligenţa este în primul rând un rezultat al factorilor mediului ambiant, cu siguranţă că gemenii divitelini crescuţi împreună, în acelaşi mediu familial, social şi educativ, ar trebui să prezinte I.Q.-uri mult mai apropiate decât gemenii care au crescut separat.

Am consultat şi am citit şi alte studii care demonstrau puterea eredităţii în privinţa inteligenţei şi am constatat că până şi acelea care se concentrau asupra gemenilor univitelini şi divitelini crescuţi împreună prezentau probe concludente suplimentare. Întrucât gemenii neidentici şi identici se nasc la doar câteva minute diferenţă şi, de obicei, cresc în acelaşi mediu, ei oferă o modalitate de a măsura impactul eredităţii, în condiţiile în care factorii de mediu rămân constanţi.

I.Q.-urile gemenilor identici sunt mult mai strâns

corelate decât cele ale gemenilor neidentici. În general, corelările ating cam nivelul de 0,85 pentru gemenii identici crescuţi împreună, în comparaţie cu 0,60 pentru gemenii neidentici. Psihologii Bouchard şi McGue au trecut în revistă peste o sută de studii referitoare la aproximativ patruzeci de mii de perechi, descriind rezultatele tuturor acestor studii cognitive în literatura ştiinţifică de specialitate. Corelările lor de I.Q. erau:

În toate studiile comparative ale gemenilor monozigoţi şi dizigoţi s-a descoperit că gemenii identici crescuţi separat aveau niveluri de I.Q. mai apropiate decât gemenii neidentici crescuţi împreună! Alte surse excelente de date se găsesc în studiile asupra copiilor adoptaţi. Copiii adoptivi au I.Q.-uri mult mai apropiate de nivelurile părinţilor lor genetici decât de cele ale părinţilor adoptivi care i-au crescut.

Cercetările ştiinţifice asupra inteligenţei i-au redus la tăcere pe toţi, cu excepţia celor mai beligeranţi egalitarişti. Din păcate, mass-media din America continuă să promoveze viziunile ambientaliste neştiinţifice şi discreditate ale neo-marxiştilor marginali şi ale elementelor de extrema stângă, ca R. C. Lewontin, Steven Rose, Stephen Jay Gould şi Leon Kamin. Presa uită aproape întotdeauna să menţioneze afilierile politice ale acestor oameni, cum ar fi fosta funcţie a lui Leon Kamin de redactor şef al ziarului săptămânal al Partidului Comunist American din New England. La fel de ignorat este rolul central al lui R. C. Lewontin în mişcarea pro-marxistă „Ştiinţă pentru popor” din perioada Războiului din Vietnam, precum şi lăudăroşeniile înfumurate ale lui Stephen Jay Gould de a fi învăţat marxismul sub oblăduirea tatălui său. O mare parte a publicului general încă nu e la curent cu copleşitoarele dovezi ştiinţifice care demonstrează rolul proeminent al geneticii în determinarea inteligenţei omeneşti, dar comunitatea ştiinţifică este conştientă de acesta. Snyderman şi

Rothman au efectuat sondaje extinse prin rândurile oamenilor de ştiinţă implicaţi în cercetarea psihologică şi au descoperit că, pe la jumătatea anilor ’80, marea majoritate a acestora considerau că I.Q.-ul este profund afectat de ereditate.39, 40, 41, 42

Creierul şi inteligenţa

Descoperirea faptului că I.Q.-ul este în primul rând moştenit m-a făcut să-mi pun întrebarea: Ce anume se moşteneşte? Oricât de şcolăresc ar părea răspunsul, acesta este, desigur: genele care constituie arhitectura şi chimia creierului, împreună cu toate variantele lor, mai vizibile sau mai subtile. Pentru a accepta argumentul eredităţii de impact zero al lamarckiştilor marxişti, e necesar să credem că, spre deosebire de toate celelalte organe omeneşti, creierul nu ar fi un produs al genelor.

Oamenii de ştiinţă consideră că aproape o treime din genele umane sunt afectate creierului, iar aceste gene, evident, variază. Inteligenţa este, în ultimă instanţă, la fel de fizică precum structura care ne dă posibilitatea de a dribla o minge de fotbal sau a marca un coş la baschet. Ea îşi are rădăcinile în magnifica arhitectură şi materie cenuşie care se numeşte creier.

E greu de imaginat mintea umană ca o entitate cu baze eminamente fizice. în fond, gândurile nu au o natură fizică; nu le putem gusta, atinge, mirosi, vedea sau auzi decât în interiorul propriei noastre minţi. Şi totuşi, creierul nostru este la fel de fizic ca muşchii braţelor sau ai picioarelor. Construcţia şi structura lui sunt cruciale pentru tot ceea ce ţine de inteligenţă şi personalitate. Până şi gândurile noastre sunt rezultatele unor procese fizice, chimice şi electrice din cadrul creierului. Dacă structura creierului nu ar fi importantă, atunci am putea învăţa orice câine să-l citească pe Dostoievski sau pe orice urangutan să înţeleagă chimia organică. Structura mai primitivă şi dimensiunile mai limitate ale creierului animalelor le

împiedică să aibă un nivel înalt de inteligenţă. Datorită structurii cerebrale a unor oameni, nu orice fiinţă omenească poate învăţa să scrie şi să citească, necum să înţeleagă principiile fundamentale ale fizicii şi chimiei.

Există diferenţe dramatice între creierul unui om şi cel al unui câine – sau al unui urangutan – care explică diferenţele intelectuale dintre ei. Chiar şi între creierul câinelui şi cel al urangutanului există deosebiri ample şi orice zoolog consideră că urangutanul este mult mai inteligent decât câinele. De fapt, dresorii de câini declară că există diferenţe acute de inteligenţă între diferitele rase de câini, precum şi deosebiri dintre temperamentele şi alte aspecte ale personalităţii raselor.43

Când m-am confruntat pentru prima oară cu aceste informaţii despre inteligenţa câinilor, m-am întrebat care deosebiri dintre rase ar putea justifica diferenţele mintale. Nu mi se părea plauzibilă decât o singură explicaţie: din moştenirile genetice diferite rezultă creiere diferite fizic.

Simplul fapt că omul are un creier mai mare şi mai complex decât cel al câinelui, sau chiar al celorlalte primate superioare, nu îl face să fie mai puţin supus aceloraşi legi ale geneticii. Fiecare creier omenesc este la fel de unic ca o amprentă digitală. Desigur, creierul e mult mai complex şi diversificat decât amprentele digitale. Anatomo-neurologul Paul Glees, în clasicul său manual The Human Brain, declară că creierul este „semnătura unei persoane unice din punct de vedere genetic”.44 Majoritatea oamenilor de ştiinţă sunt de acord că, la primatele superioare şi om, creierul a evoluat şi s-a extins în timp pentru că un creier mai voluminos şi complex are posibilitatea de a rezolva probleme şi a deprinde îndeletniciri. Există o relaţie evidentă între faptul că maimuţa, care are un creier mai mare, e considerată un animal mai inteligent decât broasca, posesoarea unui creier foarte mic.

Până şi Charles Darwin a citat numeroase studii în

sprijinul afirmaţiei sale că „opinia că există la om o relaţie strânsă între mărimea creierului şi dezvoltarea facultăţilor intelectuale este susţinută de comparaţia dintre craniile raselor sălbatice şi civilizate, dintre oamenii preistorici şi cei contemporani, şi de analogiile din cadrul întregii serii a vertebratelor.”

Ce au de spus înţelepţii mediatici despre toate acestea? La câţiva ani după ce citisem primul articol despre mărimea creierului şi inteligenţă, am citit The Mismeasure of Man 45. Autorul său e un marxist declarat, Stephen Jay Gould. Gould analiza şi încerca să invalideze datele cercetărilor din secolul al XIX-lea asupra mărimii creierului, disputând astfel relaţia dintre mărimea capului şi inteligenţă. El ignora studiile mai recente – şi mai precise ştiinţific – asupra creierului omenesc, efectuate de savanţi ca Todd, Vint, Simmons şi Connolly.46 După apariţia cărţii lui Gould s-au desfăşurat numeroase studii care prezintă o strânsă corelaţie între mărimea creierului şi inteligenţă.

Folosind instalaţii moderne de I.R.M. (Imagerie a Rezonanţei Magnetice), acum se pot realiza măsurări precise ale creierelor fiinţelor omeneşti. în cadrul unui experiment revoluţionar de la Universitatea din Texas, patruzeci de studenţi au fost împărţiţi în două grupe – una cu I.Q.-ul peste 130, iar cealaltă cu I.Q.-ul sub 103. De atunci încoace, s-au efectuat numeroase alte studii similare. S-a găsit o corelare de 0,35, remarcabil de clară, între mărimea creierului şi inteligenţă, relaţie practic mult mai strânsă decât cea rezultată din majoritatea studiilor tradiţionale care comparaseră dimensiunile capului şi I.Q.-ul.47 Pentru mine, a devenit evident că inteligenţa era în primul rând ereditară pur şi simplu fiindcă era determinată de caracteristicile specifice ale creierului omenesc.

Ego şi I.Q.

Cel mai mare obstacol din calea discutării despre

natura genetică a inteligenţei este propriul nostru egoism. Deşi fiinţele omeneşti de peste tot acuză factorii exteriori pentru propriile lor eşecuri, în privinţa succeselor ne arogăm întotdeauna toate meritele. Nu vrem să ne gândim că avem orizonturi limitate datorită unor limite inerente ale genelor noastre şi, cu siguranţă, genelor (asupra cărora nu prea avem control) nu vrem să le acordăm merite prea mari pentru realizările noastre. Nu dorim să recunoaştem că altcineva este cu adevărat mai deştept decât noi. Putem accepta oricând superioritatea fizică a unui campion la atletism, dar ezităm să recunoaştem superioritatea mintală a oricui. Desigur, mulţi oameni pot recunoaşte superioritatea nivelului de studii sau experienţă a unui rival intelectual, însă majoritatea oamenilor nu tind la fel de uşor să accepte faptul că un concurent are calităţi mintale superioare. Şi totuşi, sute de studii ştiinţifice serioase continuă să înmulţească dovezile despre deosebirile genetice dintre atitudinile intelectuale. Mai mult, inteligenţa la nivel general este una dintre trăsăturile omeneşti cu cea mai înaltă rată de a fi moştenită.48, 49

În timp ce citeam studiile despre I.Q. şi înţelegeam uriaşul impact al acestuia asupra vieţilor noastre, mi-am dat seama de ce problema I.Q.-ului era atât de importantă pentru egalitariştii rasiali. Majoritatea oamenilor – nu numai „rasiştii” albi rurali, ci şi fruntaşii egalitarişti înşişi – sunt gata oricând să echivaleze valoarea personală a unui om cu nivelul de inteligenţă. Dacă se aduce în discuţie argumentul că o rasă este mai inteligentă decât alta, egalitaristul va echivala instantaneu această atitudine cu afirmaţia că rasa neagră ar fi „inferioară”. Ciudat că liberalii care expediază testele I.Q. ca fiind lipsite de sens ajung să echivaleze I.Q.-ul redus cu o inferioritate globală.

Mult mai firesc ar fi să considerăm inteligenţa doar o parte – oricât de importantă, dar numai o parte – a întregului ansamblu. I.Q.-ul este numai una dintre

caracteristicile care alcătuiesc fiinţa omenească, căci un om poate avea calităţi excepţionale, fără ca în acelaşi timp să aibă şi un I.Q. de excepţie. Modul în care o persoană îşi trăieşte viaţa – responsabilităţile sale, sârguinţa, cinstea, curajul, moralitatea şi o mie de alte calităţi – este la fel de vital pentru a-i evalua valoarea. A spune că rasa neagră e inferioară rasei albe numai fiindcă I.Q.-ul mediu dintre negri e mai redus este totuna cu a spune că albii le sunt inferiori negrilor numai fiindcă un sportiv negru de categorie medie aleargă mai rapid în cursa de o sută de metri plat.

Indiferent de nivelul lor de inteligenţă, negrii erau mult mai adecvaţi genetic pentru ambianţa lor istorică din Africa. A spune că facultatea lor moştenită de adaptare la acel mediu, mai degrabă, decât la mediul computerelor şi al ingineriei aero-spaţiale îi face să fie „inferiori” ca fiinţe umane este o concepţie complet subiectivă. Pot fi inferiori valorilor pe care le preţuim noi, eventual, dar nu şi acelor valori pe care ei înşişi le preţuiesc în mod natural.

O dată cu înţelegerea tuturor acestor lucruri, mi-am mai dat seama de asemenea şi că civilizaţia occidentală se bazează pe un I.Q. superior. Acesta este combustibilul cu înaltă cifră octanică preparat pe cale genetică pentru cultura şi tehnologia noastră. Am, conchis că, dacă există o diferenţă semnificativă între I.Q.-ul albilor şi cel al negrilor, aceasta va avea un impact profund asupra societăţii noastre. Citind mai mult despre I.Q., am constatat că adevărata opoziţie politică la adresa lui a erupt din cauza implicaţiilor rasiale. Acum, când în sfârşit înţelegeam clar relaţia dintre inteligenţă, ereditate şi mediul ambiant, am început să sondez mai adânc în domeniul egalităţii rasiale, însetat să aflu adevărul.

în ceea ce mă priveşte pe mine, mi-a fost întotdeauna uşor să-mi accept propria inferioritate mintală în raport cu numeroase fiinţe omeneşti strălucite. Am un I.Q.

respectabil, dar când citesc despre adevărate genii ca Thomas Edison, Francis Galton, Isaac Newton şi William Shockley şi mă gândesc la ei, mi-ar fi greu să mai fiu egotist. Fiecare fiinţă omenească îi este inferioară sau superioară alteia, dintr-un anumit punct de vedere. Am o atitudine filosofică în acest sens, căci faptul de a şti că există mulţi bărbaţi şi femei care s-au născut mai inteligenţi sau mai puternici fizic decât mine nu-mi diminuează cu nimic sentimentul propriei mele valori.

Ş i nici conştiinţa faptului că planeta noastră e plină cu nenumăraţi cretini nu-mi stimulează deloc respectul de mine însumi. M-am hotărât de la o vârstă timpurie să nu fac altceva decât să caut adevărul, nu numai pentru valoarea lui intrinsecă, ci şi deoarece credeam că, în sânul adevărului needulcorat, putem găsi soluţii pentru monumentalele probleme cu care se confruntă naţiunea noastră şi întreaga omenire.

Toate acestea m-au ajutat să ajung într-un punct de pornire avantajos: după ce am reuşit să accept puterea genelor şi valabilitatea I.Q.-ului ca reprezentând elemente de măsură importante ale staturii mintale, am simţit că eram gata să abordez o întrebare mai încărcată emoţional, şi anume: dacă există sau nu diferenţe semnificative între negri şi albi, din punct de vedere al inteligenţei şi comportamentului.

Am început să studiez cel mai controversat subiect din America, inspirat de cuvintele lui Thomas Jefferson: „Nu există adevăr de care să mă tem sau pe care să nu-l doresc adus la cunoştinţa lumii întregi.”

Capitolul patru
Rasă şi inteligenţă

Mi-a fost uşor să înţeleg de ce se împotriveau egalitariştii studiilor care arătau că I.Q.-ul are un caracter predominant ereditar, căci de aici reieşea că negrii, de obicei, dau rezultate foarte slabe la testele I.Q. Concluzia firească este aceea că, dacă I.Q.-ul e în primul rând moştenit, atunci ar fi posibil ca diferenţele dintre rase să fie de natură genetică.

Am aflat că există sute de studii care atestă documentar diferenţele dintre negri şi albi. Dr. Audrey Shuey, în cuprinzătoarea ei lucrare The Testing of Negro Intelligence, a compilat peste trei sute de studii I.Q. diferite, comparând inteligenţa albilor cu cea a negrilor.50 Concluzia a fost că scorurile I.Q. medii ale negrilor se situau cu cincisprezece-douăzeci de puncte sub cele ale albilor – în termeni ştiinţifici, ele variază între una şi una şi jumătate devieri standard (S.D.) sub nivelul albilor.51

Faptul că între negri şi albi există diferenţe de I.Q. dramatice poate fi ilustrat şi prin aceea că grupările activiste de culoare au scos în afara legii gruparea după capacităţi în numeroase şcoli, susţinând că aceasta ar însemna „resegregarea şcolilor”. În California este chiar interzisă folosirea testelor I.Q. pentru a ajuta la selectarea studenţilor care ar beneficia de clase speciale pentru înapoiaţii mintal cu capacitate de a fi educaţi. O mamă curajoasă de culoare a dat în judecată statul, într-o încercare de a anula legea, astfel încât fetiţa ei retardată mintal să poată obţine ajutorul de care avea nevoie. În cazul Larry P. versus Wilson Riles, judecătorul a decretat că testele erau părtinitoare numai fiindcă negrii înregistrau scoruri foarte scăzute. Astfel, în statul California, atitudinea oficială a devenit aceea că testele, împreună cu grupările după capacităţi în instituţiile de învăţământ, sunt „rasiste” şi interzise, numai fiindcă

performanţele negrilor sunt substanţial inferioare celor ale albilor.52 Acest caz prezintă un exemplu excelent despre modul cum eforturile de a „egaliza” artificial rasele îi pot vătăma atât pe albi, cât şi pe negri.

Trebuie să subliniez că comparaţiile dintre scorurile albilor şi cele ale negrilor se referă la mediile grupurilor. Faptul că negrii în ansamblul lor punctează mai scăzut la I.Q. decât albii nu înseamnă că nu pot exista negri individuali care să se înscrie în cea mai înaltă categorie, precum şi albi care să rămână în cea mai de jos. Totuşi, când comparăm curbele-clopot suprapuse ale graficului performanţelor I.Q. după rasă şi observăm diferenţele dintre albi şi negri la diverse niveluri, apare evident că diferenţa de rasă devine mai pronunţată la extremele superioară şi inferioară ale distribuţiei. De exemplu, jumătate din toţi negrii se situează la nivelul sfertului inferior al albilor.

La capătul superior al scalei, este considerat necesar un I.Q. de minimum 115 pentru o activitate excelentă în colegiu sau pentru funcţiile administrative şi profesionale de înalt nivel din America. Numai circa 2,5% dintre negri punctează atât de mult, în comparaţie cu aproximativ 16% dintre albi. Cam de douăzeci de ori mai mulţi albi decât negri, pe cap de locuitor, au I.Q.-uri peste 130, şi cam de cincizeci, o sută de ori mai mulţi albi se înscriu în gama unui I.Q. peste 140.53 Acesta este grupul de I.Q. pe care mulţi psihologi îl consideră răspunzător pentru majoritatea marilor realizări ale civilizaţiei.

Reprezentarea negrilor la nivelul de punctaj inferior al scalei I.Q. are implicaţii şi mai puternice pentru societate. Cel puţin 25% dintre negri au un I.Q. sub 75, iar I.Q.-ul din gama 70-75 este considerat de majoritatea psihologilor „la limita înapoierii mintale”. Practic nimeni din această gamă I.Q. nu va absolvi liceul, şi nu va învăţa prea mult nici măcar din cunoştinţele fundamentale de

şcoală elementară; nimeni nu se va califica pentru înrolarea în forţele armate şi puţini îşi vor putea găsi locuri de muncă normale.54, 55, 56, 57

După ce am aflat adevărul despre diferenţele rasiale de I.Q. şi l-am dat publicităţii, ani de zile mass-media m-au condamnat ca „rasist”, pentru că îndrăznisem să spun că 20% dintre negri aveau un I.Q. sub 75. În luna octombrie a anului 1994, cu ani de zile după ce mă pronunţasem pentru prima oară asupra acestui subiect, revista „Newsweek” a publicat un articol de fond despre lansarea volumului The Bell Curve 58, revoluţionara carte despre I.Q. şi deosebirile rasiale. Articolul din „Newsweek” declara pe cel mai firesc ton că 25% dintre negri (nu douăzeci la sută, cum spusesem eu) intrau în cea mai de jos categorie.59 A trebuit să treacă douăzeci şi patru de ani, dar pe mine aceeaşi revistă „Newsweek” mă exilase pe tărâmul opiniilor rasiste radicale. În continuare, revista afirma sec: „dacă negrii le sunt inferiori albilor ca grup, visul unei societăţi cu adevărat integrate a murit.”

Încă din 1964, ştiinţa stabilise datele precise ale diferenţelor de I.Q. între albi şi negri, dar mass-media au preferat să nu raporteze aceste fapte. În analiza a unsprezece studii ample asupra deosebirilor de I.Q. dintre albi şi negri, Arthur Jensen a arătat că există o strânsă corelaţie între decalajul negri-albi la testele mintale şi proporţia în care testele măsoară cu precizie inteligenţa „g” (inteligenţa generală asociată cu raţionarea abstractă şi capacitatea de a rezolva probleme). Negrii dau rezultate relativ bune la testele de memorare pe de rost (reţinerea succesiunilor de cifre sau litere), dar se corelează puţin cu g.60, 61, 62, 63

Mijloacele de informare populare au ascuns faptele, iar psihologii liberali au argumentat că testele I.Q. de fapt nu măsoară şi nu înseamnă nimic, după care au adăugat – ca măsură de precauţie, în caz că cineva ar fi crezut că însemnau ceva – că testele I.Q. sunt cultural părtinitoare

împotriva negrilor.

Sunt testele mintale subiective în defavoarea negrilor?

Când am început să discut cu profesorii şi prietenii despre diferenţele de I.Q. dintre albi şi negri, am auzit adeseori explicaţia de tip chitterlings a rezultatelor slabe înregistrate de negri. Se spunea că testele I.Q. reflectau cultura albă şi, prin urmare, îi puneau pe negri în dezavantaj. De exemplu, susţineau că dacă li s-ar pune copiilor albi întrebări despre chitlins (intestine subţiri de porc, fripte şi consumate la masă), ei ar da răspunsuri la fel de slabe ca ale copiilor negri când li se pun întrebări care folosesc termeni ca „tenis”.

În disperare de cauză, unii psihologi egalitarişti au ajuns să argumenteze că copiii negri ar da rezultate mult mai bune la testarea în „engleza de culoare”. Unii au mers chiar până la a încerca să conceapă teste care ameliorau intenţionat performanţele negrilor dar, din păcate, când albii au dat aceleaşi teste, rezultatele lor au fost din nou mult mai înalte decât ale negrilor.

De asemenea, contrazicând subiectivismul cultural sau explicaţia *chitterlings* pentru nivelul redus al negrilor la testele I.Q., studiile arată că hispanicii (care în medie sunt mai săraci decât negrii, şi au handicapuri de limbă şi cultură evidente, mulţi dintre ei fiind recent sosiţi în ţara noastră), punctează semnificativ mai mult decât negrii în secţiunile abstracte ale testelor I.Q. La fel de consecvente sunt şi bunele lor rezultate în secţiunile verbale. Indienii americani, care în comparaţie cu negrii sunt mai săraci şi în general mai izolaţi de principalele centre americane de cultură şi învăţământ, au şi ei rezultate superioare celor ale negrilor la testele I.Q. În *Bias in Mental Testing*, Arthur Jensen a scris:

Într-un eşantion de doisprezece S.E.S. [Statut Socio-Economic] şi alţi indici ambientali, populaţia indienilor americani se situează cu atât mai prejos sub standardele

negrilor, cu cât se situează negrii mai presus decât cele ale albilor (…) dar reiese că indienii punctează mai mult decât negrii la testele de inteligenţă (…). La un test de gândire raţională non-verbală, dat în clasa întâi, înainte ca procesul de şcolarizare să fi avut un impact prea profund, copiii indieni au depăşit scorul mediu al celor negri cu echivalentul a paisprezece puncte I.Q. (…) spre deosebire de ceea ce s-ar putea prezice pe baza teoriei că diferenţele de grup etnic în I.Q. nu fac decât să reflecte diferenţele de S.E.S.64

Negrii dau cu consecvenţă rezultate mai bune la acele părţi din testele I.Q. care au cea mai mare componentă culturală şi rezultate mai slabe la părţile care sunt cele mai degrevate de cultură. Negrii se descurcă mult mai bine în părţile verbale ale testelor I.Q. decât în părţile cu simboluri, care măsoară capacităţile mintale abstracte. Dacă părtinirea culturală ar fi responsabilă pentru diferenţele dintre scorurile I.Q. ale albilor şi cele ale negrilor, atunci cel mai mare decalaj ar trebui să apară în testele verbale de încărcătură culturală maximă. Se întâmplă, însă, tocmai invers.65

În anii recenţi, testele mecanice de reacţie în timp prezintă şi ele probe concludente că testele I.Q. nu sunt orientate subiectiv cultural împotriva negrilor. Arthur Jensen şi alţii au mai constatat şi că viteza mecanică de luare a deciziilor se corelează strâns cu I.Q.-ul. În aceste teste, subiecţii stau aşezaţi în faţa unei serii de lumini şi reacţionează faţă de cele care se aprind. Viteza de reacţie mintală are o corelaţie strânsă cu scorurile la testele I.Q. şi este mai mare în cazul copiilor albi şi asiatici decât în al celor negri. Ar fi cam greu de înţeles cum poate fi influenţat cultural timpul de reacţie faţă de aprinderea unei lumini.66, 67

Am aflat că testele I.Q. scrise tind efectiv să depăşească abilităţile mintale ale negrilor, fiindcă o porţiune semnificativă din majoritatea testelor I.Q. sunt

verbale, bazându-se accentuat pe memorie şi experienţă, nu pe judecarea abstractă şi rezolvarea problemelor. Dacă testele ar putea izola mai uşor capacitatea de raţionare spaţială, decalajul ar deveni şi mai mare.

Dacă un test I.Q., un S.A.T. (Test de Aptitudini Şcolare) sau un A.F.Q.T. (Test de Calificare pentru Forţele Armate) este orientat subiectiv în defavoarea unui anumit grup, acesta nu ar putea prezice corect performanţa grupului. De exemplu, dacă negrii punctează sub nivelul albilor la I.Q., dar învaţă în şcoală mai bine decât ar sugera testele I.Q., aceasta ar indica faptul că testele nu apreciază corect aptitudinile negrilor, indicând o părtinire împotriva acestora din urmă.

Adevărul este că testele I.Q. reuşesc să prezică foarte bine performanţele negrilor şi ale albilor la nivel de grup. Mai mult, testele S.A.T. pentru admiterea în colegiu prezintă un anumit subiectivism contra albilor, prin faptul că de obicei albii au rezultate puţin mai bune în colegiu decât au indicat testele, iar negrii rezultate o idee inferioare. E improbabil ca autorii testelor să le fi denaturat intenţionat în favoarea negrilor – căci, dacă ar şti cum s-o facă, nu sar rezuma numai la atât! Unor negri cu I.Q.-uri relativ superioare le lipsesc adesea alţi factori de caracter, necesari bunelor rezultate în alte activităţi ale vieţii. Cea mai prestigioasă organizaţie ştiinţifică din America, Academia Naţională de Ştiinţe, prin ramura sa de cercetare ştiinţifică, Consiliul Naţional de Cercetare, a investigat posibila existenţă a unor denaturări subiective împotriva negrilor în testele I.Q. şi altele bazate pe inteligenţă, cum ar fi S.A.T. Concluzia a fost următoarea:

La nivel de sub-absolvenţi ai colegiului, s-a constatat în general că ecuaţia pentru studenţi albi rezulta în note pronosticate pentru negri care tind să fie sau aproximativ egale cu notele primite efectiv, sau (…) întrucâtva mai bune decât notele primite efectiv (…).

(…) Rezultatele nu confirmă ideea că folosirea

tradiţională a punctajelor într-o ecuaţie de prognoză ar conţine preconizări pentru negri care să le subestimeze sistematic performanţele reale. Dimpotrivă, par chiar să existe indicaţii contrare (…).68

Constatarea că testele sunt orientate în defavoarea albilor, deşi modest, ilustrează încă o dată că adevărul este exact opus celor spuse cu regularitate de către mass-media americanilor. Diferenţa de I.Q. dintre albi şi negri nu este un rezultat al părtinirii culturale a testelor sau al discriminării. Este o realitate.

I.Q.-ul negrilor este sensibil mai scăzut, dar…

Pe măsură ce studiile despre deosebirile I.Q. marcante dintre rase se răspândeau tot mai mult în sânul comunităţii ştiinţifice, egalitariştii rasiali se regrupau pe poziţii noi. Mulţi dintre ei au abandonat argumentele conform cărora I.Q. nu are niciun sens şi testele sunt subiective. Ei sugerau că, dacă negrii au I.Q.-uri inferioare albilor (lucru care devenise de netăgăduit), cauza nu era alta decât aceea că crescuseră în medii „nevoiaşe”. Egalitariştii acuzau factorii socio-economici, ca sărăcia şi nivelul de educaţie redus al părinţilor, pentru punctajele I.Q. inferioare ale negrilor.

Totuşi, multe studii asupra negrilor şi albilor ţin seama de factorii socio-economici. Ele constată încontinuu că până şi acei negri care provin din familii înstărite şi educate au totuşi I.Q.-uri sensibil mai reduse decât cele ale albilor.69

Scorurile S.A.T. se corelează foarte strâns cu cele I.Q., iar serviciile de testare culeg informaţii despre câştigurile părinţilor, educaţia şi rasa subiecţilor. S-a constatat că studenţii negri care au un venit familial de peste şaptezeci de mii de dolari pe an şi cel puţin un părinte absolvent de colegiu înregistrează punctaje S.A.T. inferioare albilor din familii care câştigă sub douăzeci de mii de dolari anual şi ai căror părinţi au abandonat amândoi şcoala.70, 71 Cele mai dezavantajate ambiental

grupuri de albi care se supun testului S.A.T. punctează mai mult decât cele mai favorizate ambiental grupuri de negri.

Datele psihologice pentru a explica sub aspect genetic slabele performanţe I.Q. ale negrilor sunt numeroase şi convingătoare. Studiile I.Q. includ care albi, negri şi asiatici s-au corelat extensiv cu mulţi factori socio-economici, inclusiv venitul familial, nivelul de studii şi statutul profesional al părinţilor şi calitatea şcolii. Grupurile de albi cu venituri scăzute, niveluri reduse de studii ale părinţilor şi statut profesional inferior al acestora punctează încontinuu mai mult la I.Q. decât negrii din familii cu câştiguri mari, nivel de studii înalt şi statut profesional superior.72, 73

Rezultatele negative ale ignorării diferenţelor rasiale

Argumentul conform căruia condiţiile de mediu ambiant determină diferenţe de nivel I.Q. între rase recunoaşte existenţa unei deosebiri reale. Dacă există o diferenţă reală între I.Q.-urile copiilor negri şi ale celor albi – indiferent din ce motiv – aceasta sugerează cu siguranţă încheierea integrării şcolare, căci este mult mai bine ca elevii să fie grupaţi în conformitate cu aptitudinile lor naturale.

Un exemplu concludent al daunelor cauzate de ignorarea diferenţelor de I.Q. se poate găsi într-o clasă care conţinea elevi foarte inteligenţi şi elevi foarte înceţi la învăţătură, unii lângă alţii. Instruirea era obligatoriu prea dificilă pentru copiii mai înceţi la minte, care nu puteau ţine pasul, astfel rămânând şi mai mult în urmă şi devenind complet frustraţi. Pe de altă parte, se preda prea încet pentru a-i stimula pe elevii inteligenţi, al căror potenţial rămânea nefructificat. Dacă, într-o clasă, asemenea diferenţe de nivel intelectual se înscriu pe liniile rasiale, ne putem imagina ce tensiuni şi ostilităţi se vor forma între

diversele grupuri.

Chiar dacă rasele diferă vizibil în aptitudinile de a învăţa, guvernul continuă să pună în aplicare premisa falsă a egalităţii. Când California a scos în afara legii acţiunea afirmativă în programele de admitere la colegiu, s-a înregistrat un declin dramatic al acceptării negrilor şi mexicanilor74 în cele mai bune şcoli academice. Egalitariştii au deplâns rezultatele, ca fiind nedrepte faţă de negri şi mexicani. Dar ceea ce dovedesc efectiv numerele reduse ale minorităţilor este faptul că se operaseră discriminări grave împotriva albilor mai bine calificaţi.

Au trecut mai mult de optzeci de ani de când s-au desfăşurat primele studii I.Q. implicând atât albi, cât şi negri. În anii ’90, negrii au atins aceleaşi punctaje I.Q. în comparaţie cu albii ca şi în anii ’20, cu aproximativ cincisprezece-douăzeci de puncte mai puţin. Timp de şaptezeci de ani, standardele de învăţământ şi posibilităţile de angajare s-au ameliorat dramatic în favoarea negrilor, fiind însoţite de o masivă integrare în şcoală şi societate. Şi totuşi, acest impetuos progres socio-economic nu a ridicat nivelul I.Q. al negrilor în relaţie cu cel al albilor.

La fel de clar se dovedeşte că decalajul de I.Q. nu a fost redus prin intensificarea stimulărilor pentru învăţătură asupra copiilor negri în primii ani de viaţă, nici prin integrarea învăţământului public.75 Dacă s-a înregistrat cât de cât vreun efect, acesta n-a fost decât o lărgire a decalajului.76 Programul de îmbogăţire ambientală pentru preşcolari Head Start, în valoare de miliarde de dolari, menţinut în primul rând pentru a-i ajuta pe negri să fie competitivi la învăţătură, n-a dus la niciun câştig pentru elevii negri, ci numai la un câştig minor pentru cei albi. Un studiu extensiv şi de foarte bună calitate, desfăşurat de J. Currie şi D. Thomas, demonstrează lamentabilul eşec al programului Head Start.77 Head Start este cel mai scump şi larg răspândit

program de ridicare a nivelului de performanţă la învăţătură al copiilor dezavantajaţi.

Studiul Scarr

Originile de natură genetică ale nivelului redus de inteligenţă la negri se pot observa şi într-un număr de studii care cartografiază proporţional originile de culoare. Unul dintre primele studii majore s-a desfăşurat încă din 1916, în Virginia. Grupuri numeroase de elevi de şcoală negri au fost împărţite în sub-grupe determinate după numărul de bunici albi şi negri. Toţi subiecţii de culoare, pur sau parţial negri, au fost crescuţi în comunităţi de culoare. Negrii cu toţi cei patru bunici de culoare au înregistrat cele mai reduse punctaje la testele I.Q. Mulatrii cu trei bunici de culoare şi unul alb, puţin mai mult; cei cu doi bunici albi, şi mai mult; iar mulatrii cu trei bunici albi au avut cele mai înalte rezultate I.Q. dintre copiii de culoare.78 Cele mai recente studii, desfăşurate în anii ’90, au dat exact aceleaşi rezultate.

Unul dintre cele mai convingătoare studii directe asupra rasei şi mediului ambiant a fost efectuat de psihologii Sandra Scarr, Richard Weinberg şi I. D. Waldman. Toţi trei sunt foarte bine cunoscuţi pentru opiniile lor ambientaliste. Studiul analiza copii albi, negri şi de rasă mixtă, adoptaţi de peste o sută de familii albe, în Minnesota. Rezultatul studiului ar fi trebuit să fie un vis egalitarist, întrucât părinţii adoptivi ai copiilor aveau niveluri prestigioase de câştig şi educaţie şi erau suficient de anti-rasişti pentru a fi adoptat un copil de culoare în sânul familiei. Scarr, care este o apărătoare înverşunată a egalităţii rasiale, afirma că mediul ambiant joacă un rol aproape exclusiv în diferenţele I.Q. dintre rase. Ea susţine importanţa eredităţii în cauzarea diferenţelor individuale din cadrul unei rase, dar a argumentat că diferenţele inter-rasiale sunt aproape în totalitate de natură ambientală.

Copiii din cadrul studiului includeau albi adoptaţi,

negri şi mulatri, precum şi copii naturali ai cuplurilor albe adoptive. La vârsta de şapte ani, copiii au fost testaţi pentru I.Q. şi toate grupurile, inclusiv negrii şi mulatrii, au înregistrat punctaje peste medie. Scarr şi Weinberg au publicat un articol care susţinea că dovediseră efectul aproape exclusiv al mediului ambiant asupra rasei în materie de I.Q., deşi trebuia să recunoască faptul că copiii albi, fie adoptaţi, fie nu, aveau punctaje sensibil superioare celor ale negrilor şi mulatrilor, iar punctajele mulatrilor erau mai mari decât cele ale negrilor.79

Zece ani mai târziu, când copiii au ajuns la vârsta aproximativă de şaptesprezece ani, a avut loc o continuare a studiului, incluzând din nou măsurări de tip I.Q. Maturizându-se, copiii negri regresaseră până la un nivel I.Q. mediu de 89, reprezentând valoarea I.Q. medie a negrilor din regiunea Statelor Unite unde se desfăşurase studiul. Copiii albi adoptaţi au înregistrat un I.Q. mediu de 106, cu şaptesprezece puncte mai mult decât cei negri, ceea ce corespunde cu studiile tradiţionale asupra diferenţelor dintre albi şi negri. În ton cu teoria genetică, copiii mulatri jumătate albi, jumătate negri au punctat aproape la mijloc între negrii şi albii adoptaţi.80

Scarr şi Weinberg şi-au publicat fără tragere de inimă rezultatele celui de-al doilea sondaj, dar nu înainte de a fi aşteptat aproape patru ani, aproape ca şi cum s-ar fi jenat de propriile lor descoperiri. Printr-un întortocheat proces raţional, ei continuau să argumenteze că mediul ambiant juca totuşi un rol decisiv în I.Q. Dar, în partea a doua a studiului, spre deosebire de primul articol, au recunoscut totuşi şi că genele aveau la rândul lor un impact important. Atât Richard Lyton cât şi Michael Levin au arătat clar în reanalizarea datelor din studiul Scarr că genele îndeplinesc un rol dominant asupra nivelurilor de inteligenţă ale acelor copii adoptaţi.81, 82

Studiile asupra I.Q. în Africa

Testele genetice indică faptul că aproape toţi negrii americani au unele gene albe, câtă vreme numai un procent din albi au gene de culoare.83, 84 Acest lucru s-a produs, probabil, fiindcă societatea americană a catalogat fiecare persoană cu o oarecare măsură de sânge negru ca fiind „de culoare”, operând apoi o segregaţie strictă. Scorurile I.Q. din Africa (unde se presupune că trăiesc negri mai puri) sunt şi mai scăzute. Câtă vreme negrii americani se plasează cu o deviaţie standard sub albi ca I.Q. (cam 85), negrii puri din Africa, beneficiari ai unei şcolarizări echivalente cu a albilor, se situează în medie cu două devieri standard mai jos decât albii (sub 75).85, 86, 87

Profesorul Richard Lynn a compilat în 1991 studiile I.Q. din Africa, unde fondul genetic de culoare a suferit un adaos genetic alb mult mai redus decât în Statele Unite. Lynn a constatat că negrii africani sub-saharieni au un I.Q. sub 75, situat cu aproape două devieri standard mai jos de norma albilor. Conform standardelor europene, aceste cifre ar însemna că aproximativ cincizeci la sută din negrii africani ar trebui să fie clasificaţi ca aflându-se la limita înapoierii mintale, sau chiar mai jos (aproape de două ori faţă de rata negrilor din Statele Unite). De la studiul lui Lynn încoace, din 1991, alte trei studii mai recente i-au confirmat concluziile. Acestea au folosit Matricile Progresive Ranen, un test non-cultural specific, care reprezintă un instrument de măsură precis al părţii non-verbale din inteligenţa genetică. Un negru din Zimbabwe, Fred Zindi, a efectuat unul dintre studii, care comporta două sute patru copii zimbabwieni între doisprezece şi paisprezece ani, confruntându-i cu două sute doi copii englezi, din punct de vedere al sexului, nivelului de studiu şi originilor de clasă. Elevii englezi au atins o medie I.Q. de 97, în timp ce negri cu date de bază comparabile au ajuns doar la media I.Q. de 70.88, 89, 90, 91

Tentative de a refuta semnificaţia rasei

Câteva studii şi-au propus să dovedească faptul că, în contextul unor stimuli ambientali potriviţi, copiilor negri li se dezvoltă un I.Q. similar cu cel al copiilor albi şi asiatici. Cel mai celebru dintre acestea a fost proiectul Milwaukee, care a atras în mod inevitabil o mare atenţie a mass-media, în perioada sa de apogeu. S-a afirmat că, prin intervenţii şi stimulări intensive în perioada timpurie a copilăriei, copiii negri neprivilegiaţi, din mahalale, au progresat cu treizeci de puncte I.Q. în comparaţie cu grupul de control.92 Ziarul „The Washington Post" a scris triumfător că succesul proiectului „a răspuns o dată pentru totdeauna" la întrebarea dacă copiii cu origini socio-economice dezavantajoase sunt ţinuţi în urmă de mediul ambiant sau de ereditate.

Din nefericire pentru egalitarişti, balonul de euforie mediatică s-a spart în momentul când directorul Proiectului Milwaukee, Rick Haber, a fost condamnat şi închis pentru delapidare din avutul statului. Deşi acest lucru nu are o relevanţă directă pentru rezultatele proiectului, el ne face să ne întrebăm cât de demn de încredere era directorul. Howard L. Garber, asociat de lungă durată al lui Haber, a emis în 1988 un raport despre proiect care dezvăluia că progresele de I.Q. fuseseră artificiale, fiind realizate prin practicarea intensivă a unor probleme similare cu cele din testul Stanford-Binet, şi că I.Q. copiilor a scăzut constant după ce au părăsit programul, rezultatele lor netranspunându-se niciodată în succese la învăţătură. În cele din urmă, aptitudinile lor s-au aşezat de la sine la acelaşi nivel cu al grupului de control – asupra căruia, desigur, nu se operase nicio intervenţie.93, 94

Herman Spitz, în cartea sa The Raising of Intelligence, atestă documentar zeci de programe similare care au eşuat lamentabil în încercarea de a ridica nivelul de I.Q. al negrilor. În stadiile lor iniţiale, mijloacele de

informare le-au acordat un spaţiu extins şi articole extaziate, dar le-au ignorat aproape cu desăvârşire eşecurile din final. Sistemul publicităţii funcţionează identic cu cel din cazul lui Lîsenko, în Uniunea Sovietică. De-a lungul anilor, au existat multe blitz-uri mediatice care proclamau remarcabilul succes al multor programe de intervenţie în faza de început. Cu o regularitate de-a dreptul jenantă, mult lăudatele programe erau lăsate să cadă discret în uitare, pe când mass-media trâmbiţa rezultatele miraculoase ale unor alte noi încercări.95, 96, 97

Un alt exemplu de „dovadă" mass-media că diferenţele dintre albi şi negri ar fi strict de natură ambientală este campania despre profesoara negresă din Chicago, Marva Collins. Una dintre cele mai celebre personalităţi ale învăţământului american, Marva Collins a beneficiat de un spaţiu extins în presă, inclusiv articole adulatoare în „The New York Times" şi elogii somptuoase în emisiunea de televiziune „60 Minutes". Ea susţinuse că o serie de copii „refractari la învăţătură" din mahala, cu vârstele cuprinse între cinci şi zece ani, progresaseră spectaculos la testele standardizate, după ce urmaseră metodele ei de învăţătură, iar acum îi citeau şi-i înţelegeau pe Tolstoi, Platon şi Shakespeare. În pofida unor afirmaţii atât de incredibile, presa nu i-a cerut niciodată lui Collins dovezi ştiinţifice pentru a-şi susţine aserţiunile, iar „miracolul" ei nu a fost reprodus cu succes de niciun alt psiholog sau educator, în studii controlate. În mod perfect explicabil, acest gen de poveşti miraculoase, oricând populare în mass-media, nu-şi găsesc niciodată calea până la expertizele prilejuite de publicaţiile ştiinţifice.98

Un subiect interzis

Decalajul I.Q. dintre negri şi albi reprezintă o realitate interzisă pe tărâmul ştiinţific. În 1986, Asociaţia Psihologilor Americani a discutat serios dacă nu ar fi fost

cazul ca toate cercetările asupra diferenţelor dintre albi şi negri să fie interzise.99 Cu mult timp în urmă, în 1962, Asociaţia Antropologilor Fizici Americani votase cenzurarea cărţii datorită căreia am început eu însumi să caut adevărul despre rase: Rasă şi raţiune.100 Înainte de a supune la vot, eminentul preşedinte al asociaţiei, Dr. Carleton Coon, a cerut să ridice mâna toţi cei care citiseră cartea. S-au ridicat numai două sau trei mâini. Când asociaţia a aprobat rezoluţia de cenzură, Coon a demisionat din funcţie, în semn de protest. Asemenea deliberări iresponsabile ar trebui să declanşeze un semnal de alarmă în mintea tuturor celor care caută adevărul, căci ele amintesc clar de eforturile Bisericii din Evul Mediu de a interzice cercetările astronomice, atunci când acestea sfidau noţiunile religioase despre structura universului. Ce fel de adevăr este acela care presupune suprimarea celui care întreabă?

Dovezile ştiinţifice asupra diferenţelor rasiale inerente sunt copleşitoare şi evidente. Nu mi-e greu să presupun ce-au simţit Galileo sau Copernic când studiile lor asupra cerului i-au convins că Soarele nu se învârteşte în jurul Pământului. Existau dovezi atât de clare că Soarele este centrul sistemului solar, încât unii clerici au refuzat să se uite la ele. Unul dintre clericii implicaţi în controversa cu Galileo, Cardinalul Bellarmino, a refuzat să privească prin telescop, spunând că Diavolul l-ar fi făcut să vadă lucrurile afirmate de Galileo. O sticlă cu gâtul îngust, simbolizând îngustimea minţii lui, a primit denumirea de „sticlă Bellarmino”. Părtinirea lui Bellarmino este absolut analoagă cu a egalitariştilor drept-credincioşi care refuză să privească muntele de dovezi ce le desfid convingerile.

În America anului 1964, la fel ca şi în America zilelor noastre, nu exista şi nu există epitet mai degradant şi mai vătămător decât acela de „rasist”. Acest cuvânt nu a fost folosit pentru a indica o persoană care înţelege realităţile raselor, ci a fost şi este un termen asociat cu ura,

represiunea şi brutalitatea omenească. La fel cum datele descoperite de Galileo despre sistemul solar erau puse în seama Diavolului, realităţile rasei sunt asociate în prezent cu Hitler.

Ş i totuşi, pentru mine, înţelegerea diferenţelor rasiale inerente nu avea nimic de-a face cu ura şi nu simţeam niciun dram de ură în cuvintele obiective ale oamenilor de ştiinţă pe care le citeam. Aceştia nu făcuseră decât să caute adevărul. Acelaşi lucru îl făcea şi un băiat de paisprezece ani precoce, care citea în camera lui până noaptea târziu.

Ce sunt prejudecăţile?

Când mi-am scris lucrarea în care explicam argumentele împotriva integrării rasiale a şcolilor, doi colegi de clasă mai liberali m-au acuzat de prejudecăţi şi bigotism. Cuvintele lor m-au usturat. Nu simţeam revoltă sau ură împotriva negrilor sau a oricui altcuiva şi nu înţelegeam de ce se spunea că aveam prejudecăţi numai pentru că cercetam un anumit punct de vedere ştiinţific şi politic şi îmi exprimam părerile asupra lui. Pe măsură ce le împărtăşeam colegilor, profesorilor, vecinilor şi oricui binevoia să asculte tot mai multe din cele pe care le descopeream, cuvintele „prejudecăţi", „ură", „bigotism" au continuat să revină încontinuu, ca o mantră. Când am căutat în dicţionar „prejudecată" şi „bigotism", am ajuns să-mi dau seama că denigratorii mei se făceau vinovaţi chiar de ofensele de care mă acuzau pe mine.101

prejudecată *s. f.* opinie defavorabilă sau sentiment format în prealabil sau în necunoştinţă de cauză, negândit sau nemotivat.

bigot *s., adj.,* persoană extrem de intolerantă faţă de convingerile, părerile sau opiniile altora.

În uzanţa comună a termenului, prejudecată denotă ură sau antipatie iraţională faţă de negri ori alte grupuri rasiale. Oricine crede în diferenţele rasiale, chiar dacă baza convingerii sale este ştiinţifică şi justificată raţional,

se pomeneşte stigmatizat cu acest termen peiorativ. Majoritatea egalitariştilor şi-au format prejudecata privitoare la o idee (aceea a diferenţelor rasiale inerente) la fel cum o făcusem şi eu cândva, înainte de a citi opiniile ambelor părţi, ajungând ei înşişi la o ură intolerantă (bigotă) faţă de cei care sunt de altă părere. Numai că lor presa nu le aplică niciodată calificativul de bigoţi, nici nu le atribuie prejudecăţi.

Am ajuns să-mi dau seama că, atunci când credeam cu atâta convingere în egalitatea rasială, eu eram cel care manifestam prejudecăţi faţă de adevăratul sens al cuvântului. Căci, până în acea perioadă, din cauza subiectivismului liberal al presei, auzisem şi asimilasem numai argumentele pro-egalitate. Până când am găsit Rasă şi raţiune 102, citisem numai cărţi şi articole pro-egalitariste – fără a mai pune la socoteală sutele de emisiuni de televiziune, filme, predici şi cuvântări văzute şi auzite, care promovau principiile egalitariste. Îmi formasem o prejudecată faţă de situaţie, înainte de a fi audiat ambele părţi.

Majoritatea celor care mă acuzau de bigotism şi prejudecăţi nu citiseră nici măcar o singură carte sau un singur articol care să pună sub semnul întrebării egalitatea rasială. Viziunea lor asupra problemei este pur şi simplu închisă şi unilaterală.

Nu încape nicio îndoială că unii albi care se opun negrilor sunt bigoţi, în sensul că au convingeri plasate sub semnul prejudecăţilor şi sunt intoleranţi faţă de orice opoziţie. Dar, cu siguranţă, când mass-media prezintă numai o parte a conflictului despre egalitatea rasială, bigoţii au mult mai mari şanse să se găsească în rândurile egalitariştilor. Până şi unii oameni de ştiinţă bine cunoscuţi şi personalităţile publice au întâmpinat mari dificultăţi, ba chiar şi tentative de suprimare fizică, pentru că-şi exprimaseră opiniile despre diferenţele rasiale.103, 104, 105, 106, 107 În comunitatea academică, niciun cercetător

egalitarist nu a fost împiedicat să vorbească, nici nu a fost atacat de cei care cred în diferenţele rasiale – însă liber-cugetătorii rasiali, cu siguranţă că da.

Este la fel de ironic că cel mai mare sprijin faţă de egalitatea rasială între negri şi albi se manifestă în zonele albe ale Americii, iar cel mai mare scepticism faţă de ea în regiunile ţării cu cea mai numeroasă populaţie de culoare. Mi-am dat seama că aceia care cunosc puţin negrii la nivel personal, dar îi consideră egali cu albii (şi, câteodată, chiar superiori acestora), au prejudecăţi asupra lor – pe când albii care trăiesc şi muncesc printre negri îşi formează opinia pe baza experienţei personale. Chiar dacă majoritatea albilor din Sud au crescut în condiţiile unui torent constant de propagandă egalitaristă în mass-media, de cele mai multe ori ei cântăresc ambele părţi ale problemei înainte de a ajunge să creadă în diferenţele rasiale. Atitudinea lor s-ar putea numi „post-judecată”.

Majoritatea egalitariştilor rasiali au motive nobile. Ei cred că poziţia lor e luminată, că va aduce fericirea, şi că Dumnezeu este de partea lor. Dar acelaşi gen de motivaţii au stat şi la baza acuzaţiilor că astronomia lui Galileo era un rezultat al „urii Satanei contra lui Dumnezeu”. Mai mult, egalitariştii folosesc un termen special, de mare încărcătură emoţională, pentru a-i califica pe cei care pun sub semnul îndoielii egalitatea rasială: ura. Egalitariştilor le place nespus să-i urască pe „cei care urăsc”.

Termenul folosit în ultimă instanţă pentru a descrie credinţa în diferenţele rasiale este rasism. Dar cuvântul rasism are o conotaţie denaturată, pentru că el nu defineşte simpla credinţă în deosebirile rasiale inerente. În majoritatea dicţionarelor, definiţia rasismului include de obicei adaosuri de genul: „implicând ideea că propria rasă e superioară şi are dreptul de a le domina pe celelalte”, precum şi „ură şi intoleranţă faţă de altă rasă sau mai multe”.108 Înţelegerea faptului că diferenţele rasiale există în mod real nu implică neapărat dorinţa de a domina

sau urî alte rase. Situaţia este similară cu cea a termenului „eretic”, în Evul Mediu. Astronomii care îşi dădeau seama că Soarele este centrul sistemului solar, nu Pământul, erau înfieraţi ca eretici, pentru că, în Biblie, cartea Facerii părea să plaseze Pământul în centru. Desigur, simplul fapt că un astronom credea în heliocentrism nu însemna că acesta îl ura pe Dumnezeu, după cum nici credinţa în diferenţele rasiale nu echivalează cu ura împotriva altor rase.

În ultimii ani, Snyderman şi Rothman, autorii studiului „The IQ Controversy: The Media and Public Policy” cu constatat, cu ocazia uni sondaj al lumii academice, că 53% dintre cei chestionaţi credeau că atât mediul ambiant cât şi genele determină diferenţele rasiale.109, 110, 111, 112 Discret, într-o perioadă de douăzeci de ani, zeci de cercetători prestigioşi au ajuns la aceeaşi concluzie cu înaintaşii lor desconsideraţi ca William Shockley, Carleton Putnam şi Arthur Jensen, în anii ’60.

Dacă principalul element determinant al diferenţelor rasiale este ereditatea, nu mediul ambiant, înseamnă că deosebirile genetice trebuie să se manifeste în fiziologia creierului unor indivizi de rase diferite. Prin urmare, următorul meu obiectiv a fost acela de a explora cercetările asupra diferenţelor fizice dintre rase.

Capitolul cinci
Rădăcinile diferenţelor rasiale

La vârsta de zece ani, aveam două femele de cobai într-o ladă mare din lemn, construită de mine, pe care o ţineam în garaj. Îi făcusem o ramă de lemn cu plasă de sârmă, care nu se potrivea prea bine. Într-o zi de primăvară, am descoperit că una dintre femele dădea semne de gestaţie. Deşi nu înţelegeam ce se întâmplase, am presupus că luasem un mascul drept femelă. Nu-mi puteam da seama de ce tatăl arăta atât de feminin, căci eram foarte familiarizat cu cobaii, pe care-i creşteam şi îi vindeam la magazinele locale de animale şi la magazinul Woolworth's din apropierea casei.

În sfârşit, s-au născut puii. Arătau ca nişte săculeţi roz, cu patru picioare, guri lacome şi doar nişte contururi vagi ale ochilor încă închişi şi ale urechilor. Mă jucam cu ei în fiecare zi dar, pe măsură ce creşteau, semănau tot mai puţin cu mama lor şi cu celălalt cobai, despre care presupusesem că era tatăl. După ce au năpârlit prima oară, blana nouă nu mai era albă, ci cenuşie. Mai dramatic încă, şi comportamentul lor părea foarte ciudat.

Când aveau vârsta de patru săptămâni, echivalentă cu adolescenţa umană, oricât de des i-aş fi luat în mâini, puii se purtau tot mai necontrolat şi sălbatic. Prezentau diferenţe mult mai profunde decât culoarea cenuşie a blănii. Sălbăticia lor a evoluat până la stadiul în care, ori de câte ori introduceam mâna în cuşcă – aceeaşi mână care îi mângâiase şi-i dezmierdase cu drag încă de la naştere – se împrăştiau speriaţi, azvârlind în toate direcţiile cu rumeguş. Erau rapizi, excitabili, muşcau prompt şi prezentau o superioritate fizică marcantă faţă de cobaii domesticiţi. Cobaii de casă sunt foarte pasivi, înceţi în mişcări, compătaţi, pe când verii lor sălbatici sunt nervoşi, iuţi ca fulgerul, agresivi şi violenţi.

În sfârşit, am ajuns să-mi dau seama că ambii cobai

din cuşcă erau într-adevăr femele şi că un şobolan sălbatic rosese plasa de sârmă, se strecurase înăuntru şi se împerechease cu una dintre ele.

Peste câţiva ani, studiind realităţile raselor omeneşti, am înţeles pe deplin că diversele rase de şobolani sunt echivalentele genetice ale raselor umane. Împerecherea între diferite rase se poate produce, chiar şi când le despart deosebiri genetice accentuate. Contrastul dintre rase poate consta în trăsături fizice sau psihice, precum şi în forme de comportament social ori individual. Comportamentul acelor şobolani pe jumătate albi, domestici, pe jumătate cenuşii, sălbatici, nu era un rezultat al mediului în care trăiseră. Le oferisem aceleaşi condiţii ca şi celor albi. Ba chiar, supseseră de la mama lor albă şi crescuseră împreună cu două femele albe, sub o intervenţie umană constantă – dar comportamentul lor era sălbatic.

Ca adolescent care examina chestiunea rasială, am revăzut în minte episodul cu şobolanii. Mi se părea evident că diferenţele de comportament ale şobolanilor mei aveau origini în întregime genetice. Faptul că mediul ambiant al şobolanilor de rasă mixtă era acelaşi cu mediul celor complet domesticiţi sugera că existau şi diferenţe fizice între creierele şi hormonii şobolanilor albi domestici şi ai celor cenuşii, semi-sălbatici. Aceste deosebiri genetice aveau efecte comportamentale puternice.

Mai existau şi alte dovezi grăitoare ale puterii eredităţii, rămase din menajeria copilăriei mele. Pe parcursul anilor de gimnaziu, avusesem zeci de animale capturate din mlaştinile şi pădurile ce se aflau în apropierea casei. Unele specii puteau fi domesticite, dacă se născteau în captivitate, câtă vreme altele nu, deşi beneficiau de aceeaşi atenţie din partea mea.

În timp ce cugetam la puterea eredităţii şi a mediului ambiant, mi-a revenit în minte un alt incident din copilărie. Un prieten a găsit în cartier un pisoi nou-născut, mic şi

flămând, la scurt timp după ce căţeaua lui fătase patru căţelandri. Slab şi plăpând, cu ochii abia deschişi, pisoiul părea la un pas de moarte. Cu titlu experimental, prietenul meu a luat unul dintre căţeluşi, l-a frecat bine de blana pisoiului, după care i-a pus pe amândoi printre ceilalţi, lângă mama care-i alăpta. Spre surprinderea lui, mama l-a lăsat pe pisoi să sugă. După câteva săptămâni, pisoiul crescuse sănătos şi robust. Îmi plăcea să mă duc acasă la prietenul meu şi să privesc neobişnuitul spectacol al unui pisoi sugând şi crescând printre căţei.

Deşi fusese alăptat de o căţea, iar prietenul meu se purtase identic cu el şi cu căţeii, pisoiul a crescut totuşi cu o personalitate marcant diferită de a fraţilor lui adoptivi. Îşi pândea prada, apoi se repezea, câtă vreme căţeii se repezeau din primul moment drept la ţintă. În hârjoana cu căţeii, pisoiul îşi folosea labele ca arme principale, pe când câinii preferau să-şi folosească fălcile. Pisoiul nu încerca niciodată să imite lătrăturile puternice ale fraţilor şi surorilor lui adoptive, preferând în schimb sâsâitul felin de furie, sau miorlăielile rugătoare. După ce trăise aproape toată viaţa în compania câinilor, fără a fi văzut niciodată altă pisică, arăta şi se comporta ca o pisică perfect normală. Şi, în plus, nu venea niciodată când era chemat.

Revăzând în minte toate aceste lucruri, am încercat să reduc la forma cea mai simplă tot ceea ce ştiam. De ce un câine latră, iar o pisică miaună? m-am întrebat. Şi tot eu mi-am răspuns: Deoarece creierul unui câine e construit într-un mod care îl face să latre şi să se comporte ca un câine, iar creierul pisicii este construit sub o formă care o face să miaune şi să se poarte ca o pisică.

Dorind să-mi dezvolt teoria, i-am telefonat unui coleg de şcoală ai cărui părinţi aveau o crescătorie de câini şi se ocupaseră de împerecheri timp de peste treizeci de ani. Prietenul meu mi-a explicat că rasele diferite de câini aveau personalităţi distinct diferite. Violenţa,

agresivitatea, pasivitatea, loialitatea, stoicismul, excitabilitatea, inteligenţa – toate acestea variau acut între numeroasele rase de câini. De exemplu, el mi-a spus că rasa Chihuahua e extrem de excitabilă şi hiperactivă din fire, câtă vreme Saint Bernard-ul este stabil şi stoic. Mi-a vorbit despre agresivitatea violentă înnăscută a Pit Bull-ului, în comparaţie cu dispoziţia prietenoasă de la natură a Golden Retriever-ului. (Precizare: Pit Bull-ul este într-adevăr violent din fire, dar nu obligatoriu agresiv; educat în sens pozitiv, devine cel mai prietenos câine – dar îşi manifestă prietenia în acelaşi stil energic şi violent.) În sfârşit, prietenul meu mi-a explicat de ce părinţii cu copii mici aleg adesea câinele Golden Retriever: tocmai pentru că este excepţional de prietenos şi ocrotitor cu copiii. Chiar şi când copiii îl chinuiesc, mi-a spus el, Golden Retriever-ul nu răspunde decât rareori violent faţă de ei. (Acelaşi lucru este valabil şi pentru Pit Bull, în condiţiile arătate mai sus, dar nu şi pentru Bull Terrier, de exemplu, care poate reacţiona violent chiar şi faţă de stăpân, în situaţii excepţionale.)

De asemenea, am ales o carte interesantă despre istoria creşterii câinilor şi am descoperit că ei nu au numai personalităţi distincte în conformitate cu rasa, ci au fost împerecheaţi şi crescuţi de om tocmai pentru aceste trăsături de personalitate, precum şi pentru unele caracteristici cum ar fi mărimea şi culoarea. Orice dresor de câini ar râde dacă i s-ar spune că rasele nu se deosebesc decât prin aspectul fizic. Dacă trăsăturile caracteristice distincte de personalitate ale unui câine nu se conturează exclusiv prin educaţie şi dresaj, înseamnă că tendinţele lui trebuie să fie încorporate în structura creierului.

Înarmate cu toate aceste cunoştinţe recent dobândite, am întrebat-o pe profesoara de biologie cum se compară clasificarea raselor de câini cu clasificarea raselor omeneşti. Luată pe nepregătite, profesoara mi-a

spus că până atunci niciun elev nu-i mai pusese o asemenea întrebare, precizând însă că termenii breed şi race* sunt în esenţă sinonime, referindu-se la aceeaşi categorie biologică: subspecia. Toţi câinii sunt membri ai speciei Canis familiaris, din care există cel puţin o sută patruzeci de rase (sau subspecii) diferite. Mi-a repetat ceea ce ştiam deja – că testul cel mai comun acceptat pentru a verifica dacă două grupuri fac parte din specii diferite sau din subspecii ale aceleiaşi specii constă în împerechere. Diversele rase de câini, la fel ca diversele rase de oameni, se pot împerechea între ele, în pofida vizibilelor deosebiri inerente.

Cu toate că preda biologia, care includea şi biologia umană, profesoara a devenit foarte stânjenită când a venit vorba de compararea diferenţelor dintre rasele omeneşti cu cele ale raselor de cai sau câini. Parcă aş fi pătruns pe un teritoriu interzis, deşi eu nu vedeam nimic eretic în întrebarea mea. Mi se părea foarte important să înţeleg acele deosebiri care despart omul de alte specii şi să înţeleg diferenţele din sânul omenirii. Cum puteam începe să înţelegem lumea din jur, fără a înţelege ce anume ne face să fim aşa cum suntem?

Între timp, aflasem că nu mai puţin de o mie de studii ştiinţifice demonstraseră că există deosebiri de I.Q. semnificative între rasele neagră şi albă, că diferenţele de I.Q. au un impact major asupra succesului socio-economic individual şi că numeroase probe concludente dovedesc că ereditatea, nu mediul, reprezintă principala origine a acestor diferenţe.113, 114, 115, 116, 117, 118, 119

Creierul albilor şi cel al negrilor: fapte concrete

Cărţile şi articolele despre I.Q. m-au condus la alte studii care dezvăluiau existenţa unor deosebiri semnificative între creierul albilor şi cel al negrilor. De fat,

datele despre diferenţele rasiale din structura cerebrală erau şi mai limpezi decât cele bazate pe testarea psihologică. Am descoperit că, timp de zeci de ani, au fost cântărite, comparate şi analizate creiere ale albilor şi ale negrilor, iar rezultatele au arătat cu consecvenţă că negrii au un creier mai mic decât cel al albilor sau al asiaticilor. Ca o ilustrare a acestei diferenţe marcante, deşi negrii au o constituţie fizică mai voluminoasă decât a asiaticilor, aceştia din urmă au un volum mai mare al creierului.120

În Măsura greşită a omului 121, o populară carte egalitaristă mult propagată de massmedia, Stephen Jay Gould susţinea că, în secolul al XIX-lea, cercetătorii au folosit o metodologie falsă pentru a compara creierele albilor cu cele ale negrilor, trăgând de aici concluzia că între ele nu ar exista nicio diferenţă. Gould, însă, a avut grijă să treacă sub tăcere numeroase studii mai recente care atestă documentar diferenţele cerebrale intrinseci dintre negri şi albi.122, 123

De fapt, cu zece ani înainte de publicarea cărţii lui Gould, lucrarea The Mind of Man in Africa, de John Caruthers, arăta că s-au efectuat cinci studii majore, cu ajutorul unei baze metodologice moderne, asupra deosebirilor dintre creierele albilor şi cele ale negrilor, de către cercetătorii Todd, Pearl, Vint, Simmons şi Connolly. Gould a evitat cu grijă menţionarea acestor studii mai recente, cu excepţia a două fraze scurte despre Pearl, pe care îl lăuda pentru că spusese că nutriţia poate explica deosebirea de dimensiuni dintre creierele indivizilor de rase diferite. În schimb, a exclus datele lui Pearl despre diferenţele între creiere. Caruthers subliniază că un număr de studii ştiinţifice arată că, în medie, creierul negrilor este mai mic cu 2,6-7,9% decât creierul albilor.124

Simultan cu cartea lui Gould, un studiu din 1980 asupra greutăţii creierului, care includea date despre creierele albilor şi ale negrilor, a arătat că, în medie, creierul copiilor negri nou-născuţi este cu 8% mai mic şi

mai uşor decât cel al copiilor albi.125 În anii ’80 şi ’90, alte studii, efectuate de Broman, Osborne şi diverşi alţi cercetători au prezentat în mod consecvent deosebiri semnificative între dimensiunile creierului albilor şi cele ale creierului negrilor.126, 127, 128

În anii ’50, studiile directe care comparau creierul albilor cu cel al negrilor s-au întrerupt pentru un timp, considerându-se că ar fi fost nepoliticos, insensibil şi incorect politic să se aibă în vedere asemenea diferenţe.129 După o lungă pauză, un număr de studii mai recente asupra fiziologiei creierului au început să prezinte aceleaşi deosebiri de mărime a creierului între albi şi negri cum fuseseră constatate în secolul al XIX-lea.130

Poate că cea mai cuprinzătoare cercetare din toate a fost cea desfăşurată de Proiectul Perinatal Colaborativ Naţional, care a studiat peste patrusprezece mii de mame şi copii. Acest proiect a avut o anvergură naţională şi a studiat mamele şi copiii începând din momentul concepţiunii şi până după naştere, în primii ani de viaţă ai copiilor. Scopul studiului era acela de a descoperi principalele date corelative privitoare la mortalitatea infantilă, sănătate, inteligenţă şi alte aspecte ale dezvoltării copiilor. Subiecţii au fost testaţi pentru I.Q. la vârstele de patru şi şapte ani. S-au efectuat măsurări detaliate ale trupului şi ale capului, la naştere şi la vârstele de opt luni, un an, patru şi şapte ani.

Doctorul Arthur Jensen a analizat imensul volum de date rezultate din studiu şi a descoperit câteva lucruri uluitoare. Chiar şi în cadrul aceloraşi familii, copilul cu cel mai înalt I.Q. avea, de obicei, capul cel mai voluminos. De asemenea, studiul a confirmat numeroase studii anterioare care arătaseră că negrii au capete mai mici, în medie, decât albii, şi o inteligenţă mai redusă în proporţie corespunzătoare. Ca o confirmare frapantă a corelaţiei dintre mărimea capului şi inteligenţă, studiul a descoperit că acei copii negri şi albi care aveau niveluri de I.Q.

apropiate prezentau, în medie, şi diferenţe reduse între mărimile capetelor.131 Dacă dimensiunile fizice ale creierului corespund cu I.Q.-ul, e de la sine înţeles că inteligenţa se bazează pe structura fizică a creierului însuşi şi, în consecinţă, are o componentă congenitală.

Studiile anterioare prezentaseră deosebiri în regiunea supra-granulară a creierului, diferenţe cantitative în zona lobului frontal şi diferenţe de sulcifiere şi fisurare a creierului, între albi şi negri. În 1950, Connolly a scris:

Creierul negrilor este în medie relativ mai lung, mai îngust şi mai plat decât creierul albilor. Regiunea frontală, (…) mai mare la masculii albi decât la negri, câtă vreme cea parietală este mai mare la negri decât la albi (…). Se poate spune că lobii frontali ai albilor din seria noastră au o configuraţie mai regulată şi mai uniformă decât cei ai negrilor (…). Creierul albilor din serie este, poate, mai fisurat, şi prezintă o anastomoză mai accentuată a sulcilor (…).132

Importanţa lobilor frontali ai creierului pentru personalitatea posesorului acestuia a fost evidenţiată în filmul „One Flew Over the Cuckoo's Nest" 133, de Milos Forman, precum şi în filmul „Frances" 134, cu Jessica Lange, despre viaţa actriţei Frances Farmer. Ani de-a rândul, unor pacienţi cu boli mintale exagerat de agresivi li se aplica „lobotomia frontală", o operaţie prin care regiunea lobului frontal este neutralizată sau înlăturată. Pacientul rămâne cu memoria intactă, dar spiritul, voinţa şi simţul lui de motivaţie sunt slăbite considerabil. Ward C. Halstead, biopsiholog şi profesor de psihologie experimentală la catedra de medicină a Universităţii din Chicago, a scris: „Lobii frontali constituie porţiunea din creier cea mai esenţială pentru inteligenţa biologică. Ei sunt organele civilizaţiei – baza speranţelor de viitor ale omului." 135

Majoritatea oamenilor de ştiinţă care au studiat regiunea lobilor frontali, indiferent dacă fac sau nu

comparaţii rasiale, constată că această porţiune a creierului este cea mai responsabilă pentru modulaţia fină a motivaţiei şi a iniţiativei şi inhibarea impulsurilor primare. O cantitate crescută de sulcifiere (fisurare) a lobilor frontali sugerează o mult mai mare complexitate a capacităţilor; ar putea fi o măsură a dezvoltării evolutive. La mamiferele inferioare, cum ar fi iepurele, lobii frontali sunt mai netezi. De asemenea, profesorul Connoly a mai scris: „Există o anumită corelaţie între configuraţia sulcală şi stadiul de dezvoltare a animalului din seria de forme primate.” 136

Studiile recente asupra creierului criminalilor arată că infractorii condamnaţi pentru delicte violente sau impulsive prezintă o activitate mai redusă în lobii frontali şi în cortexul cerebral. Prin urmare, zona lobilor frontali pare nu numai să afecteze iniţiativa, ci şi să sporească autocontrolul asupra impulsurilor pătimaşe ale omului.

La jumătatea anilor ’60 aveam probe relativ mai puţine despre diferenţele rasiale inerente decât se găsesc astăzi, dar dovezile dintre anii 1860 şi începutul anilor 1960 erau copioase şi irefutabile; atâta numai că în presa populară se vorbea foarte puţin despre ele. După Al Doilea Război Mondial, aceia care îndrăzneau să declare public adevărul despre diferenţele rasiale erau întâmpinaţi de mass-media fie prin ignorare, fie prin defăimare. Şi totuşi, de-a lungul anilor, rolul important al A.D.N.-ului şi al genelor în toate afecţiunile, de la schizofrenie până la obezitate şi, recent, chiar şi homosexualitate, a fost atestat documentar în proporţie mereu crescândă. O disciplină academică absolut nouă, denumită genetică comportamentală, se dezvoltă cu repeziciune.137, 138

Evident, nu există niciun organ al trupului omenesc mai important decât creierul. Acesta este cel care ne deosebeşte cu adevărat de rudele noastre mai apropiate sau mai îndepărtate de pe scara evoluţiei. Mai mult, forma şi dimensiunile creierului sunt folosite cu titlu curent de

antropologi ca un barometru al dezvoltării evolutive. Printr-o ironie a destinului, aceiaşi antropologi care urmăresc dezvoltarea evolutivă a omenirii în funcţie de creşterea capacităţii craniene insistă adesea că diferenţele rasiale din mărimea creierului şi morfologia omului modern nu ar fi importante. Dovezile, însă, sunt concludente. Mărimea, fiziologia, morfologia şi chimia creierului au legături strânse cu caracteristicile psihologice ale indivizilor şi trăsăturile mai generale care deosebesc rasele între ele. Ştiinţa a descoperit influenţe genetice semnificative asupra inteligenţei, comportamentului şi reuşitei, în cadrul diverselor rase. Profunzimea acestor deosebiri începe abia acum să se facă simţită.

Replierea egalitarismului rasial

Principiile defensive ale egalitarismului rasial sunt formulate, în general, după cum urmează:

1) Negrii nu sunt de fapt mai puţin inteligenţi (un argument comun). Dar… când criticii subliniază că sute de studii dovedesc punctaje I.Q. consecvent şi dramatic inferioare ale negrilor, egalitariştii susţin că:

2) Diferenţele de I.Q. sunt rezultatul testelor părtinitoare rasial. Dar… când se dovedeşte că aceste teste nu au fost denaturate rasial sau cultural, egalitariştii bat în retragere, susţinând că:

3) Media I.Q. inferioară a negrilor nu este decât rezultatul factorilor socio-economici. Dar… când apar diferenţe accentuate chiar şi în condiţiile unor factori socio-economici corespunzători între albi şi negri, egalitariştii se regrupează susţinând că:

4) Stimularea ambientală a copiilor negri în cadrul unor programe ca Head Start îi va aduce pe copiii negri la acelaşi nivel de I.Q. cu cei albi. Dar… când se dovedeşte că

programul Head Start nu a determinat absolut nicio creştere în I.Q.-ul negrilor, egalitariştii postulează că:

5) De fapt, I.Q.-ul oricum nu înseamnă nimic. Dar… când se arată că sute de specialişti în ştiinţele sociale au dovedit că I.Q.-ul are un impact covârşitor asupra succesului şcolar şi socio-economic, egalitariştii se repliază în sfârşit într-un bastion care acceptă determinarea biologică a inteligenţei, după care susţin că nutriţia nesănătoasă ar fi cauza diferenţelor de dezvoltare mintală între negri şi albi.

Poziţia egalitaristă finală este interesantă prin faptul că acceptă importanţa inteligenţei şi bazele ei biologice şi de structură a creierului însuşi. În loc de a încerca să dispute rolul natural al genelor în arhitectura şi dezvoltarea creierului, egalitariştii nu fac decât să afirme că nutriţia şi alţi factori biologici ai mamei şi ai copilului mic afectează dramatic evoluţia creierului. Ei susţin că negrii, fiind mai săraci decât albii, se alimentează mai prost şi astfel dezvoltarea creierelor lor stagnează.

Copiii europeni, care au crescut în condiţiile de stres şi foamete din ultimii ani ai celui de Al Doilea Război Mondial în Europa Centrală, precum şi în primii ani de după război, nu prezintă nicio reducere a nivelului de I.Q. Media lor de inteligenţă se compară favorabil cu a celor din perioada anterioară şi cea ulterioară conflictului.

Studiile ştiinţifice asupra nutriţiei arată că există foarte puţine diferenţe între alimentaţia copiilor negri şi a celor albi. Robert Rector a demonstrat, printr-un sondaj efectuat de către Departamentul Agriculturii din S.U.A., că negrii de vârstă preşcolară consumă de fapt mai multe proteine decât media albilor de aceeaşi vârstă.139 Copiii din familii aflate cu 75% sub pragul de sărăcie consumă la fel de multe vitamine majore ca şi copiii situaţi cu 300% deasupra pragului de sărăcie.140

Argumentul că creierele copiilor negri ar suferi de efectele malnutriţiei este aproape rizibil când observăm

dominaţia aproape absolută a negrilor pe pistele de atletism şi pe terenurile de baschet şi fotbal. Este greu de imaginat că acelaşi regim alimentar care le dă negrilor posibilitatea să-şi dezvolte trupuri sănătoase nutritiv, care îi ajută să aibă o reprezentare de cincisprezece ori mai numeroasă decât a albilor în aceste sporturi de masă, în acelaşi timp le-a înfometat creierele! 141, 142, 143

Deosebirile rasiale sunt la fel de evidente şi în domeniul fizic. În anii ’60, negrii dominau competiţiile de sprint masculin la Jocurile Olimpice şi, o dată cu integrarea sporturilor, au început rapid să-şi mărească numărul în baschetul şi fotbalul profesionist. În momentul scrierii acestor rânduri, negrii reprezintă aproximativ 80% din Asociaţia Naţională de Baschet, 66% din Liga Naţională de Fotbal şi 100% din primii cincizeci de campioni la sprint masculin din lume, care concurează în cursele de o sută şi două sute metri plat, profesioniste şi olimpice. Acest lucru este adevărat în pofida faptului că disciplinele sportive bine organizate sunt mult mai predominante în naţiunile albe, iar echipele sportive de liceu conţin mult mai mulţi albi.

Unii au sugerat că reprezentarea precumpănitoare a negrilor în baschet se datorează mai marii dorinţe din partea negrilor decât din partea albilor. Cu siguranţă, există la fel de mulţi tineri albi care îşi doresc câştigurile de milioane de dolari şi popularitatea jucătorilor de baschet profesionişti, dar un negru are de douăzeci şi nouă de ori mai multe şanse de a ajunge în N.B.A. decât un alb. Pare logic ca performanţele diferite ale negrilor şi albilor să aibă baze anatomice şi fiziologice. Savanţii care au cercetat problema afirmă tocmai acest lucru.

Există numeroase deosebiri fizice între rasa neagră şi cea albă. Negrii au proporţii mai mari de grupuri musculare care favorizează alergarea rapidă şi promptă decât albii. De asemenea, au mai puţină grăsime pe trup, cavităţi corporale mai mici, braţe mai lungi în raport cu

înălţimea şi numeroase alte trăsături caracteristice care contribuie la rezultatele lor excelente în sporturile ce favorizează alergările prompte şi rapide, precum şi aptitudinile la sărituri. Ei sunt avantajaţi în sporturile unde aceste calităţi sunt cele mai importante, şi sunt dezavantajaţi în sporturile unde intervin forţa şi alte caracteristici. Albii şi asiaticii domină sporturile de forţă, cum ar fi halterele şi gimnastica, iar densitatea mai mare a oaselor negrilor rezultă într-o flotabilitate mai redusă şi un dezavantaj distinct la înot şi alte sporturi acvatice.

Discutarea acestor diferenţe evidente şi inerente între rase de către o persoană de prestigiu este la fel de tabu ca a discuta despre deosebirile dintre creiere sau trăsăturile fiziologice care sunt atât de decisive pentru caracterul unei societăţi sau al unei civilizaţii. Unii comentatori sportivi, ca Jimmy the Greek, sau purtători de cuvânt ai asociaţiilor sportive, ca Al Campanis de la echipa Dodger din Los Angeles, au fost concediaţi sau umiliţi în public pentru că spuseseră cu glas tare ceea ce majoritatea oamenilor ştiu pe baza unor simple observaţii. Suprimarea aspră a unor asemenea adevăruri evidente este un semn revelator al intoleranţei din religia egalitaristă. Când m-am gândit pentru prima oară la aceste lucruri şi am descoperit bazele ştiinţifice ale diferenţelor rasiale, mi-am amintit de povestea pentru copii „Hainele cele noi ale împăratului”. Toată lumea ştia că împăratul era gol, dar nimeni nu îndrăznea să sufle o vorbă. A fost nevoie de sinceritatea unui băieţel, pentru a spulbera conspiraţia tăcerii.

Numai de-ar fi atât de uşor, mi-am spus. În mintea mea, tabloul rasial începea să se întregească. Rasele sunt profund diferite; vedeam clar că împăratul nu purta haine. Dar faptul de a-l vedea într-o lumină nouă pe împăratul egalităţii rasiale nu mi-era de ajuns. Voiam să aflu de ce a rămas gol împăratul. Voiam să ştiu mai multe despre diferenţele de comportament dintre rase şi originile

acestora. Cunoşteam deja destule pentru a şti că cercetarea mea avea să ducă la examinarea procesului evolutiv însuşi.

Capitolul şase
Evoluţia raselor

Examinând problemele raselor, acordasem multă atenţie impactului eredităţii asupra inteligenţei, dar în acelaşi timp se acumulau probe care dovedeau rolul puternic al geneticii în comportamentul omenesc din multe domenii străine de I.Q.

Versiunea populară a psihologiei ambalată de mass-media liberale continuă să insiste că toate trăsăturile personalităţii omeneşti sunt conturate de educaţie sau condiţionare. Este un articol de credinţă acela care spune că comportamentul criminal provine din medii vitregite ale societăţii sau din familii disfuncţionale. Se pare că toate problemele societăţii sunt puse în seama sărăciei, a lipsei de educaţie sau a mediului familial nefast. Unii ajung chiar să acuze disponibilitatea armelor de foc pentru ratele înalte a omorurilor şi jafurilor cu mână armată.

Puţini americani ştiu că, potrivit multor studii, tendinţele infracţionale ale unei persoane pot fi moştenite. Un studiu extensiv a analizat datele compilate din 14.427 de adopţiuni în Danemarca în perioada 1924-1947. Aceste date, din peste două decenii, au dezvăluit că copiii naturali ai delincvenţilor, chiar şi când erau adoptaţi de părinţi cu respect faţă de lege, prezentau rate mult mai mari ale criminalităţii decât copiii adoptivi ai căror părinţi genetici fuseseră oameni cinstiţi.

Toate studiile majore ale criminalităţii în condiţii de adopţiune din secolul al XX-lea prezintă rezultate similare. Studiile asupra gemenilor univitelini sau divitelini crescuţi împreună arată că gemenii identici se seamănă în comportamentul lor infracţional de două ori mai mult decât gemenii neidentici.144 In numeroase studii de cercetare ştiinţifică efectuate în anii ’90, s-a arătat prin M.R.I.-uri şi scanări electronice că există diferenţe de funcţionare între creierele de factură medie ale

criminalilor, comparate cu cele ale persoanelor care respectă legea.145, 146 In cele de mai jos este prezentat un extras dintr-un număr al „Journal of Biological Psychiatry” din 1997 despre un studiu efectuat pe creierele a patruzeci şi unu de ucigaşi care pledaseră nevinovat pe motive de nedeplinătate a facultăţilor mintale şi creierele a patruzeci şi unu de oameni cinstiţi cu vârste şi sexe corespunzătoare. Reiese că creierele criminalilor prezentau diferenţe de structură faţă de cele ale non-criminalilor.

Aceste constatări preliminare furnizează indicaţii iniţiale despre o reţea de procese cerebrale corticale şi subcorticale anormale care pot predispune spre violenţă la ucigaşii dovediţi ca N.G.R.I.147

Numeroase studii arată că extrovertirea, introvertirea, altruismul, egoismul, respectul de sine, necinstea, sinceritatea şi multe alte trăsături de caracter au o puternică influenţă ereditară. Am fost întotdeauna de părere că aceste genuri de trăsături ale personalităţii erau produse ale mediului, nu ale genelor, dar după ce am citit publicaţiile ştiinţifice am găsit că dovezile erau convingătoare. In perioada adolescenţei mele, când descopeream aceste lucruri, William Hamilton şi alţii lansau o disciplină ştiinţifică cu totul nouă, numită socio-biologie. Aceasta înainta ideea că o mare parte din comportamentul social, atât al indivizilor cât şi al grupurilor, este afectată dramatic de ereditate.148 In cele trei decenii care au trecut de când am abordat pentru prima oară problema, la mijlocul anilor ’60, ştiinţele numite genetică comportamentală, socio-biologie şi, mai recent, psihologie evolutivă, au devenit discipline academice respectate.

Din perioada de la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial şi până în anii ’60, massmedia au asociat genetica şi înţelegerea realităţilor rasiale cu imaginea nazismului german. In timp ce mijloacele de informare făceau

încercări dubioase de a modela opinia publică în privinţa acestor chestiuni, lumea ştiinţifică recolta date despre gene şi puternicul lor rol social. Cele mai importante constatări ale cercetărilor ştiinţifice erau ignorate de mass-media. Totuşi, pe măsură ce se făceau cunoscute tot mai multe dovezi despre influenţa geneticii omeneşti, realizările n-au mai putut fi ascunse de public.

Genele erau asociate în mod direct cu anumite soiuri de boli, cum ar fi cancerul, afecţiunile mintale ca schizofrenia şi depresia, precum şi, desigur, cu inteligenţa şi comportamentul. Problemele sociale, cum ar fi alcoolismul şi homosexualitatea, erau puse pe seama genelor, şi cel puţin în cercurile ştiinţifice se afirma din nou influenţa genetică a criminalităţii. Se descopereau deosebiri dramatice între arhitectura creierului bărbătesc şi a celui femeiesc. Se deschideau atât de multe posibilităţi pentru înţelegerea şi îmbunătăţirea condiţiei umane prin genetică, încât un număr de autorităţi şi-au unit forţele pentru a lansa în sfârşit cea mai ambiţioasă cercetare ştiinţifică, poate a tuturor timpurilor: Proiectul Genomului Uman, o încercare de a identifica toate genele care afectează omenirea.

Studiile asupra gemenilor identici, care începuseră în anii ’20, au început brusc să fie reluate de către psihologi şi geneticieni. In anii ’60 şi ’70, publicul a aflat cu uimire că mulţi psihologi ştiuseră aproape pe tot parcursul secolului faptul că mulţi gemeni identici, despărţiţi la naştere şi străini în medii şi culturi complet diferite, prezentau obiceiuri şi trăsături de personalitate remarcabil de asemănătoare. Presa era inundată cu relatări uluitoare despre gemeni monozigoţi care, deşi crescuseră la mii de kilometri distanţă unul de altul, fumau aceeaşi marcă de ţigări, aveau ocupaţii asemănătoare şi obiceiuri personale aproape identice. De asemenea, se acumula o cantitate enormă de informaţii privitoare la comparaţiile

diferenţelor de personalitate dintre gemenii univitelini şi cei divitelini. Mai jos este prezentat un tabel care conţine rezultatele a doar câteva dintre cele mai recente studii de genetică comportamentală, arătând caracterul ereditar al trăsăturilor de personalitate.

Trăsături de personalitate cărora li s-a dovedit o componentă genetică semnificativă

Tabelul de mai jos prezintă un număr de trăsături ale caracterului care sunt influenţate puternic de ereditate. Dacă nu există nicio corelaţie ereditară a unui factor, acesta figurează cu zero plus sau minus câteva procente. Dacă o trăsătură este determinată ereditar în proporţie de sută la sută, ea apare ca 1,00. Teoretic, un echilibru perfect între influenţa ereditară şi cea a mediului ar fi reprezentat prin valoarea de 0,5.

Diferenţele rasiale de personalitate

La fel cum toate studiile asupra I.Q.-ului prezentau o diferenţă de inteligenţă marcantă între rasele albă şi neagră, psihologii constată şi deosebiri dramatice de personalitate. In liceu mă abonasem la câteva publicaţii de conştiinţă rasială. Acestea făceau adeseori referire la studiile ştiinţifice asupra chestiunii rasiale. Aveam obiceiul să caut singur articole în ziarele şi cărţile care se puteau găsi în bibliotecile universitare din apropiere de casă. In fiecare lună, mă duceam la Tulane sau la L.S.U. şi copiam la xerox articolele care mă interesau. Am rămas cu obiceiul de a le reciti peste ani şi, de atunci încoace, am mai găsit multe dovezi care le confirmă, dar încă de pe atunci am avut la dispoziţie o întreagă bogăţie de materiale.

O publicaţie interesantă pe care o citeam era „Psychological Bulletin”. Am găsit în paginile ei câteva articole de la începutul anilor ’60 care discutau modul în care negrii tind să fie mai impulsivi şi mai nestăpâniţi decât albii. Dreger şi Miller numeau unele dintre

trăsăturile de personalitate ale negrilor „fantezii determinate de impulsuri şi înstrăinare”.155

In anii ulteriori, numeroase articole au tratat amănunţit alte distincţii de personalitate ale negrilor. Un om extrem de liberal, Thomas Kochman, consemna diferenţe rasiale clare între personalitatea negrilor şi cea a albilor, exprimându-şi preferinţa faţă de caracteristicile negrilor. Kochman susţinea că bărbaţii negri percep ignorarea ca pe cea mai gravă insultă şi recomanda ca femeile albe să reacţioneze faţă de agresiunile sexuale ale negrilor prin complicitate cochetă, la fel cum fac negresele. Mergea chiar până la a sugera că stilul de comportament tipic non-negru al femeilor albe cauza atacurile violente ale bărbaţilor negri.

De asemenea, Kochman mai observa că negrii au un „comportament emoţional intens şi spontan” şi că „mersul ritmic al negrilor” este „o reacţie la impulsurile de origine interioară”. Critica tehnicile de dezbatere ale albilor ca fiind „modeste, lipsite de pasiune, impresionale şi neinteresante, (...) reci, calme şi fără afectivitate”, câtă vreme atitudinea negrilor în discuţii o descria ca „animată, beligerantă, (...) aprinsă [şi] zgomotoasă (...)”. Negrii nu discută numai ideea, ci şi „persoana care dezbate ideea”.156

Cunoscând din proprie experienţă stilul de discuţii al negrilor, pe care-l întâlnisem cu nenumărate ocazii, am fost nevoit să dau dreptate aprecierii lui Kochman. Totuşi, contest afirmaţia lui că un asemenea comportament primitiv şi emoţional ne-ar îmbogăţi cultura. După ce l-am citit pe Kochman, am început să remarc frecventele ştiri despre bărbaţi negri care discută exact în modul descris de el, „aprins, beligerant şi zgomotos”, aceasta ducându-i la folosirea impulsivă a Specialităţilor de Sâmbătă Seara. Spitalele noastre publice sunt pline de victime ale acestui stil de discuţie al negrilor, aprins şi nestăpânit.

Multe studii arătau niveluri mai înalte de

impulsivitate, agresivitate şi emotivitate la negri în comparaţie cu albii. 157 Un studiu care a avut loc în Trinidad îi compara pe negri cu emigranţii caucazieni din India. Walter Mischel a efectuat un studiu asupra copiilor din Trinidad, în cadrul căruia le-a dat copiilor albi şi negri posibilitatea de a alege între o acadea primită imediat şi o alta primită peste o săptămână, dar mult mai mare. Negrii alegeau aproape întotdeauna cadoul imediat, pe când albii preferau de obicei să aştepte cadoul mai mare. Incapacitatea negrilor de a-şi amâna plăcerea era atât de mare în comparaţie cu a albilor, încât Mischel a declarat că părea „superfluu" s-o mai măsoare. De asemenea, Mischel a încercat să compare configuraţiile familiale ale negrilor care aproape întotdeauna aveau femei la conducerea gospodăriei cu familiile emigranţilor din India, dar nu a găsit destule case de indieni cu taţii absenţi pentru a putea constitui un eşantion cu relevanţă statistică.158

Alte cărţi, ca The Unheavenly City Revisited, de Edward Banfield, consemnau că locuitorii mahalalelor, printre care se includeau mulţi negri, aveau o tendinţă mai redusă de a aştepta până obţineau o răsplată şi o extrem de accentuată orientare spre prezent.159, 160 Majoritatea oamenilor care observau aceste diferenţe psihologice dintre rase luau originile lor culturale ca pe o garanţie, dar numeroase studii recente dezvăluie faptul că asemenea tendinţe au implicaţii ereditare.

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale studiului asupra comportamentului criminal pe care l-am descoperit constă în asocierile acestuia cu testosteronul.161 Cercetătorii au remarcat de mult că bărbaţii sunt cam de zece ori mai frecvent descoperiţi ca fiind vinovaţi de acte violente decât femeile, iar rata înaltă a criminalităţii coincide cu nivelul ridicat de testosteron în adolescenţă. De asemenea, se observă că tinerii delincvenţi au niveluri de testosteron superioare celor ale tinerilor non-delincvenţi de aceeaşi vârstă. În mod destul de interesant,

s-a constatat că tinerii negri au niveluri de testosteron semnificativ mai înalte decât tinerii albi. Rata criminalităţii printre negri este mai mare cu aproximativ 300% decât aceea dintre albi, la nivel mondial. 162

Nivelurile superioare de testosteron ar putea contribui şi la o mai mare agresivitate sexuală, determinând atât agresarea şi violarea femeilor, cât şi instabilitatea relaţiilor personale. De asemenea, este foarte uşor de observat în ce fel ar vătăma familia. Am aflat din lecturile mele că în Africa, ca şi în toate societăţile de culoare din Lumea Nouă, nelegitimitatea şi promiscuitatea sunt mult mai răspândite decât în societăţile europene. In Statele Unite, de exemplu, rata nelegitimităţii printre afro-americani se apropie cu repeziciune de 75% dintre toţi nou-născuţii.

Problema socială cronică a taţilor negri absenţi în America se repetă pe scară mondială. Intr-un articol documentar despre sistemele matrimoniale din Africa, Patricia Draper descrie rolul părintesc al taţilor negri din Africa şi cele două Americi după cum urmează:

Distanţa psihologică, socială şi spaţială a soţilor/taţilor, împreună cu degrevarea lor de responsabilităţi economice directe, îi lipseşte de majoritatea aspectelor rolului părintesc, în sensul dat de occidentali acestui termen.163

Doream să înţeleg motivele pentru care existau diferenţele dintre albi şi negri. Aceasta însemna să examinez aspectele evolutive ale formării raselor majore. Dar, înainte de a începe, trebuia să răspund la o întrebare mai pertinentă. Ashley Montagu susţinea în cărţile şi articolele lui că rasa nu este decât un mit cultural. In perioadele mai recente, această opinie a fost adeseori repetată papagaliceşte în mijloacele de informare. Este rasa reală, sau nu e decât o invenţie de sorginte socială?

Realitatea rasei

Lucrarea Man's Most Dangerous Myth: the Fallacy of Race 164 de Ashley Montagu mă impresionase, înainte de a începe să privesc şi cealaltă latură a studiilor ştiinţifice despre rase. Atitudinea „mitului rasial" spune în esenţă că culoarea pielii, textura părului şi alte trăsături care influenţează clasificarea rasială sunt caracteristici complet arbitrare ale omenirii, la fel de neimportante ca diversele tipuri de configuraţii ale amprentelor digitale.

După aproape treizeci de ani în care mass-media proclamaseră „mitul rasei", criticul anti-rasist Jared Diamond a rafinat argumentul, într-un număr din 1994 al foarte popularei reviste „Discover".165 Diamond a ales câteva trăsături, cum ar fi intoleranţa faţă de lactoză şi amprentele digitale, care variau între populaţiile omeneşti în plan geografic, şi a sugerat că, numai pe baza acestor trăsături, suedezii ar putea fi înscrişi în „aceeaşi categorie rasială cu japonezii Ainu sau cu africanii Xhosa". El afirma, prin urmare, că orice clasificare rasială ar fi lipsită de sens. Un alt denigrator al raselor din mass-media de mare popularitate este Cavalli-Sforza, care în prefaţa importantei sale lucrări „The History and Geography of Human Genes" polemiza în sprijinul argumentelor lui Diamond şi Montagu.166 In mod destul de interesant, când observăm diagramele de distribuire a genelor în lume întocmite de Cavalli-Sforza şi publicate în cartea lui, acestea respectă aceleaşi frontiere geografice care reflectă grupările rasiale tradiţionale.

Incă din anii '60 îmi dădusem seama că argumentul „mitului rasial" este absolut analog cu a spune că zecile de rase diferite de câini ar constitui un mit, fiindcă se pot găsi anumite trăsături specifice care există la mai multe rase diverse. Am analizat îndelung problema şi mam întrebat: „Faptul că diferitele rase de câini prezintă unele trăsături asemănătoare înseamnă că nu există câini Saint Bernard sau Chihuahua?"

Dacă Ashley Montagu ar fi atacat de un câine, cred că ar putea avea importanţă pentru el dacă acel câine ar fi un Doberman Pinscher sau un Toy Poodle. In timp ce Dobermanul ar începe să-i sfâşie carnea, oare încă ar mai insista că nu există deosebiri între rasele canine? Până şi Montagu ar putea prezice că un Doberman prezintă un pericol potenţial mult mai mare decât un Toy Poodle. Dacă Diamond doreşte să adopte o atitudine tehnică în această privinţă, se pot găsi numeroase trăsături şi seturi de trăsături omeneşti care există şi la alte mamifere. De fapt, oamenii au 98,5% din gene în comun cu cimpanzeii. Conform raţionamentului lui Diamond, nu există nicio deosebire între oameni şi cimpanzei, pentru că putem găsi seturi de trăsături genetice selectate arbitrar pe care le avem în comun cu aceştia.

Un număr de cercetători din vremurile recente au insistat asupra faptului că A.D.N.-ul negrilor diferă de cel al albilor cu mai puţin de 1% şi, prin urmare, o diferenţă atât de mică nu poate însemna o mare deosebire între rase. Şi totuşi, la numai 1,5% diferenţă de A.D.N. între oameni şi cimpanzei, cei dintâi au un creier aproape de două ori mai mare decât cei din urmă. Micile diferenţe de A.D.N. pot implica deosebiri enorme în structura biologică.167, 168, 169 Numai un număr mic de gene stabilesc structura unui organism. Acest fapt este similar cu acela că un set de planuri arhitecturale pe hârtie, oricât de mic, poate determina o diferenţă covârşitoare în felul cum se vor folosi lemnul, oţelul, betonul şi sticla în construcţia unei case.

A spune că rasele sunt una şi aceeaşi numai fiindcă nişte gene similare constituie grosul structurii fizice atât la albi cât şi la negri este identic cu a afirma că o vilă construită din lemn, oţel şi sticlă este totuna cu un zgârie-nori clădit din aceleaşi materiale. Marea majoritate a genelor de bază care alcătuiesc rasele le sunt comune nu numai acestora, ci şi tuturor mamiferelor şi chiar altor

forme de viaţă. Importanţa distincţiilor se bazează pe micile procentaje de gene care determină structura şi compoziţia acestor forme de viaţă.

O rasă este mai mult sau mai puţin o combinaţie distinctă de trăsături fiziologice, morfologice şi comportamentale moştenite. J. Phillippe Rushton o descrie în modul următor:

O rasă este ceea ce zoologii denumesc o varietate sau subdiviziune a unei specii. Fiecare rasă (sau varietate) este caracterizată printr-o combinaţie mai mult sau mai puţin distinctă de trăsături morfologice, comportamentale şi fiziologice moştenite. La flori, insecte şi mamifere non-umane, zoologii studiază consecvent şi regulat procesul de diferenţiere rasială. Formarea unei noi rase are loc atunci când, pe parcursul mai multor generaţii, indivizii dintr-un grup se reproduc mai frecvent între ei decât cu indivizii din alte grupuri. Acest proces devine cel mai vizibil când indivizii trăiesc în zone geografice diverse şi, prin urmare, îşi formează particularităţi de adaptare unice, recognoscibile (cum ar fi culoarea pielii) care sunt avantajoase în ambianţa lor specifică. Dar diferenţierea se produce şi în circumstanţe mai puţin extreme. Zoologii şi evoluţionişti denumesc aceste populaţii diferenţiate „rase”. (In cadrul nomenclaturii taxonomice formale a biologiei, rasele sunt denumite subspecii.) Zoologii au identificat două sau mai multe rase (subspecii) la majoritatea speciilor de mamifere.170

Diferenţele dintre rasele majore ale omenirii includ peste cincizeci de variabile fiziologice şi sociale. Pe lângă diferenţele evidente de culoare a pielii şi textură a părului, ele includ mărimea creierului, structura craniană, dentiţia, inteligenţa, musculatura, nivelurile hormonale, normele sexuale, temperamentul, longevitatea şi o gamă largă de trăsături de personalitate. După cum atât de elocvent spune Rushton, „dacă rasa ar fi un concept arbitrar, construit pe baze exclusiv sociale, fără niciun sens

biologic, nu ar exista relaţii atât de consistente”.171

Ş tiinţa a stabilit de mult speciile şi subspeciile diferite ca formând grupuri recognoscibile, cu ereditate comună. Să vedem ce are de spus Random House Webster’s Dictionary despre acest subiect.

Species (specie)

Biol. subdiviziunea majoră a unui gen sau subgen, considerată categoria de bază a clasificării biologice, compusă din indivizi înrudiţi care seamănă unii cu alţii, se pot împerechea între ei, dar nu se pot împerechea cu membri ai unei alte specii.

Race (rasă)

grup de persoane înrudite printr-o ascendenţă sau ereditate comună; populaţie astfel înrudită.

Breed (rasă)

Genetic. grup relativ omogen de animale din cadrul unei specii, cultivat şi menţinut de oameni.

Genealogie; neam; ascendenţă: Ea provine dintr-o familie de oameni rasaţi.

ofensiv: sub-rasă.

Deşi numeroşi oameni de ştiinţă susţin existenţa mai multor rase omeneşti, majoritatea acceptă că există cel puţin trei categorii majore: mongoloidă, caucaziană (europoidă) şi negroidă. Deosebirile evidente dintre trăsăturile faciale, caracteristicile craniului şi ale scheletului, culoarea pielii şi textura părului fac ca principalele trei rase să fie uşor de recunoscut. Informaţiile extrase din sânge, spermă şi structura moleculară pot determina rasa individului, sau chiar o estimaţie a componenţei rasiale a acestuia. Cercetătorii ştiinţifici pot identifica uşor rasa după doar unele fragmente scheletice în descompunere avansată, iar rasa infractorilor neidentificaţi se poate recunoaşte cu ajutorul urmelor de păr, spermă, sânge sau piele. Cazul O. J. Simpson a oferit lumii o adevărată lecţie de identificare

rasială pe cale genetică.

Negarea realităţii rasei constituie un exemplu concludent al modului în care egalitariştii se agaţă de paie ca înecaţii. O masă de probe ştiinţifice dovedesc existenţa trăsăturilor şi a caracteristicilor care identifică rasele diferenţiate genetic ale omenirii, la fel cum există rase diferenţiate genetic ale câinilor şi pisicilor sau, după cum am descoperit eu însumi cu ani în urmă, în garaj, rase de şobolani sălbatici şi domestici. Nu este nevoie de studii moleculare pentru a şti că rasa există; nu trebuie decât să ne folosim ochii şi un anumit bun-simţ.

Imaginaţi-vă, de exemplu, că un extraterestru ipotetic, care nu are cunoştinţe prealabile despre omenire şi niciun fel de prejudecăţi rasiale, ar ateriza pe Pământ pentru a studia ordinele superioare de viaţă ale planetei. El ar clasifica imediat omenirea în grupele ei diferite, după deosebirile generale vizibile cu ochiul liber care apar între oameni, la fel cum ar face şi cu restul mamiferelor şi al celorlalte forme de viaţă. Ar proceda în acelaşi mod în care am clasificat noi genealogic ordinele, speciile şi subspeciile (rasele) din regnul animal, după caracteristicile lor fizice, înfăţişare şi amprenta genetică. Când ziarul „Times-Picayune” a publicat articolul „Alb/negru: mitul rasei”, avocatul meu de campanie, James McPherson, a glumit că l-ar fi putut intitula la fel de bine „Uşor/greu: mitul gravitaţiei”.

In şcoală, am descoperit că subiectivismul anti-rasial devenise, pentru unii oameni, aproape o religie. Aceştia repetau papagaliceşte cele mai prosteşti şi mai ilogice concepţii despre rase. De exemplu, cineva îmi spunea că nu există rase fiindcă unii indivizi pot fi de rasă mixtă, sau pot să nu aparţină în mod vizibil unei rase sau alteia. Acest argument echivalează cu a spune că nu există zi sau noapte, pentru că zilnic în zori şi în asfinţit, timp de câteva minute, ne e greu să spunem dacă e noapte sau zi.

Chiar şi un profesor de-al meu din liceu susţinea că

nu există diferenţe rasiale, fiindcă unii albi au pielea mai închisă la culoare decât unii negri, şi pentru că unii negri sunt mai deştepţi decât unii albi. Incercarea de a nega diferenţele de grup citând excepţiile individuale reprezintă cea mai deficitară logică pe care mi-aş putea-o imagina. E totuna cu a spune că, pentru că unii elevi de liceu sunt mai culţi decât unii studenţi de colegiu, înseamnă că nu există nicio deosebire între nivelul de cunoştinţe al studenţilor de la colegiu şi cel al elevilor din liceu.

Am auzit oameni spunând că variaţiunile individuale din cadrul unei rase sunt mai mari decât diferenţele medii dintre rase, prin urmare rasa fiind irelevantă. Din acest argument fals putem trage cu uşurinţă concluzia logică, arătând că, întrucât unii oameni, din păcare, sunt mai puţin inteligenţi decât câinii, înseamnă că între inteligenţa omenească şi cea canină nu e nicio diferenţă. Egalitariştii rasiali sunt la fel de nătângi dar, la fel ca în povestea cu hainele cele noi ale împăratului, nimeni nu îndrăzneşte să ia atitudine pentru a spune adevărul!

In şcoală izbucneau frecvent conflicte, adesea cu profesorii. O profesoară mi-a spus că rasa nu are niciun sens, pentru că e imposibil să ştim cu adevărat cine este alb şi cine negru. M-am mulţumit să-i răspund că guvernului nu pare să-i fie deloc greu să-i deosebească pe albi de negri pentru programele de acţiune afirmativă şi pentru integrarea rasială forţată a învăţământului şi că, în mod evident, ea considera că negrii şi albii pot fi identificaţi şi, prin urmare, „integraţi”.

Cea mai populară pe departe afirmaţie a egalitariştilor este că albii şi negrii diferă doar prin culoarea pielii. Dacă acest lucru ar fi adevărat, am face cea mai mare prostie crezând în diferenţele rasiale de inteligenţă, ceea ce e implicaţia directă. Dar ideea că singura diferenţă ar fi culoarea pielii este de o absurditate patentată. Şi totuşi, mijloacele de informare repetă încontinuu, ca pe o incantaţie sfântă: „cu toţii suntem la fel

în afară de culoarea pielii". Atunci, cum se face că, la proba de o sută de metri plat a Jocurilor Olimpice din 1996, toţi cei şaisprezece semifinalişti au fost negri, când participaseră de o sută de ori mai mulţi albi din întreaga lume? Dacă negrii diferă de albi doar prin nuanţa mai închisă a pielii, cum îi poate face pielea mai închisă să alerge mai repede? Negrii au calităţi genetice care îi fac, în medie, sprinteuri mai eficienţi, iar acest talent este asociat cu culoarea pielii. Dacă există diferenţe care pot face ca un grup să conţină alergători mai rapizi, e de la sine înţeles că pot exista şi diferenţe care să facă un grup să conţină gânditori mai rapizi.

Am argumentat deja în acest volum că I.Q.-ul este în primul rând moştenit şi că albii şi negrii diferă dramatic ca I.Q. – chiar şi atunci când provin din medii socio-economice similare. Am arătat că există probe abundente asupra diferenţelor de mărime a creierului africanilor în comparaţie cu cel al europenilor sau al asiaticilor. Faptul că există cel puţin de patruzeci de ori mai mulţi albi decât negri, pe cap de individ, care au un nivel de inteligenţă genial, are vreo legătură cu faptul că pielea lor e mai deschisă la culoare decât a negrilor? Nuanţa mai deschisă a pielii nu are niciun efect direct asupra creierului. Inteligenţa este creată în mod evident de alte diferenţe genetice decât culoarea pielii, deşi pot exista asocieri între culoarea pielii şi mărimea şi structura creierului, ca elemente reprezentative ale moştenirii rasiale. Astfel, deşi pielea mai deschisă nu ne face mai deştepţi, ea poate fi asociată cu alte trăsături rasiale genetice care ne fac să fim mai deştepţi.

Până nu demult, societatea americană îi segrega complet pe oamenii cu o proporţie vizibilă de sânge de culoare, fie şi numai de o şaisprezecime. Să fie oare numai o curioasă coincidenţă aceea că negrii cu pielea mai albă şi trăsături aparent caucaziene au o supra-reprezentare covârşitoare printre negrii care au atins un nivel de

prestigiu în disciplinele academice şi ştiinţifice? Sau s-ar putea doar ca fizionomia lor caucaziană şi culoarea mai deschisă a pielii să indice întrucâtva o componentă albă predominantă, aducându-le inteligenţa mai aproape de norma albilor? După cum am consemnat anterior, în testele repetate de inteligenţă efectuate pe mulatri şi negri pursânge, chiar şi atunci când factorii de mediu ambiant sunt controlaţi, mulatrii ating o medie situată între nivelul negrilor şi cel al albilor.

Da, albii, negrii şi galbenii prezintă diferenţe vizibile de culoare a pielii şi textură a părului, dar şi de structură a scheletului şi a craniului, de grupă sangvină şi de amprente A.D.N. Cele mai recente studii ale A.D.N.-ului indică efectiv că strămoşii albilor şi ai negrilor s-au despărţit în urmă cu cel puţin o sută zece mii de ani (unii spun chiar două sute de mii de ani), iar cei ai albilor şi ai asiaticilor, în urmă cu aproximativ patruzeci de mii de ani. Subspecia, care este denumirea ştiinţifică a rasei, a denotat întotdeauna o diferenţiere genetică a speciei pe criterii geografice. Europenii, asiaticii şi negrii s-au dezvoltat, evident, pe continente diferite, în medii ambiante diferite. Am ajuns la concluzia că rasa este cu certitudine reală şi că diferenţele rasiale sunt inerente şi profunde. In continuare, doream să înţeleg mai bine în ce fel au apărut diferenţele între rase şi care este posibilul lor impact asupra societăţii moderne. In acest scop, a trebuit să consult teoria evoluţionistă.

Evoluţia raselor

Pentru a înţelege evoluţia raselor, am găsit că era instructivă înţelegerea dezvoltării genetice a câinilor. Toate rasele de câini fac parte din aceeaşi specie, Canis familiaris, la fel cum şi toţi oamenii sunt membri ai aceleiaşi specii, Homo sapiens. Diversele varietăţi de câini se numesc rase – breeds – iar diversele varietăţi umane, tot rase – races – deşi termenul breed se poate referi şi la

varietăţile speciei omeneşti. Singura deosebire dintre cei doi termeni este că breed denotă de obicei selecţionarea genetică efectuată de către oameni, câtă vreme race indică selecţia genetică produsă de forţele mediului ambiant geografic.

Imperecherile selective ale indivizilor dintr-o singură specie au creat spectaculoasa diversitate a raselor de câini într-un interval de timp relativ scurt, poate numai de cinci sau şase mii de ani. Oamenii au selecţionat câinii pentru anumite trăsături fizice şi de personalitate, i-au segregat de alţi câini şi au creat vastele deosebiri dintre rasele de câini pe care le vedem în zilele noastre. Inainte de existenţa raselor neagră şi albă aşa cum le cunoaştem, strămoşii îndepărtaţi ai omenirii trăiau răspândiţi pe tot globul. Populaţiile întâlneau medii ambiante extrem de diferite, care determinau selecţia multor caracteristici, cele mai uşor recognoscibile fiind trăsăturile fizice cum ar fi culoarea pielii, textura şi culoarea părului, culoarea ochilor.

O dată ce am înţeles realităţile deosebirilor rasiale, mi-am dat seama că, învăţând despre forţele evoluţioniste care au creat diversele rase, putem înţelege caracterul şi conduita diferitelor rase, inclusiv pe ale rasei noastre.

Numeroase teorii antropologice speculează în legătură cu originea şi vârsta omenirii moderne şi a raselor sale diversificate. Cele două teorii dominante se numesc Ipoteza Originii Unice şi Ipoteza Multi-Regională. Multiregionaliştii susţin că, începând cu stadiul Homo erectus al evoluţiei noastre, s-a produs o evoluţie paralelă a raselor. Conform acestei teorii, Homo erectus a apărut în Africa şi a migrat în întreaga lume preistorică. Ajungând în diverse regiuni, caracterizate prin condiţii ambientale diferite, grupurile de Homo erectus au trecut pragul până la stadiul de Homo sapiens. Homo erectus a evoluat independent în Asia, producând rasa mongoloidă, în

Europa, ajungând la rasa caucaziană, şi în Africa, unde a apărut rasa negroidă. Artifactele antropologice par să confirme această teorie, prin faptul că sau găsit specimene de Homo erectus în estul Asiei, cu caracteristici dentare similare celor ale rasei moderne care locuieşte în acele regiuni. Dar probele de A.D.N. şi alte dovezi genetice sugerează o ipoteză contrară.

Geneticienii afirmă că, după ce strămoşii omenirii au atins nivelul unui Homo sapiens arhaic în Africa, au evoluat separat în două grupuri genetice distincte, cel african şi cel non-african, în urmă cu aproximativ o sută douăzeci de mii de ani. Ulterior, acum vreo patruzeci de mii de ani, s-a produs separaţia între europeni şi asiatici.

Cele mai recente cercetări din domeniul A.D.N.-ului par să sprijine teoria conform căreia rasele separate au evoluat după trecerea la nivelul Homo sapiens, dar problema este departe de a fi rezolvată. Indiferent dacă rasele diferite au trecut sau nu separat pragul spre Homo sapiens, cea albă şi cea neagră au fost despărţite timp de cel puţin o sută zece mii de ani, chiar şi conform teoriei originii unice. Asiaticii şi albii, fiind separaţi numai patruzeci de mii de ani, prezintă mult mai multe similitudini decât există între negri şi albi. Deşi oamenii de ştiinţă se contrazic întrucâtva cu privire la cronologie, nu încape nicio îndoială că rasele principale există de foarte mult timp, între câteva zeci şi o sută de mii de ani, un răgaz mai mult decât suficient pentru ca geografia şi clima să fi determinat profundele deosebiri care se constată şi în zilele noastre.

Ţinând seama de faptul că marile diferenţe dintre rasele de câini au fost create prin împerecheri selective într-o perioadă de numai cinci mii de ani, era logic să presupun că variaţiile de mediu ambiant au putut crea cu uşurinţă deosebirile pe care le observăm între rasele omeneşti.172 De exemplu, o sută de mii de ani reprezintă un timp arhi-suficient pentru peste cinci mii de generaţii

omeneşti. Spre a determina o creştere cu cincisprezece puncte în nivelul mediu al I.Q.-ului unei populaţii, ar fi de ajuns creşterea cu o fracţiune sub-procentuală infimă (0,003%) la fiecare generaţie. Aceasta reprezintă, în medie, mai puţin de o sutime de punct I.Q. per generaţie. Cinci mii de generaţii echivalează cu cel puţin dublul numărului de generaţii necesare pentru a produce vastele diferenţieri pe care le vedem la rasele de câini.

Populaţiile separate geografic ale omenirii, confruntate cu condiţii climaterice dramatic de diferite, au generat rasele omeneşti majore aşa cum le cunoaştem în prezent.173, 174, 175 Efectul climei asupra evoluţiei rasiale

Rasa neagră s-a dezvoltat în regiunile tropicale relativ calde ale Africii sub-sahariene, pe când rasele europeană şi asiatică au originat în zonele mai reci şi mai aspre ale Europei şi Asiei. Evident, mediile ambiante din cele două regiuni diferă dramatic. Astfel se explică pielea mai deschisă a albilor, întrucât o climă mai rece şi mai umedă, cu lumina soarelui mai puţin disponibilă, cum este în Europa, făcea pielea deschisă la culoare mai avantajoasă pentru absorbţia Vitaminei D, atât de necesară. La tropice, culoarea închisă a pielii este importantă pentru a proteja trupul de efectele dăunătoare ale razelor soarelui. Un alt exemplu de adaptare climatică se poate constata în dezvoltarea pliului protector al ochilor asiaticilor. Pliul epicantic reprezintă o reacţie evolutivă faţă de vremea extrem de friguroasă şi vântoasă din nord-estul Asiei.

Culoarea mai deschisă a pielii este numai una dintre numeroasele adaptări genetice pentru supravieţuire ale europenilor şi nord-asiaticilor. De asemenea, clima extrem de rece a favorizat selecţia anumitor trăsături psihologice şi comportamentale care facilitau supravieţuirea. Un climat mai friguros predispune la o formă mintală şi

comportamentală adevcată, în acelaşi fel în care favorizează o piele mai deschisă.

Interesul meu faţă de efectele evoluţiei asupra raselor au fost stimulate de profesorul Carleton Coon care, în perioada cercetărilor mele, era preşedintele Asociaţiei Antropologilor Fizici Americani şi cel mai prestigios antropolog fizic din lume. I-am citit toate cărţile pe care le-am putut găsi, inclusiv The Living Races of Man 176, Story of Man 177, Origin of the Races 178 şi The Races of Europe 179.

Ulterior, i-am citit operele clasice The Hunting Peoples 180 şi, în 1982, Racial Adaptations 181. Coon a scris pe larg în cărţile sale despre impactul climatelor extrem de reci asupra omenirii preistorice. Alte două cărţi care au avut un mare efect asupra mea au fost Man the Hunter 182 şi Hunters of the Northern Ice. 183

Pe baza acestor lecturi, am început să schiţez un contur aproximativ al vieţii existente în Emisfera Nordică pe parcursul preistoriei. Intr-o mare parte a ultimelor două sute de mii de ani, lumea nordică a trecut prin perioade de înaintare şi retragere a glaciaţiunilor. Actualmente, Emisfera Nordică se află în intervalul dintre două ere glaciare. Pentru omul preistoric din Europa, supravieţuirea a fost mult mai dificilă, chiar şi în perioadele dintre glaciaţiuni, decât pentru omul din climatul african mult mai blând. Pe parcursul celei mai îndelungate părţi din ultimii optzeci de mii de ani, Europa a îndurat temperaturi mult mai scăzute decât în zilele noastre. Europenii moderni au apărut în urmă cu aproximativ treizeci şi cinci de mii de ani, întâlnind creuzetul glaciaţiunii Würm (24.000-10.000 î. Ch.). Media probabilă a temperaturilor din Europa şi Asia se situa cu optsprezece grade Fahrenheit sub cea actuală.

In copilărie, făcusem o scurtă călătorie împreună cu tatăl meu în Kansas City şi, în timp ce mă aflam acolo, am trecut printr-un viscol, pe şoseaua spre Lawrence, Kansas.

Citind despre calvarul europenilor preistorici, m-am gândit la temperaturile sub zero grade şi întinderile de zăpadă şi gheaţă pe care le văzusem. Cu această imagine în minte, mi-am putut închipui cât de dificil trebuie să le fi fost europenilor preistorici să supravieţuiască unor asemenea rigori ale vremii. Şi totuşi, temperatura din timpul glaciaţiunii Würm a fost cu siguranţă mult mai scăzută decât cea din Kansas.

Pe măsură ce migrau tot mai departe spre nord, strămoşii omului modern aveau nevoie de diverse aptitudini vitale şi calităţi comportamentale pentru a supravieţui. Spre deosebire de Africa tropicală, aici era necesară pentru supravieţuire tehnologia proprie confecţionării unor haine mai călduroase şi mai bine lucrate, precum şi construirii unor adăposturi mai solide. Capacitatea de a aprinde şi ţine sub control focul a devenit o deprindere indispensabilă pentru supravieţuire. Având de-a face cu forţele ucigătoare ale iernii, oamenii îşi dezvoltau facultăţi de care la tropice nu avuseseră nevoie. Penuria de plante comestibile şi vânat mic, ba chiar şi faptul că păsările migrau în sud pentru perioada iernii, ridicau probleme unice, întrucât alimentaţia omului primitiv se baza în mare parte pe ouă şi animale mici. In lunile friguroase, acestea se împuţinau până aproape de dispariţie.

In Africa existau numeroase soiuri de plante comestibile, precum şi rozătoare mici, insecte şi alte surse de hrană abundente şi diversificate. Dimpotrivă, în Europa pământul era o întindere de zăpadă şi gheaţă timp de câteva luni pe an, astfel încât până şi o mare parte dintre copaci îşi pierdeau frunzele. In lunile mai blânde, locuitorii trebuiau să se pregătească pentru perioadele mai aspre, renunţând la satisfacţia imediată şi punând deoparte provizii de alimente şi alte necesităţi. In climate atât de reci, principala sursă de hrană şi materiale a devenit, în

locul culesului, vânătoarea de animale mari.

Intrucât cele mai multe resurse proveneau din vânătoare, femeile şi copiii au devenit dependenţi de aprovizionarea făcută de bărbaţi, ceea ce a creat legături mult mai strânse între aceştia din urmă şi familiile lor. Atât în Europa cât şi în Asia, bărbaţii trebuiau să le aducă cele necesare femeilor şi copiilor lor, pentru a le asigura supravieţuirea.

Configuraţii familiale ale europenilor şi africanilor

In clima mai tropicală a Africii, supravieţuirea depindea în cea mai mare parte de cules, nu de vânătoare. Vegetaţia luxuriantă şi abundenţa de animale mici ofereau resurse de hrană mult mai bogate decât în climatele nordice. Mama africană se putea hrăni, pe sine şi copiii ei, cu un minim ajutor din partea tatălui. Intr-o zi frumoasă de toamnă, nu exista nicio necesitate pentru ca locuitorii de la tropice să-şi stăpânească impulsul de a se culca pe un strat de frunze, cu partenera de viaţă, satisfăcându-şi dorinţele sexuale – dar în frigurosul nord o asemenea indulgenţă putea afecta supravieţuirea în lunile de iarnă care urmau.

In nord, cele mai mari şanse de supravieţuire le aveau cei capabili de a amâna plăcerea sexuală şi alte satisfacţii imediate. In acele zile calde şi frumoase, ei trebuia să-şi folosească

timpul şi condiţiile meteorologice prielnice ca să se pregătească pentru zilele de iarnă extrem de dificile care urmau. Când soseau inevitabilele luni cu vreme urâtă, trebuia adesea să-şi raţionalizeze mâncarea, fără a putea să-şi satisfacă pe deplin foamea.

In Europa, economia preistorică depindea de câteva animale principale. Probabil că cel mai important era mastodontul şi diversele rase de cerbi şi reni. Dispărut între timp, mastodontul a fost cel mai mare animal contemporan cu omul care a trăit vreodată. Uriaş şi păros, adaptat la condiţiile friguroase din Europa şi nordul Asiei,

mastodontul era de două ori mai înalt decât elefantul african, avea fildeşi enormi şi era destul de puternic pentru a ridica greutăţi cât a unui automobil. Vânarea unor asemenea fiinţe necesita arme eficiente din punct de vedere tehnologic, precum şi planificare şi cooperare de echipă. O mare parte din economia preistorică a Europei se baza pe produse obţinute de la mastodonţi. Carnea şi grăsimea, pielea groasă, pentru îmbrăcăminte, încălţăminte şi adăposturi, oasele şi tendoanele, pentru arme şi unelte, seul pentru opaiţe, organele folosite pentru fire şi containere – toate aceste produse şi multe altele erau furnizate de mastodonţi. Evident, vânătoarea de mastodonţi le revenea exclusiv bărbaţilor. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cerbi şi alte animale.

Proviziile alimentare provenind în primul rând din vânătoare, nu din cules, femeile şi copiii depindeau în foarte mare proporţie de bărbaţi. In acelaşi timp, bărbaţii depindeau de femei în privinţa muncii de preparare şi prelucrare a produselor vânătorii, precum şi la culesul necesar pentru clan, activităţi care se puteau desfăşura în acelaşi timp cu îngrijirea copiilor.

Dacă bărbatul avea relaţii sexuale la întâmplare cu femeile, pe care apoi le abandona o dată cu copiii, şansele lui de supravieţuire se reduceau drastic. Doctorul Edward Miller de la Universitatea din New Orleans s-a ocupat pe larg de aceste concepte în revoluţionara sa lucrare Paternal Provisioning versus Mate Seeking in Human Populations.184 Chiar şi atunci când rudele rămase în viaţă participau parţial la vânătoare împreună cu familiile orfane de tată, în perioadele de penurie a resurselor alimentare acestea riscau să fie hrănite ultimele. Dacă bărbatul avea mai multe femei şi mai mulţi copii, chiar dacă încerca să aibă grijă de toţi, îi era greu să întreţină o „familie” atât de numeroasă. In Africa, unde femeile în general se întreţineau atât pe ele însele cât şi pe copiii lor, loialitatea şi sprijinul bărbatului nu erau nici pe departe

atât de importante pentru supravieţuire. De fapt, responsabilitatea bărbătească, empatia şi timpul petrecut cu nevasta şi copiii nu făceau decât să împuţineze ocaziile bărbaţilor de a se împerechea cu mai multe femei. Era o ambianţă şi un sistem social care compensa enorm agresivitatea sexuală şi infidelitatea bărbaţilor. Succesul evolutiv al bărbatului african îşi găsea compensaţia în satisfacerea imediată a propriilor dorinţe sexuale, cu cât mai multe femei posibil. Favoriza genele masculine care determină o energie sexuală puternică, agresivitate şi avantaje genetice în luptele provocate de competiţia intensă între bărbaţi, pentru femei.

Biologii numesc strategia de a avea puţini copii, în combinaţie cu o investiţie părintească accentuată, strategie „K”, iar pe aceea de a avea mai mulţi copii, asociată în mod firesc cu o investiţie părintească mai redusă pentru fiecare copil, strategie „r”. Clima tropicală a Africii tindea să favorizeze o strategie „r” printre bărbaţi şi o selecţie a bărbaţilor care o aplicau. Din cauza aprovizionării efectuate de femei, strategia de reproducere cea mai eficientă pentru bărbaţi consta în a procrea cât mai mulţi copii posibil, întrucât o asemenea conduită oferea cele mai mari garanţii că genele lor aveau să supravieţuiască.

In ambianţa aspră şi săracă în resurse din climatele reci, dacă un bărbat făcea mai mulţi copii cu mai multe femei, nu avea posibilitatea de a-i întreţine. Rezultatul putea fi pierderea tuturor. Totuşi, bărbaţii care aveau o singură soţie şi doar câţiva copii le puteau asigura o întreţinere şi îngrijire părintească mai accentuate, determinând supravieţuirea unui procentaj mult mai ridicat. Astfel, mediul ambiant european a încurajat o strategie reproducătoare „K”.185, 186

Agresivitatea ca strategie de reproducere

În orice societate unde bărbaţii încearcă să se

împerecheze agresiv cu cât mai multe femei posibil se naşte un mare potenţial de violenţă. Eforturile de a se împerechea cu tovarăşele de viaţă ale altor bărbaţi întâmpină riscul represaliilor. Orice grup biologic în care masculii se luptă frecvent pentru femele favorizează la aceştia genele care duc la succesul combativ. Lupta corp-la-corp este foarte anaerobică şi, de obicei, învingătorul se determină în doar câteva minute. Aceasta îi favorizează pe cei ai căror muşchi sunt predispuşi mai degrabă pentru reacţii rapide şi prompte, nu pentru forţă brută şi rezistenţă. Un luptător cu braţele mai lungi decât ale adversarului său are un avantaj distinct, fiindu-i mai uşor să-şi lovească duşmanul şi în acelaşi timp să-i evite loviturile. Un craniu mai gros îl ajută să reziste loviturilor în cap, care altfel l-ar face să ameţească, devenind vulnerabil.187 Un nas turtit, cu nări mai late, permite o respiraţie mai îndestulătoare, necesară pentru eforturile în ritm accelerat, şi este mai greu de spart decât nasul mai lung de care europenii au nevoie pentru a încălzi aerul rece inspirat, precum şi pentru a filtra viruşii şi bacteriile.188, 189

În Europa preistorică, puteau avea loc lupte din multe motive, inclusiv curtarea femeilor şi conflictele teritoriale, dar sistemul aprovizionării femeilor şi a copiilor de către bărbaţi încuraja cu siguranţă reţinerea. Deşi europenii şi asiaticii puteau dori şi ei sexual o femeie care îi aparţinea altcuiva, ei aveau mai multe motive de a-şi stăpâni emoţiile şi instinctele sexuale, căci dacă bărbatul era ucis sau rănit grav în luptă, copiii lui riscau să moară la rândul lor. Până în timpuri foarte recente, majoritatea căsătoriilor erau aranjate de părinţi, astfel încât raţiunea ar sugera că încercau să aleagă pentru fiicele lor soţi mai predispuşi spre fidelitate.

Multe studii arată că, până şi în lumea modernă, femeile sunt mult mai reticente şi selective decât bărbaţii, în privinţa împerecherii.190, 191, 192 Acest lucru este

valabil mai ales printre femeile europene şi asiatice. Între femeile europene şi cele africane există o diferenţă la fel de accentuată ca între bărbaţii din cele două continente. În Europa preistorică, alegerea bărbatului potrivit era decisivă pentru supravieţuirea femeii. Căci, dacă bărbatul ei nu o aproviziona cu toate cele necesare, femeia şi copiii aveau de înfruntat greutăţi mult mai mari, riscând chiar moartea.

În Africa, deşi puteau exista avantaje pentru o femeie dacă bărbatul îi furniza cele necesare, acest lucru nu era nici pe departe la fel de important pentru supravieţuirea ei. Sondajele efectuate printre negrii din lumea întreagă arată că bărbaţii şi femeile de culoare îşi încep relaţiile sexuale mai devreme, au mai mulţi parteneri intimi, acte sexuale mai frecvente, taţi mai absenţi, poligamie mai răspândită, niveluri superioare de testosteron la bărbaţi, caracteristici sexuale secundare mai proeminente şi o rată mult mai înaltă a bolilor cu transmitere sexuală. De exemplu, chiar şi în Statele Unite, afro-americanii prezintă o rată de contractare a sifilisului de cincizeci de ori mai ridicată193 şi, în unele zone, o probabilitate de gonoree incredibilă, de o sută de ori mai mare.194 Negrii riscă de paisprezece ori mai mult decât albii non-hispanici să se îmbolnăvească de S.I.D.A.195, 196 „Cred că nu încape nicio îndoială că epidemia din această ţară devine tot mai mult o epidemie de culoare”, a declarat ministrul Sănătăţii, dr. David Satcher.197

Manifestări fizice

În climatele mai reci, forţa şi rezistenţa, mai degrabă decât viteza, au devenit factorii fizici decisivi. Bărbaţii trebuiau să fie destul de puternici pentru a clădi construcţii masive şi complexe din lemn sau piatră, uneori chiar din gheaţă. Era mai logic, sub aspect evoluţionist, ca europenii să aibă relativ mai multă grăsime termo-izolatoare pe trup şi o cavitate corporală mai mare decât africanii, întrucât aceste caracteristici protejează

organismul în perioadele de frig intens. Africanii au un procentaj mai scăzut de grăsime, braţe şi picioare proporţional mai lungi faţă de mărimea trunchiului, cavităţi ale corpului mai mici şi capete mai mici, toate acestea sporindu-le eficienţa la alergări, sărituri şi lupte.

În lumea modernă, dominarea boxului de către negri ilustrează diferenţele fizice create de evoluţia diferită a raselor. La scurt timp după ce negrilor li s-a permis participarea liberă la sporturile organizate, aceştia şi-au afirmat rapid superioritatea. Atleţii negri au aparate musculare care le pot prilejui demaraje bruşte şi cu mare viteză, în timp ce albii tind să

domine sporturile care necesită forţă şi rezistenţă maxime. De exemplu, ridicarea greutăţilor este dominată în proporţie covârşitoare de europeni şi asiatici.

În timp ce studiam problemele evoluţiei, a avut loc unul dintre cele mai mediatizate concursuri sportive din istorie – meciul de box între Mohammed Ali şi Chuck Wepner. Îmi amintesc şi azi diferenţele statistice. Wepner era înalt de un metru şi nouăzeci şi cinci dar, în mod interesant, Ali, mai scund cu nouă centimetri, avea o lovitură de pumn mai lungă tot cu nouă centimetri. Wepner, însă, era mult mai puternic şi putea ridica haltere mult mai grele decât Ali. Pe parcursul luptei a devenit evident că, deşi Wepner avea o lovitură zdrobitoare, iuţeala lui Ali îi permitea acestuia din urmă să lovească, să se ferească, să oscileze şi să danseze în jurul adversarului său euro-american mai lent. În pofida avantajului evolutiv al lui Ali, Wepner, printr-un efort foarte curajos, a rezistat cincisprezece runde, inspirând apoi seria filmelor „Rocky” bazate pe persoana lui. Probabil că am fost singurul din cartier care s-a gândit la deosebirile evolutiv-rasiale dintre Ali şi Wepner, când meciul a fost reluat la televizor.

Originile inteligenţei superioare

Într-un mediu natural extrem de rece şi neospitalier,

inteligenţa omenească superioară este favorizată dramatic. Europa necesita o tehnologie mai evoluată pentru a supravieţui. Dacă o societate se bazează aproape în întregime pe vânătoare, dezvoltarea armelor avansate, a capcanelor şi a strategiilor sofisticate poate avea o importanţă decisivă, atunci când vânatul este puţin numeros. Vânătoarea, pescuitul şi folosirea eficientă a capcanelor într-un asemenea mediu pot cere aptitudini cognitive foarte dezvoltate. Inventarea şi construirea de capcane ingenioase necesită o inteligenţă superioară. Aptitudinile şi uneltele necesare pentru a aprinde focul, o sarcină deloc uşoară într-un mediu friguros şi umed, pot înclina decisiv balanţa între viaţă şi moarte. Dacă un adăpost masiv, construit pentru a-şi apăra de frig ocupanţii, se prăbuşeşte din cauza unei concepţii deficitare, oamenii din el pot muri. În Africa ecuatorială, dacă o furtună spulberă colibele de frunze şi paie, ocupanţii pot construi cu uşurinţă alta, a doua zi. Dacă un localnic se rătăceşte în pădurile tropicale ale Africii, el se poate hrăni din resursele florei şi ale faunei până va găsi drumul înapoi, pe când europeanul rătăcit iarna poate muri de foame şi îngheţ.

Un număr de autori care au scris despre Europa preistorică sunt de părere că orientarea prin regiuni fără semne distinctive, în timpul vânătorilor îndelungate de iarnă, a favorizat supravieţuirea europenilor şi a asiaticilor cu nivel superior de judecată spaţială. Urmărirea deplasării renilor şi a altor turme de animale arctice, de la mari distanţe, necesita inteligenţă pentru a analiza informaţiile din trecut şi a elabora strategii de anticipare a mişcărilor turmei.

Părinţii şi viitoarele mirese încercau în mod firesc să aleagă miri potenţiali despre care considerau că aveau să le fie credincioşi soţiilor şi copiilor. Chiar şi inteligenţa femeiască necesară pentru a depista infidelitatea bărbatului a devenit un avantaj genetic important. Era

esenţial ca fata şi părinţii ei să determine dacă un posibil partener de viaţă mai avea şi alte familii colaterale. Dacă un bărbat avea alte femei şi copii, putea fi nevoit să aibă de ales pe cine să alimenteze din proviziile tot mai reduse, în timpul penuriilor hibernale. Din partea bărbatului, era important în plan evolutiv să descopere dacă soţia îl înşela, pentru a evita astfel să aprovizioneze o femeie şi nişte copii care nu-i perpetuau genele.198

Un aspect important al inteligenţei este capacitatea de gândire abstractă. Conceperea iernii într-o zi caldă de primăvară sau vară este un gând abstract, la fel ca însuşi conceptul de viitor.199 În climatele aspre, omul trebuie să poată concepe ziua de mâine şi, chiar mai important, viitorul şi mai îndepărtat, cum ar fi iarna următoare. În zonele tropicale, viaţa are un caracter mult mai imediat. Fără perspectiva unei ierni aspre, nu este nevoie să se facă planuri de viitor. Dacă se trăieşte numai în prezent, scad probabilităţile de a controla sau stăpâni comportamentul impulsiv şi de a amâna satisfacţiile.

În vânătorile prelungite şi friguroase din nord, vânătorul trebuia adesea să stea tăcut şi stăpânit pentru perioade lungi de timp şi risca să fie singur un timp tot atât de îndelungat, cu excepţia vânării ocazionale a turmelor de mastodonţi. Acest lucru tindea să favorizeze

reţinerea şi introversiunea, în locul unei personalităţi vorbăreţe şi extrovertite. Putem observa acest model evolutiv reprezentat în prototipul europeanului clasic, puternic şi tăcut. La nivel popular, îl găsim în atracţia pe care ne-o inspiră eroii filmelor Western, reprezentaţi de actori ca Gary Cooper sau John Wayne, ori chiar mai recentul Clint Eastwood. Aceste caracteristici comportamentale se situează într-un contrast acut cu turuiala sau vorbirea vulgară a stereotipului de atlet negru sau cu mişcările senzuale ale tinerilor negri ieşiţi la vânătoare de femei pe străzile satelor africane sau

culoarele liceelor americane.

Deşi printre europeni se întâlneşte o gamă largă de tipuri de personalitate, albii sunt mai calmi, mai reţinuţi, mai controlaţi. Diferenţa dintre rase se poate vedea în toate, de la muzicalitatea complicată şi rafinată a melodiilor lui Mozart în comparaţie cu ritmul primar al rapului, de la moda discretă în comparaţie cu îmbrăcămintea bătătoare la ochi, până la vorbirea chibzuită şi cumpănită în comparaţie cu firea guralivă şi gălăgioasă pe care o admira Kochman în studiul său asupra personalităţii negrilor.

În nordul friguros, fiind mai reţinut şi mai puţin agresiv, europeanul trebuia să-şi dezvolte un intens simţ comunitar şi al justiţiei sociale. În tribul de culegători africani, fiecare se putea aproviziona singur. Putea să mănânce şi să-şi satisfacă poftele, în timp ce ceilalţi continuau să culeagă, fără ca nimeni să ştie nimic. Avea o nevoie mai puţin vitală de a împărţi cu confraţii, sau de a elabora sisteme superioare de justiţie socială sau folosire obştească a bunurilor. În micile bande de vânători din Europa, uneori prada era atât de săracă, încât un vânător individual putea să nu aducă vânat acasă săptămâni de zile, dar renul ucis de unul putea salva un grup întreg de la moartea prin înfometare. Presiunile în sensul necesităţilor comunitare şi al altruismului de grup trebuie să fi fost foarte intense, creând conştiinţa socială şi etica proprii Europei.

Vânarea cu succes a mastodonţilor uriaşi din Europa necesita un enorm efort de grup. Doborârea unuia presupunea planificare, coordonare, comunicare eficientă şi precisă. Domnea un foarte mare pericol de moarte. În asemenea împrejurări, fondul genetic favoriza genele altruismului şi ale sacrificiului de sine, căci fiecare vânător trebuia să îşi asume mari riscuri individuale astfel încât clanul să supravieţuiască. După uciderea mastodontului, trebuia să se depună eforturi bine organizate şi să

funcţioneze o diviziune precisă a muncii, pentru a-i prelucra şi conserva resursele valoroase.

Focul a devenit un element vital pentru supravieţuire. În condiţii vitrege, este mult mai uşor să se ţină aprins focul, decât să se aprindă din nou. Unele triburi arhaice aprindeau focul toamna, când era cald şi uscat, şi apoi se străduiau să-l ţină aprins toată iarna. O asemenea sarcină necesita muncă de echipă, responsabilitate, seriozitate, reţinere emoţională şi autodisciplină. Dacă un singur membru al grupului care răspundea de întreţinerea focului dădea greş, din cauza prostiei sau a iresponsabilităţii, întregul grup risca să moară. Dacă vânătorul epuizat de oboseală nu se trezea din somn când îi venea rândul la veghe, dacă nu-şi amâna nevoia imediată de satisfacţia somnului şi nu stătea de bunăvoie treaz ca să se ocupe de foc, puteau muri mulţi oameni.

Cred că acestea au fost unele dintre forţele evolutive care au făurit inteligenţa, autocontrolul, altruismul şi simţul de justiţie socială din Europa. Din forja mediului ambiant al Europei s-au născut sistemele noastre legislative, formele de guvernământ, principiile de autoguvernare şi libertate, precum şi conştiinţa noastră socială.

Într-o societate vânătorească unde ratele natalităţii sunt reduse şi cele ale mortalităţii ridicate, atât femeia cât şi bărbatul trebuie să apere, să întreţină şi să preţuiască fiecare copil. În Africa, unde bărbaţii erau animaţi mai mult de instinctul sexual decât de afecţiunea familială şi unde de cea mai mare cinste se bucură cei care înregistrează cel mai mare număr de cuceriri sexuale, un copil individual sau mama lui înseamnă puţin pentru aceşti bărbaţi care au avut multe partenere sexuale şi un mare număr de copii. Când e prea abundentă, viaţa omenească tinde să-şi piardă din valoare. Pe de altă parte, într-o grupare redusă, care se luptă şi se confruntă cu cele mai drastice dificultăţi pentru a supravieţui, fiecare viaţă

devine nepreţuită. Reala apreciere a frumuseţii vieţii se naşte tocmai din raritatea acesteia. Strămoşii

noştri o apreciau la justa ei valoare. Un bărbat care a avut multe partenere sexuale nu este la fel de selectiv în legătură cu perechea lui decât unul care trebuie să şi-o aleagă pentru toată viaţa. Şi, în climatele aspre, femeile şi familiile lor trebuiau să-şi aleagă bărbaţii în funcţie de loialitate şi respectabilitate. Astfel a evoluat rasa noastră şi la fel a luat fiinţă şi nucleul familial.

În continuare urmează o listă reprezentând trecerea parţială în revistă a deosebirilor rasiale prezente astăzi, care au fost produse de diferenţele dintre clima rece eurasiatică şi cea caldă a Africii tropicale:

(O mare parte din materialele cuprinse în acest tabel sunt extrase din studiile lui J. Phillippe Rushton şi Edward Miller citate mai sus.)

Rasele au evoluat complet diferit. Aceste diferenţe se pot observa în frontierele rasiale ale lumii moderne şi în natura societăţilor care prosperă între ele. Rasa europeană a evoluat spre a deveni o omenire care s-a înălţat în văzduh şi în spaţiul cosmic, s-a scufundat până pe fundurile oceanului, a explorat celula şi atomul, şi-a lăsat urmele paşilor pe Lună şi a descifrat înseşi secretele propriului nostru genom. Genotipul unic pe care l-au modelat climatele reci ale Europei i-a dat omului european posibilitatea de a face tot ceea ce a făcut. În înţelegerea acestui genotip se găseşte şi cheia pentru tot ce încă mai este de făcut.

Bătălia moral-religioasă

După ce am ajuns la o înţelegere rudimentară asupra concepţiilor fundamentale ale evoluţiei vieţii şi în perioada când tocmai mi se trezea conştiinţa rasială, m-am înscris la Clifton Ganus Junior High, o şcoală particulară din New

Orleans condusă de Biserica lui Christos. Profesorii de aici predau o doctrină anti-evoluţionistă, creaţionistă. Deşi existau numeroase teorii concurente ale evoluţiei, eu eram ferm convins că toate formele de viaţă de pe Pământ au evoluat şi suferă schimbări în continuare. În calitatea lui de creştin devotat şi geolog cu mentalitate ştiinţifică, tatăl meu era de părere că ideea unei baze evoluţioniste pentru formele superioare de viaţă nu contravine credinţei în Dumnezeu. El nu făcea decât să considere Natura un instrument al creaţiunii divine. Când eram mic, mi-a citat prima strofă a poeziei „Each in His Own Tongue” 200, de William Henry Carruth:

O ceaţă de foc şi un corp ceresc,
Un cristal şi o celulă,
O meduză, un saurian solzos,
Ş i grote unde primii oameni vieţuiesc,
Apoi un simţ al legii şi frumosului
Ş i un chip făcut din glodul greu,
Unii-i zic evoluţie, iar alţii, Dumnezeu.

La orele de studiu al Bibliei din şcoala mea fundamentalistă, am învăţat detaliile credinţei creaţioniste conform căreia Dumnezeu a creat instantaneu omenirea şi întreaga Natură. În acea perioadă, creştinii cei mai fundamentalişti nu negau niciodată că Dumnezeu, în creaţiunea lui, a stabilit distincţiile dintre diferitele rase. Ba chiar, majoritatea principalelor confesiuni creştine au fost segregate până în anii ’60. Înseamnă că au trecut peste o mie nouă sute şaizeci de ani, ca să se descopere că Iisus greşise amarnic.

O dată cu trecerea anilor, egalitarismul a devenit o dogmă a vremii. Nu numai mulţi dintre antropologii evoluţionişti au devenit egalitarişti, ci şi mulţi creaţionişti. În prezent, atitudinea cea mai răspândită printre creaţionişti este aceea că Dumnezeu ne-a creat pe toţi la

fel. În realitate, însă, punctul de vedere creaţionist arată că Dumnezeu este arhitectul raselor. Căci, dacă se susţine că Dumnezeu a creat natura şi omenirea aşa cum sunt, atunci trebuie să acceptăm că El a creat şi rase distincte; le-a înzestrat cu trăsături, tendinţe comportamentale şi facultăţi mintale diferite. Mai mult, El însuşi a segregat rasele între ele, plasându-le pe continente diferite. Din punct de vedere creaţionist, a nega realitatea rasei şi a diferenţelor rasiale înseamnă a nega însăşi lucrarea lui Dumnezeu.

Realitatea rasei mai este confirmată şi în Sfânta Biblie. Dacă un creaţionist foloseşte Vechiul Testament ca ghid al creaţiunii şi al viziunii lui Dumnezeu faţă de rase, reiese imediat că Vechiul Testament este de fapt o mărturie rasială. E istoria unui popor, israeliţii, aflat permanent în conflict cu diferitele grupuri rasiale din regiunea Orientului Mijlociu. Cartea le accentuează propria genealogie şi repetă porunca de a nu-şi amesteca sămânţa (un echivalent al conceptului ştiinţific de gene) cu a altora. Voi reveni mai pe larg asupra acestui subiect în capitolul Rasă şi creştinism dar, indiferent dacă adoptăm optica evoluţionistă sau pe cea creaţionistă, ambele susţin realitatea raselor.

Am fost uimit să văd cum au putut mijloacele de informare să convertească atât comunitatea ştiinţifică – adeptă a evoluţiei – cât şi comunitatea creaţionistă – radical opusă – spre a genera două dogme egalitariste aproape identice. La vremea când eu am absolvit liceul, victoria lor era completă.

Comunitatea intelectuală laică stigmatiza toate opiniile care îndrăzneau să promoveze public ideea diferenţelor rasiale ca fiind neştiinţifice. Orice membru al comunităţii religioase care îndrăznea să spună adevărul despre rasă era acuzat că s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu însuşi. Egalitarismul devenise o religie de facto, încorporat atât sub numele ştiinţei, cât şi al religiei.

Simpla recunoaştere a diferenţelor rasiale devenise un păcat moral echivalent cu adulterul, sau poate chiar omuciderea. Dar ereticii rasiali nu au dispărut în tăcere şi, pe zi ce trece, apar noi şi noi dovezi despre dramaticele diferenţe fizice şi psihice, de natură genetică, dintre rase. Acelaşi lucru este adevărat şi în privinţa deosebirilor dintre sexe. În zilele noastre, ideea unor diferenţe psihologice adânc înrădăcinate, de sorginte cerebrală, între bărbaţi şi femei a ajuns să fie acceptată pe toată întinderea societăţii (vezi subcapitolul Diferenţele sexuale inerente, din capitolul Sex şi societate). Mâine, acelaşi lucru va fi valabil şi cu privire la rase.

Scara evolutivă

Începând să înţeleg diferenţele evoluţioniste dintre rase, mi-am pus în mod firesc întrebarea: oare rasele europene şi asiatice reprezintă într-adevăr un nivel superior al evoluţiei omeneşti decât rasa africană?

Asemenea întrebări sunt extrem de dificile, căci judecăţile subiective cu privire la ceea ce este avansat şi ce este primitiv vor determina multe aprecieri despre rasă şi evoluţie. Dar, dacă ne impunem să fim cât mai obiectivi posibil, se poate observa un contur de ansamblu. Să presupunem din nou că ne substituim extratereştrilor veniţi dintr-o galaxie de foarte, foarte departe, pentru a studia viaţa de pe Pământ.

La fel cum am clasifica regnurile, ordinele, speciile şi rasele (subspeciile) din Natură, putem include şi omenirea în aceeaşi structură de clasificare. Am remarca probele materiale cu privire la vârsta planetei – cum ar fi erele geologice necesare pentru ca Muntele Everest să se înalţe de pe fundul mării, devenind cel mai înalt punct de pe Pământ. (Ştim că stânca de pe piscul Everestului a făcut parte cândva dintr-un fund de mare, datorită urmelor fosile de viaţă marină imprimate în adâncul ei.) De asemenea, am putea examina verigile de legătură genetice

dintre toate fiinţele vii, prin intermediul A.D.N.-ului: cromozomii şi genele. Am observa că datele din fosile indică faptul că în cele mai vechi straturi geologice se găsesc organismele cele mai primitive, iar formele de viaţă cele mai complexe şi mai inteligente se află în straturile geologice mai recente. De asemenea, am constata cu siguranţă că rudele cele mai apropiate ale omului sunt primatele recente, care au şi un A.D.N. apropiat. Cimpanzeii, de exemplu, au 98,6% din A.D.N. comun cu oamenii.

Printre primate am remarca şi faptul că cele inferioare, cum ar fi lemurienii, sunt mai puţin inteligente şi au cranii mai mici decât primatele superioare, ca gorilele, urangutanii, cimpanzeii şi oamenii. Lemurienii au boturi mai lungi; iar un asemenea prognatism, asociat cu musculatura craniană necesară pentru a-l susţine, lasă spaţiu pentru un creier mai mic în raport cu greutatea trupului. O altă diferenţă este aceea că speciile inferioare de pe scara evoluţiei au rate de maturizare şi de reproducere considerabil mai înalte decât primatele superioare. În acelaşi mod am clasifica primatele pe un plan evolutiv superior faţă de majoritatea celorlalte mamifere şi reptile, după cum şi reptilele se plasează cu mult deasupra insectelor. Într-adevăr, formele de viaţă de pe planeta Pământ reprezintă numeroase etape ale evoluţiei, de la cei mai simpli aminoacizi până la plantele şi animalele unicelulare şi, în cele din urmă, la nivelul omenirii însăşi. Printre rasele omenirii, cu siguranţă, i-am clasifica pe europeni şi asiatici, cu creierele lor mai mari, ca fiind cei mai avansaţi.

Am putea privi evoluţia omului într-un fel asemănător cu evoluţia automobilului modern. Mijloacele de transport s-au îmbunătăţit constant, de pe vremea căruţei cu roţi de lemn şi tracţiune umană sau a carului tras de cai, până la automobilul modern, cu programare pe computer. Desigur, evoluţia omului de la faza sa primitivă până la cea

modernă se datorează Naturii – sau, cum ar putea spune unii, lui Dumnezeu, acţionând prin intermediul Naturii.

Când privim probele antropologice ale dezvoltării omului, de la nivelul primitiv până la nivelurile Homo habilis, Homo erectus şi Homo sapiens, ne este uşor să vedem că dezvoltarea evolutivă este estimată după mărimea creierului şi realizările tehnologice asociate.201 Dacă etapele din mărimea creierului, de la australopitecul cu encefal mic până la omul cu creier voluminos sunt importante, ar fi cazul să credem acum că diferenţele de mărimea creierului nu au nicio importanţă corespunzătoare pentru diversele rase ale omenirii? Cred că am putea spune cu deplină certitudine că extraterestrul nostru ipotetic ar constata că europenii şi asiaticii se află mai presus faţă de africani, pe scara evoluţiei.

M-am mai întrebat şi cum se compară rasele albă şi galbenă pe scara evolutivă. În ultimii ani s-au descoperit dovezi care arată că asiaticii din nord-est, ca japonezii şi chinezii, îi pot depăşi pe europeni în privinţa unor capacităţi. În pofida unor bariere culturale şi lingvistice mult mai mari decât negrii indigeni, localnicii din Extremul Orient au înregistrat mari succese socio-economice şi de învăţământ în naţiunile occidentale. Multe studii le plasează I.Q.-ul la acelaşi nivel, sau chiar unul puţin superior, performanţelor europene. Înaltul lor I.Q. mediu a

dovedit cu siguranţă că sunt capabili să menţină civilizaţii foarte organizate şi eficiente, cum istoria o şi dovedeşte.

Nu consider înjositor pentru rasa mea să recunosc media I.Q. superioară a rasei asiatice. E clar că ambele rase stau în vârful scării evolutive. Există însă unele indicii că anumiţi factori genetici îi determină pe europeni să producă mai multe realizări de cel mai înalt ordin creator.

Deşi asiaticii au un I.Q. puţin mai mare, valoarea care predomină în rândurile populaţiei este cea medie. În Asia

se găsesc mai puţini indivizi cu un I.Q. extrem de scăzut şi la fel de puţini cu un I.Q. extrem de înalt. Acest lucru îi face să aibă o forţă de muncă extrem de competentă şi stabilă. Prin contrast, europenii au I.Q.-uri mult mai larg dispersate. Cu alte cuvinte, noi avem mult mai multe genii decât asiaticii, raportat la numărul populaţiei, dar trebuie să remarcăm că avem şi mult mai mulţi imbecili. Desigur, faptul că avem mult mai multe genii nu ne foloseşte la nimic, dacă numărul acestora este depăşit de cel mult mai mare al indivizilor cu un nivel de inteligenţă extrem de redus. Nu ne avantajează cu nimic dacă impunem cu forţa în şcoli o egalitate nivelatoare şi nu elaborăm programe adecvate pentru a dezvolta talentele latente ale geniilor dintre noi.

În mod destul de interesant, chiar dacă europenii sunt depăşiţi numeric de imensele populaţii asiatice, noi excelăm pe departe faţă de ele în realizările ştiinţifice revoluţionare, lucru adevărat chiar şi acum, în preajma schimbării mileniului. Vechea afirmaţie că orientalii, chiar dacă nu au putut inventa radioul şi televizorul, le-au făcut să devină mult mai eficiente, rapide şi ieftine, pare să aibă o anumită bază reală.

Există, desiguri, mulţi asiatici cu înalte capacităţi mintale, iar arbitrul suprem al adecvării evoluţioniste va fi în cele din urmă însuşi timpul. În momentul de faţă, asiaticii par să fie mult mai puţin susceptibili la propaganda egalitaristă care a infectat Occidentul, iar moştenirea lor genetică este foarte puţin ameninţată la ei acasă – spre deosebire de Europa şi America. Atât japonezii cât şi chinezii par, de asemenea, să fi elaborat anumite strategii sociale şi de guvernare care au efecte eugenice, precum şi programe de învăţământ destinate să educe toate grupele de I.Q. în conformitate cu capacităţile lor maxime.

Indiferent de calităţile lor, care sunt considerabile, asiaticii rămân cu totul diferiţi de europeni, iar

configuraţia lor genetică distinctă se exprimă atât în înfăţişarea fizică unică, cât şi în caracterul lor psihologic şi cultural. Europenii îi pot privi cu respect şi sperăm că şi ei ne privesc pe noi la fel. Nu încape nicio îndoială că mulţi asiatici, ca indivizi, se pot integra productiv în naţiunile occidentale. E posibil chiar ca naţiunile noastre să asimileze numere limitate de asiatici în fondul genetic, fără a avea un efect dramatic asupra propriilor noastre caracteristici. Cu siguranţă, astfel s-a întâmplat în Estul Europei de-a lungul istoriei. Dar, dacă marile valuri de emigrare non-europeană din Vest continuă, ne vom pierde trăsăturile distinctive evolutive şi caracteristice. O asemenea situaţie ar fi tragică atât pentru noi, cât şi pentru toate popoarele de pe glob. Caracterul nostru rasial distinctiv a fost şi este răspunzător pentru imensa majoritate de mari creaţii ştiinţifice şi artistice a civilizaţiei apusene, civilizaţia care poate fi descrisă cu îndreptăţire ca devenind, în acest secol, o civilizaţie mondială, multe dintre valorile ei tehnologice, artistice şi politice ajungând să domine lumea. Aceste contribuţii au luminat vieţile indivizilor inteligenţi şi creatori din toate rasele de pe glob. Nu există nicio garanţie că oricare altă rasă ar putea duce mai departe acest record de excelenţă. Răspunsul nu îl va putea da decât timpul.

Lăsând la o parte considerentele de capacitate evolutivă, este firesc ca toate rasele să prefere compania şi estetica propriilor lor reprezentanţi. Mie, personal, îmi plac înfăţişarea şi spiritul confraţilor mei; în aspectul nostru estetic cu piele deschisă la culoare şi trăsături luminoase găsim propria noastră concepţie asupra frumuseţii. Indiferent dacă aceasta este reprezentată în personaje de tipologie nordică precum Dumnezeu şi Adam pe bolta Capelei Sixtine, sau în prototipul blond peren şi angelic al frumosului admirat în întreaga lume, rasa noastră nu are nevoie de nicio justificare pentru a-şi căuta propria supravieţuire. La drept vorbind, nicio rasă nu are

nevoie de asemenea justificări.

Modul în care se decide în ultimă instanţă adecvarea evolutivă ţine de succesul evoluţiei. În prezent, semenii noştri par hotărâţi să permită eradicarea genotipului lor de pe planetă, chiar şi la noi acasă.

Iată cum defineşte „Random House Webster's Dictionary" trei termeni importanţi: genotip, s., genetică.

1. configuraţia genetică a unui organism sau a unui grup de organisme cu referire la o singură trăsătură, serie de trăsături sau un întreg complex de trăsături.

2. suma totală a genelor transmise de la părinte la copil. Cf. fenotip. [< G Genotypus (1909); vezi GENE, – O-, – TIP]

genocid, s.

Exterminarea deliberată şi sistematică a unui grup naţional, rasial, politic sau cultural. [1940-45; < Gr. géno (s) rasă + – CID] sinucidere de rasă dispariţia unei rase sau a unei populaţii care tinde să rezulte atunci când, prin refuzul sau împiedicarea membrilor săi de a avea copii, rata natalităţii scade sub nivelul ratei mortalităţii.

Sinuciderea de rasă poate fi accelerată şi atunci când o rasă permite emigrarea masivă a unei rase străine în societatea ei şi pierderea şanselor de supravieţuire genetică prin amestecuri inter-rasiale.

Promovând ideea propriei mele supravieţuiri rasiale, înţeleg că toate rasele împărtăşesc acelaşi scop. Dacă aş fi african, mă îndoiesc că mi-ar păsa de gradaţiile evolutive şi de poziţia semenilor mei pe diagramele demografice. I-aş iubi pe ai mei şi tot ceea ce au ei unic. Un african nu poate fi inferior decât în domeniile unde nu se pricepe şi poate fi superior în cele pentru care are înclinaţii native. Dacă destinul rasei negre este acela de a trăi mai aproape de lumea naturală, atunci aşa să fie. Indiferent ce soartă îşi doreşte, ea trebuie să-şi hotărască singură destinul şi să şi-

l modeleze cu propriile sale mâini, aşa cum şi noi ni-l creăm pe al nostru.

De la teama de dispariţie la visele paradisului

O dată ce am înţeles ideea că rasa noastră deţine un rol vital pentru progresul evolutiv al omenirii, mi s-a deschis o perspectivă cu totul nouă. Aprecierea ecologiei, care mi se formase încă din copilărie în pădurile şi mlaştinile din sudul statului Louisiana, mă ajuta acum să înţeleg pe deplin în ce fel face omul parte integrantă din acea ecologie. Înţelegerea rasei nu este decât o înţelegere a ceea ce Garrett Hardin numeşte „ecologie umană”.

Nu este imoral să recunoaştem realităţile raselor. Ba chiar, nici nu există lucru mai moral decât acela de a acţiona pentru supravieţuirea propriului tău neam. Ce poate fi mai ridicol decât faptul că unii dintre oamenii noştri, în acelaşi timp în care se străduiesc pentru conservarea unor rase unice de balene din întreaga lume, îi denunţă pe aceia care caută conservarea raselor unice ale omenirii? Mai mult, înaltele calităţi morale care-i inspiră pe unii egalitarişti nu sunt, de fapt, create de aceeaşi rasă pe care ei caută s-o dizolve în ciorba inter-rasială? Principiile morale nobile proslăvite de ei provin de la cele mai înalte idealuri ale civilizaţiei şi culturii, idealuri create de europeni.

Crescătorii de cai pur-sânge ar fi îngroziţi să vadă genealogiile selecţionate cu atâta grijă de-a lungul secolelor, pentru viteză maximă, împerecheate la întâmplare, până la a-şi pierde existenţa, cu cai care pot alerga doar pe jumătate la fel de repede. Imaginaţi-vă un moment că pe Pământ ar mai rămâne doar o singură pereche de cai pur-sânge. Oamenii n-ar face tot ce le stă în putinţă pentru a conserva acea rasă magnifică de cai? Noi reprezentăm rasa pur-sânge a civilizaţiei. Nu e firesc să ne conservăm caracterul genetic distinctiv, unica moştenire care a produs atâta frumuseţe pe Pământ?

Adversarii conştiinţei rasiale repetă încontinuu,

papagaliceşte, ideea că a avea conştiinţă de rasă e o atitudine barbară şi plină de ură, şi se spune că un alb care îşi doreşte conservarea propriei integrităţi rasiale e de-a dreptul diabolic. Dar cât de superioară moral este lumea mixtă rasial a negrilor şi mulatrilor, în comparaţie cu lumea europeană? Care regiuni ale globului se caracterizează prin cele mai brutale crime, inclusiv violurile, molestările, tâlhăriile

şi omorurile? Care rase susţin mai frecvent libertatea politică şi printre care domneşte cel mai des despotismul? Care dispun de îngrijiri medicale mai bune pentru bolnavi şi handicapaţi şi sunt mai preocupate de soarta acestora? Care le oferă mai multe posibilităţi de învăţătură copiilor? Care le creează şanse mai mari femeilor şi le tratează mai echitabil? Care rasă îi conduce pe exploratorii spaţiului? Unde se găseşte dovada concludentă că demiterea rasei albe va produce cu adevărat mai mult umanitarism, mai multă iubire, fraternitate, egalitate, libertate şi toate celelalte cuvinte-tip din sloganurile egalitariştilor? Cele şase mii de omoruri pe an din oraşul amorf rasial Rio de Janeiro202 reprezintă cumva un exemplu moral pe lângă oraşele mai omogene rasial, ca Tokyo, în Japonia, sau Berlin, în Germania?

Argumentele egalitarismului rasial îmi amintesc cum am învăţat că le promiseseră comuniştii libertate şi egalitate ruşilor şi celorlalţi est-europeni, şi în schimb au creat mari naţiuni de sclavi. Încă de la frageda vârstă de cincisprezece ani am ajuns să cred că, dacă doresc cu adevărat o societate capabilă de iubirea şi omenia pe care le preţuiesc atât de mult egalitariştii, atunci trebuie să-mi conserv genotipul. La fel de vizibil a devenit că dreptul poporului nostru de a-şi păstra moştenirea şi cultura este cel mai elementar drept din toate: dreptul la viaţă.

Încă de când eram mic, am auzit mijloacele de informare declarând că cea mai cumplită faptă din secolul

al XX-lea a fost, din câte se spunea, tentativa de distrugere a poporului evreu, în Al Doilea Război Mondial. Încercarea de a extermina o rasă nu poate fi decât o crimă execrabilă, după opinia oricui. De fapt, comentatorii spuneau că atrocităţile împotriva evreilor erau atât de monstruoase nu pe baza numărului de victime în sine, căci în Rusia şi China avuseseră loc masacre mult mai extinse, ci prin faptul că se săvârşise, chipurile, o tentativă de a eradica poporul evreu. Şi totuşi, de ce n-ar fi distrugerea finală a genotipului nostru european, genocidul rasei noastre, mai puţin cumplită decât ceea ce se spunea că se încercase asupra evreilor? Rezultatul final e acelaşi.

Devenind conştient de criza genetică cu care ne confruntam, am început să mă inspir şi cu privire la posibilităţile deschise pentru poporul nostru. Dacă ameliorarea genetică a rasei albe, determinată de erele glaciare, a produs realizări atât de mari, atunci cultivarea calităţilor noastre genetice oferă mari speranţe de viitor.

Ambientaliştii, indiferent dacă sunt capitalişti sau comunişti, democraţi sau totalitarişti, spun că drumul spre progresul mondial constă în îmbunătăţirea mecanismelor societăţii. De fapt, întreaga istorie a omenirii se bazează pe progresul omului cu ajutorul uneltelor pe care le-a creat. Creuzetul glaciaţiunilor a dat naştere unei seminţii superioare genetic care, începând fără niciun limbaj scris, fără şcoli, fără animale domesticite, fără o arhitectură complexă, a ajuns în cele din urmă să le creeze pe toate acestea din nimic, folosindu-şi numai inteligenţa şi capacităţile înnăscute. Dacă ambientaliştii comportamentalişti ar avea dreptate, ar însemna că omul preistoric n-a putut pune bazele civilizaţiei, pentru că trăia într-un mediu mult prea primitiv şi needucat pentru a fi avut asemenea posibilităţi. Moştenirea noastră a creat civilizaţia, în ultimă instanţă, din nimic altceva decât din nepreţuita configuraţie genetică pe care fiecare dintre noi o poartă în esenţa personalităţii sale biologice. Realizările

popoarelor europene pot fi comparate cu secolele de incapacitate a rasei africane de a copia, măcar, cu succes toate izbânzile de origine europeană. Marea comoară pe care a avut-o dintotdeauna rasa noastră nu a constat în aur sau artifacte, ci în gene.

Marele Paradox

Pe vremea când încă mai eram în liceu, am citit opera clasică a lui Elmer Pendell Sex Versus Civilization 203. Pendell a fost un expert demograf care a scris multe cărţi despre pericolele suprapopulării. El a atras atenţia că nu putem rezolva adecvat problema cantităţilor omeneşti, fără a aborda şi aspectul calităţii umane. De asemenea, Pendell a prezentat clar strania interacţiune dintre evoluţia umană şi civilizaţie, pe care eu o numesc Marele Paradox. A spus că erele glaciare au produs magnificele capacităţi intelectuale ale celui pe care îl numim „omul de Cro-Magnon", sau omul modern, prototipul europeanului contemporan. Pe

măsură ce glaciaţiunile au regresat şi clima a devenit mai blândă, aceste facultăţi acumulate genetic au înflorit în primele mari civilizaţii ale lumii.204 În timp, intelectul s-a combinat cu învăţătura acumulată, ducând la cele mai înalte realizări culturale şi tehnologice. Printr-o ironie a destinului, în acelaşi timp în care înregistra progrese, civilizaţia determină o selecţie disgenică opusă, din multe puncte de vedere, efectului eugenic din perioada preistorică.

Acelaşi spirit de comunitate şi justiţie socială care a ajutat micile triburi vânătoreşti de calitate superioară să supravieţuiască, aplicat fără discernământ într-o societate mai extinsă, duce la degenerare. Indivizii mai puţin inteligenţi şi apţi se reproduc mai repede decât cei superiori. Elementele problematice din societate se reproduc mai rapid decât cei care rezolvă problemele. Membrii mai inteligenţi ai societăţii îşi găsesc satisfacţia în

activităţile de afaceri, religioase sau guvernamentale, precum şi în arte sau diverse îndeletniciri plăcute care se pot cumpăra cu bani, în acelaşi timp ei având familii mai puţin numeroase. Cei mai puţin inteligenţi continuă să-şi găsească plăcerile maxime în actele sexuale, care duc şi la sporirea lor numerică.

Organizarea civilizaţiei a însemnat şi o schimbare în desfăşurarea războaielor. În societăţile mai primitive, războaiele puteau eradica întregul fond genetic, înlocuindu-l cu grupuri mai inteligente şi mai eficiente. Războaiele civilizaţiei au tins să-i lase la vatră pe cei deficienţi fizic şi mintal, sacrificându-i pe cei mai sănătoşi şi evoluaţi, care adeseori, datorită vârstei lor tinere, încă nu avuseseră copii. Pe parcursul unei întregi succesiuni de războaie, tradiţia a făcut ca indivizii cei mai buni şi mai curajoşi să lupte în fruntea trupelor, suferind cele mai multe victime.

Pe măsură ce puterea civilizaţiilor a crescut, iar cuceririle lor s-au extins cu mult dincolo de frontierele iniţiale ale populaţiilor care le construiseră, uneori armatele aduceau acasă sclavi din rândul popoarelor cucerite, ca în cazul egiptenilor, care i-au adus pe nubieni în centrul Egiptului. De multe ori, genele acestor populaţii necivilizate erau absorbite încet în fondul genetic al învingătorilor. Astfel, generaţii de-a rândul, uneori chiar pe parcursul secolelor, acumularea de bogăţii şi cunoştinţe a dus la progrese ale civilizaţiei. Dar, prin disgenie, temeliile genetice ale civilizaţiei au fost subminate, până când, în cele din urmă, de obicei mai repede decât se înălţase, civilizaţia se prăbuşea, iar societăţile sale erau cucerite de popoare mai viguroase. Supuşii slăbiţi genetic erau destinaţi să trăiască printre ruinele izbânzilor lor trecute.

Astfel, Marele Paradox al omului este acela că, prin asprimile Naturii de-a lungul anilor, el şi-a dezvoltat capacitatea genetică pentru civilizaţie. Apoi, instituţiile şi procesele civilizaţiei create de el inversează procesul de

evoluţie, slăbesc genetic omul şi, în cele din urmă, îl împing înapoi spre barbarie. La început, descoperirea acestui destin ciclic al civilizaţiei poate fi foarte descurajatoare, dar când înţelegem complet procesul care s-a produs în mod repetat, găsim şi posibilităţi de a trage învăţăminte.

Mi-am dat seama că răspunsurile la marile provocări ale omenirii nu se află în uneltele sau creaţiile rasei noastre, ci în însăşi calitatea rasei. Dacă ai noştri continuă să urce pe scara evoluţiei, vom deveni mai deştepţi, mai sănătoşi, şi vom depăşi praguri genetice care într-o bună zi vor face ca mersul pe Lună să pară la fel de simplu ca trecerea unui copil prin cameră. În loc de a ne concentra asupra ameliorării realizărilor omului, când ne concentrăm spre îmbunătăţirea omenirii însăşi, proxima galaxie ni se va părea cândva la fel de apropiată ca oraşul vecin. Puterea descătuşată a genelor va reuşi la un moment dat să străpungă orice obstacol, chiar şi aparent insurmontabila velocitate a luminii, căci dacă suntem îndeajuns de avansaţi putem rezolva toate problemele. Cred că universul este astfel construit încât totul să fie posibil. Gândiţi-vă la marile realizări înregistrate de omenire, în contextul actualei sale game de I.Q.: a trimis sonde spaţiale spre stele şi a fixat gene instabile. Nici nu putem concepe ce ar fi în stare să facă oamenii în viitorul îndepărtat, când vor avea un I.Q. echivalent cu cel actual ridicat la cub.

Principiul rasei înseamnă pentru mine mai mult decât chiar şi supravieţuirea propriei mele moşteniri şi a tuturor lucrurilor din civilizaţia noastră care-mi sunt dragi; a devenit cheia spre

stele. Înţeleg acum că conservarea propriei mele rase şi a civilizaţiei sale nu este decât o condiţie prealabilă pentru continuarea evoluţiei spre un nivel superior. După cum atât de elocvent a predicat Nietzsche, omul trebuie să

ajungă „dincolo de om”. Am convingerea că lupta rasei noastre este asemănătoare cu efortul unui om care urcă încet şi din greu panta abruptă a unui munte înalt. Mai are de trecut un prag, şi în faţa lui vor apărea lumea întreagă şi cerul. Se agaţă de ultimul colţ de stâncă şi se saltă în sus – dar de gleznele lui se agaţă cei mai inapţi, care îl tot trag înapoi.

Suntem asemenea acestui căţărător. Am cercetat fundul oceanului şi am păşit pe lună. Am desferecat tainele zborului, am vindecat boli incurabile, am descoperit chiar şi multe dintre secretele vieţii însăşi. Am făcut primii paşi şovăielnici spre a înţelege şi dirija propria noastră evoluţie spre un nivel superior. Viitorul ne aşteaptă, eroic şi magnific, strălucind la fel de puternic ca stelele cele mai luminoase într-o noapte senină. Unghiile noastre se agaţă de acel vârf scăldat în lumină, pe când forţele genetice ale regresării ne trag înapoi, de jos. Fie vom recunoaşte existenţa raselor şi a puterilor care subzistă în genele noastre, urcând mai departe spre o nouă eră, fie ne vom rostogoli în abis, pentru a nu ne mai ridica de-acolo niciodată.

În adolescenţă, când am început să înţeleg aceste lucruri, obişnuiam ca în nopţile senine să contemplu Calea Lactee fără a mă mai simţi doar privitorul unui uriaş portret cosmic. Şi eu făceam parte din acea operă de artă. Genele şi chiar atomii mei erau părţi din planeta Pământ, cu toate formele sale de viaţă, ba chiar părţi ale întregului cosmos. Am găsit un sens vieţii mele ajutând, atâta cât pot, embrionul încă primitiv al omenirii să ajungă la maturitate, pe Pământ şi în ceruri. Oricât de mică ar fi contribuţia mea, doresc să ajut la formarea unei comunităţi a celor de-o seamă cu mine, care împărtăşesc aceeaşi viziune: continua evoluţie a omenirii până la următoarea etapă a zborului spre stele. La şaisprezece ani, ştiam că trebuia să stau de partea progresului evolutiv, nu de partea degenerării şi a barbariei.

Capitolul şapte Istoria raselor

Istoria rasială este cheia istoriei lumii (…) totul este rasă, alt adevăr nu există. – Benjamin Disraeli

Ş tiinţa se îndreaptă inexorabil spre adevărul rasei. Rasa nu este altceva decât genetică aplicată subspeciilor omenirii şi ne vorbeşte în limbajul grupelor sangvine şi al genotipurilor, al trăsăturilor fizice şi al facultăţilor mintale, al comportamentului şi al temperamentului, al izbânzilor şi eşecurilor omeneşti. Ea ne spune despre viaţa omenească mai mult decât ne spun caracteristicile culturale, pentru că motorul este cel care face ca civilizaţia noastră să fie ceea ce este. Cultura nu e decât un strat care reflectă configuraţiile genetice mai profunde ale oamenilor. Rasa răspândeşte pe planetă o diversitate care afectează toate aspectele vieţii. În timp ce vocile ştiinţei devin tot mai coerente în privinţa rasei, istoria şi ştiinţele sociale ne vorbesc şi ele, la fel de elocvent, despre acest subiect.

Recent, un prieten mi-a dat telefon, disperat, pentru a-mi spune că fiul său Jimmy, elev în clasa întâi, venise acasă de la şcoală nerăbdător să-i spună că aflase care era originea civilizaţiei. Băiatul de şapte ani şi-a condus tatăl până la globul pământesc şi i-a arătat imediat centrul continentului african, anunţând mândru: „Aici au apărut oamenii negri şi primele civilizaţii!” Uluit de această afirmaţie, prietenul meu şi-a întrebat copilul: „Jimmy, poţi să-mi spui şi unde au apărut oamenii albi?” Băieţelul l-a privit cu ochii lui albaştri şi a răspuns: „Nu ştiu…”

Elementul determinant suprem al adecvării pentru civilizaţie nu constă în testele I.Q. sau studiile psihologice, ci în barometrul obiectiv al performanţelor istorice. Chiar şi mai demult, pe vremea primei mele treziri la realitatea rasială, circulau unele legende ridicole despe „marile civilizaţii de culoare”. Obscurele pretenţii afrocentriste considerate rizibile în anii ’60 sunt astăzi predate frecvent în şcolile publice.

Afrocentrismul, sau ideea că civilizaţia a apărut iniţial în Africa neagră, prosperă, deşi nu există nici cel mai mic indiciu că în Africa sub-sahariană s-ar fi dezvoltat vreodată măcar o singură civilizaţie a negrilor. Până şi Egiptul Antic este declarat o civilizaţie neagră, în ciuda faptului că cele mai vechi mumii egiptene descoperite aparţin unor indivizi de rasă vizibil caucaziană, clasificaţi ca atare de nenumăraţi antropologi şi arheologi. Orice cercetător modern în medicină potrivit de competent pentru a identifica din punct de vedere rasial nişte rămăşiţe pământeşti cu grad înaintat de descompunere le-ar declara imediat ca fiind albe. Nici chiar faptul că în picturile şi hieroglifele egiptene sunt reprezentaţi albi cu nas proeminent, piele deschisă şi păr drept nu i-a descurajat pe egalitarişti, care se agaţă cu disperare de fanteziile conform cărora Egiptul Antic ar fi fost un exemplu de mare realizare istorică a negrilor. Au ajuns chiar până la a o înfăţişa pe Regina Cleopatra, care era de origine sută la sută greacă (ultima dintre Ptolemei, a căror dinastie a domnit între anii 330 şi 30 î. Ch.) ca pe o negresă în îmbrăcăminte africană. Unii dintre propovăduitorii „istoriei negre” declară solemn că grecii ar fi furat filosofia şi civilizaţia din Africa. Tare am mai dori să înţelegem cum se poate fura civilizaţia. Dacă o naţiune copiază inventivitatea sau ideile alteia, acest lucru îl opreşte pe autorul lor să le folosească în continuare? Iar dacă un popor este suficient de înzestrat pentru a crea o mare civilizaţie, cu arta, filosofia şi matematicile ei, ce anume îl opreşte să îmbogăţească în continuare patrimoniul împlinirilor omeneşti?

Concluzia inevitabilă este aceea că Africa neagră nu a creat niciodată o mare civilizaţie – nu a fost capabilă nici măcar s-o întreţină. Unul dintre cei mai respectaţi istorici din secolul al XX-lea, Arnold Toynbee, le enumeră pe cele treizeci şi trei de civilizaţii istorice, cum le numeşte el. Majoritatea sunt europene, câteva sunt asiatice, dar nu

există niciuna neagră.

Slaba performanţă a negrilor în plan istoric se corelează cu probele despre diferenţele accentuate de inteligenţă dintre negri şi albi. În America, elevii de şcoală sunt învăţaţi

încontinuu despre marile realizări ale americanilor de culoare. Cu cele mai serioase expresii, profesorii înşiră cele mai importante contribuţii aduse de negri lumii moderne, după care dau exemple ca semaforul electric şi punga de hârtie.

Simplul fapt că aceste lucruri sunt considerate mari realizări ale negrilor le trădează caracterul derizoriu. În antologia The 100: A Ranking of the Most Influential Persons in History 205, de Michael Hart, nu se găseşte niciun negru. Poate că şi mai grăitoare este absenţa oricărei izbânzi a negrilor în Chronicle of Science and Discoevry 206, de Isaac Asimov, care enumeră o mie cinci sute de mari realizări ale omenirii. Departe de a fi rasist, Asimov şi-a declarat public credinţa în egalitatea rasială şi convingerile liberale.

Se poate compara măcar de departe inventarea semaforului electric sau cea a pungii de hârtie cu elaborarea Teoremei lui Pitagora, inventarea primului aeroplan sau a primei maşini cu aburi, arhitectura piramidelor, ingineria de construcţii a Parthenonului sau a apeductelor romane, inventarea tiparniţei, descoperirea vaccinului antivariolic, crearea ingineriei genetice, apariţia tranzistorului sau studiile matematice de geniu care au dus omul pe Lună? Asemenea comparaţii nu demonstrează în niciun caz egalitatea rasială. În schimb, ele sugerează o disparitate care depăşeşte cu mult simplele diferenţe de inteligenţă indicate prin testele I.Q. Trebuie să ne amintim că aproape toate marile realizări ale omenirii au fost produse de cele mai inteligente patru-cinci procente ale populaţiei. După cum au arătat „Curba-clopot” 207 şi toate

celelalte studii despre I.Q., dacă un grup are un I.Q. cu aproximativ 15% mai redus decât al altuia, aceasta nu înseamnă că grupul inferior va conţine cu 15% mai puţine genii decât grupul mai inteligent. Procentajul de genii va fi diferit după o rată de peste patruzeci şi patru la unu în favoarea grupului mai inteligent. Unii cercetători o plasează în apropierea valorii de o sută la unu, în funcţie de nivelul la care este plasat I.Q.-ul unui geniu.

Răspunsul standard al egalitariştilor rasiali la faptul că negrii nu pot da socoteală decât pentru un infim procentaj din marile realizări este acela că societăţile de culoare nu erau îndeajuns de avansate, sau erau „oprimate”. Desigur, un asemenea argument nu face decât să atragă după sine întrebarea: ce anume a putut cauza această înapoiere sau „oprimare” permanentă pe parcursul mai multor mii de ani? Dacă toate rasele au aceleaşi capacităţi pentru a ajunge la starea pe care o numim în prezent „civilizaţie”, de ce negrii nu au construit nici măcar una? În toată Africa neagră de la sud de Sahara, nu a apărut nicio formă de scris şi nu s-a folosit niciodată roata! În momentul de faţă, există numai o singură naţiune energică, Republica Sud-Africană, care degenerează spre aceeaşi soartă cu cea a restului Africii negre, pe măsură ce conducerea şi competenţele albilor se retrag treptat de pe teritoriul ei.

Albii au dominat investiţiile, guvernarea, învăţământul, medicina, educaţia şi comunicaţiile din Africa timp de două sute de ani. Dar, în cei patruzeci de ani care au trecut de la plecarea europenilor, aproape toate naţiunile africane de culoare au intrat într-un declin constant cu privire la venituri, învăţătură, asistenţa medicală, condiţiile sanitare, drepturile civile şi alţi indicatori ai nivelului vieţii sociale. Dezintegrarea unor naţiuni, cum ar fi Sudanul sau Zairul, a fost rezolvată numai prin faptul că au decăzut până la nişte niveluri atât de joase încât pur şi simplu nu au unde să mai regreseze.

În disperarea lor totală, rămăşiţele chinuite ale multor naţiuni africane au ajuns chiar până la a-i invita pe europeni înapoi, iar înmulţirea investiţiilor din Occident şi ajutoarele umanitare sunt singurele metode de a ameliora, fie şi numai marginal, actualele condiţii de mizerie.

Dezastrul social din Africa nu poate fi pus pe seama lipsei de resurse. Acel continent constituie cea mai mare sursă de bogăţii neexploatate din lume. Într-o epocă în care multe naţiuni din lumea dezvoltată şi-au epuizat resursele proprii, Africa a avut posibilităţi excelente, pe care şi le-a irosit. De la începutul anilor ’70 şi până în anii ’90, contribuţia Africii negre la comerţul mondial s-a redus cu 50%, produsul său naţional brut a scăzut cu aproximativ 2% pe an, producţia de alimente a cunoscut un declin de aproape 20%, malnutriţia a crescut, războaiele genocide s-au înmulţit, S.I.D.A. face ravagii iar continentul nu mai arată nici măcar atât de democratic ca în urmă cu numai douăzeci şi cinci de ani.208

Zgârie-norii construiţi şi întreţinuţi odinioară de europeni în Nigeria au acum o alimentare intermitentă cu energie electrică şi toalete înfundate. Condiţiile sanitare, spitalele, generarea curentului electric şi serviciile telefonice, toate depind de ajutoarele financiare externe, iar europenii chemaţi acolo trebuie să le ţină în funcţiune, fie şi numai la un nivel minimal. Coloniştii europeni care cândva puseseră capăt sângeroaselor războaie tribale n-au mai fost prezenţi, pentru a-i opri pe etnicii Hutu şi Tutsi să omoare între şase sute de mii şi un milion de oameni în Zair. Coloniştii europeni care au scos în afara legii sclavia din Africa, acum peste o sută de ani, nu mai sunt prezenţi într-un număr suficient de mare pentru a opri înrobirea a zeci de mii de africani, în zilele noastre! Sclavia este declarată ilegală, teoretic, în toate ţările lumii, dar în Africa ea continuă să fie larg răspândită. În mai mare sau mai mică măsură, este prezentă în aproape toate naţiunile

africane. Sudanul, Ghana şi Mauritania, în special, sunt recunoscute ca lideri mondiali ai comerţului cu sclavi. Numai în Munţii Nuba din Sudan, la jumătatea anilor ’90 au fost vânduţi ca sclavi treizeci de mii de copii negri, la preţul de două găini bucata.209

Egalitariştii rasiali îi acuză pe europeni şi rasismul alb pentru dezastrul din Africa. Unii au susţinut că europenii nu au pregătit adecvat Africa pentru independenţă. Şi totuşi, în timp ce decolonizarea continua, unele naţiuni europene susţineau insistent că mai era nevoie de timp pentru dezvoltarea mai avansată a naţiunilor africane, înainte de a le acorda independenţa. Liberalii albi din Occident şi revoluţionarii de tinichea din Africa au respins aceste afirmaţii, declarându-le rasiste şi umilitoare. Desigur, simpla idee a unei necesităţi de pregătire pentru independenţă ne face să ne întrebăm: cine a pregătit naţiunile europene, în trecut, pentru propria lor independenţă?

Evident, egalitariştii găsesc întotdeauna scuze pentru eşecul istoric al negrilor. Cea mai recentă aşa-zisă explicaţie a lipsei de cultură din Africa susţine că factorii climatici şi ecologici au facilitat dezvoltarea unei civilizaţii în Eurasia, dar au împiedicat-o în Africa.210 Jared Diamond, însă, nu răspunde la întrebarea de ce colonizarea realizată de arabi şi încununată de succes şi-a conservat trăsăturile de civilizaţie secole de-a rândul (până când rasa colonizatoare a fost detronată de populaţia neagră băştinaşă) şi de ce scânteia civilizaţiei nu a ars în Africa decât atâta timp cât s-au aflat acolo europenii, ca s-o întreţină.

Rasă şi naţiune

Când rasa e bună, astfel e şi locul – Ralph Waldo Emerson

Devenind tot mai conştient de profundele diferenţe biologice dintre rase şi înţelegând din ce în ce mai bine efectul acestor deosebiri asupra educaţiei, criminalităţii,

sărăciei şi altor probleme sociale, am început să citesc despre realităţile istorice ale rasei şi culturii.

Dacă structura rasială poate avea un mare impact asupra unei şcoli, ce impact va avea ea asupra unei naţiuni? Poate fi rasa instructivă în legătură cu dezvoltarea şi condiţiile de existenţă ale naţiunilor? Unul dintre colegii mei de liceu, George Cardella, provenea din Columbia. El mi-a vorbit pe larg despre condiţiile de viaţă din ţara lui şi alte ţări sud-americane. Adeseori, dezvăluirile lui George despre nivelul scăzut de trai şi gradul rudimentar al valorilor umane de acolo mă surprindea. Era conştient de culoarea deschisă a ochilor lui şi de ascendenţa sa spaniolă şi vorbea franc despre realităţile rasiale din ţara lui şi alte naţiuni ale Americii de Sud.

La ora de geografie, profesoara ne-a spus că America de Sud are un potenţial geografic de dezvoltare mai mare decât America de Nord. Conţine regiuni cu climă temperată mai întinse, o mai mare bogăţie de resurse, climă şi topografie mai variate, şi a avut un mare avantaj iniţial, fiind colonizată şi exploatată intensiv înaintea Americii de Nord. Evident, mi-am pus întrebarea: „Atunci, de ce ţările de la sud de Rio Grande sunt de obicei cu atât mai sărace, mai nesănătoase, mai puţin educate şi mai puţin libere decât Statele Unite şi Canada?”

Coloniile din America de Sud conţineau aşezări omeneşti substanţiale şi, în unele locuri, chiar universităţi, înainte de rudimentarele avanposturi din Jamestown şi Plymouth. Acea regiune fusese colonizată de Spania şi Portugalia, naţiuni cu o bogată moştenire europeană.

Descoperirea Americii în era modernă, făcută de Cristofor Columb, a avut loc în acelaşi an cu victoria asupra maurilor, care i-a alungat în sfârşit de pe întreg teritoriul Spaniei, după o luptă care durase sute de ani. Conchistadorii spanioli erau puternici şi neînfricaţi, călăiţi într-un război pentru libertate la care participaseră

generaţii de-a rândul. Dintr-o dată, unitatea naţională şi de scop născută din războiul victorios împotriva maurilor s-a îndreptat spre cucerirea şi civilizarea unor alte meleaguri, în Lumea Nouă. N-a trecut mult până când Isabella, regina cu păr arămiu şi ochi verzi a Spaniei, a ajuns să domnească peste teritorii mai întinse decât toată Europa.

Spaniolii şi portughezii au exploatat fără milă populaţia băştinaşă din cele două Americi, iar localnicii care nu muriseră în războaie cădeau adeseori victime bolilor. Descoperirea unor metale preţioase, ca aurul şi argintul, şi acapararea suprafeţelor imense de pământ care intrau în posesia coroanei i-au încurajat pe spanioli să se integreze cu populaţia nativă şi s-o folosească pentru exploatarea acestor resurse. Conducătorii spanioli erau foarte rarefiaţi în acest enorm imperiu, o infimă minoritate în mijlocul unui ocean de culoare. Întrucât caracterul fizic şi fiziologic al amerindienilor se adapta defectuos la servitute, în unele regiuni, pentru a acoperi necesitatea forţelor de muncă, au importat sclavi negri din Africa.

Indiferent dacă erau conchistadori sau preoţi, principala lor sarcină era de natură exploatatoare: conchistadorul cultiva roadele pământului, preotul păstorea turma credincioşilor. Trăind într-o ţară cu puţine femei albe dar nenumărate fete indiene şi sclave negre, căsătoriile şi relaţiile intime mixte erau foarte răspândite, deşi asemenea mezalianţe erau privite cu dispreţ de clasele mai aristocratice, care adeseori îşi trimiteau fiii şi fiicele înapoi în Spania pentru a-şi găsi parteneri de viaţă.

Spaniolii au clădit Mexicul şi celelalte colonii din Caraibe, America Centrală şi de Sud, după chipul şi asemănarea lor. Au înfiinţat şcoli, clădiri guvernamentale şi biserici şi au adus în Lumea Nouă artele, tehnologia şi cultura civilizaţiei europene. Pe lângă Spania şi Portugalia, Marea Britanie, Franţa şi Olanda aveau şi ele colonii şi posesiuni în Emisfera Vestică. Pe acest teritoriu atât de întins, numai cele treisprezece colonii americane şi

Canada aveau o populaţie majoritară albă.

În America de Nord, unde exista o prezenţă numeroasă a oamenilor de culoare, fie sclavi, fie liberi, relaţiile sexuale dintre europeni erau în exclusivitate albe. Europenii au venit în America de Nord cu sutele de mii, aducându-şi cu ei şi familiile, iar stilul de viaţă agricol a făcut să fie dezirabile familiile numeroase, astfel încât existau destule femei, cu excepţia zonelor de frontieră. Astfel, Statele Unite şi Canada au devenit în proporţie covârşitoare naţiuni albe, pe când Caraibele şi America Centrală şi de Sud au rămas în majoritate de culoare, cu excepţia unei mici proporţii de albi aflaţi la guvernare şi în administraţie.

Mi se părea evident că diferenţa copleşitoare dintre coloniile americane şi canadiene şi restul Americii nu consta decât în rasă. Am discutat unele dintre aceste lucruri cu profesoara de geografie din liceu, doamna Weir. Aceasta era o egalitaristă până-n măduva oaselor, care insista că existau şi alţi factori, de care nu ţinusem seama în ipoteza mea. Primul ei contraargument a fost acela că America de Nord era în proporţie predominantă de confesiune protestantă, fiind astfel animată de etica de muncă intrinsecă acestei biserici. Răspunsul meu a fost simplu: Renaşterea civilizaţiei apusene însăşi începuse în nordul Italiei, o societate exclusiv catolică. Iar oraşul nord-american Quebec nu era protestant, dar avea niveluri de trai mult mai apropiate de cele ale Americii protestante, decât de ale Mexicului sau Braziliei.

În continuare profesoara a încercat să susţină că nu era vorba decât de tradiţiile democratice ale Americii de Nord, în comparaţie cu cele autocratice ale Americii de Sud, astfel apărând nişte diferenţe atât de pronunţate. Am subliniat că istoria e plină de exemple ale unor tiranii devenite democratice şi democraţii care şi-au pierdut libertăţile. Nu încape nicio îndoială că aristocraţiile din Europa au devenit mari naţiuni moderne. Multe dintre

constituţiile ţărilor din Emisfera Sudică şi zona ecuatorială au fost modelate direct după propria noastră constituţie, dar aceste instrumente legiuitoare nu le-au salvat de sărăcie, de

corupţia masivă, de tiranie şi asasinate, de revoluţii necontenite, analfabetism, boli, stiluri şi condiţii de viaţă primitive.

Am întrebat-o: „Când ne gândim că există zeci de naţiuni, în Caraibe şi cele două Americi, iar de-a lungul secolelor au avut loc sute de revoluţii şi schimbări politice marcante, ce să înţelegem, că niciuna dintre ele nu a reuşit?" Ca răspuns la tăcerea ei, am izbucnit în fine: „Poate că ceea ce uneşte sau destramă cu adevărat o naţiune nu este sistemul ei de instituţii, ci rasa locuitorilor."

Factorul rasial se remarcă în deosebirile care există între numeroasele naţiuni diferite ale celor două Americi. Costa Rica este recunoscută de multă lume ca fiind cea mai avansată naţiune din America Centrală. Ea se bucură de reputaţia de a avea cel mai puţin corupt guvern şi cel mai ridicat nivel de trai, precum şi cea mai înaltă rată de alfabetizare din regiune. De asemenea, se mândreşte că e cea mai albă naţiune din America Centrală. Cele mai avansate naţiuni din America de Sud sunt Argentina, Uruguay şi Chile – ţările cu cele mai mari procentaje de albi din întregul continent. Impactul rasial se poate constata şi în cadrul aceloraşi naţiuni. Brazilia, de exemplu, arată cam ca două naţiuni diferite, când ne gândim la regiunile de culoare înapoiate din nord şi la cele de tip mai european din sud. Când am vizitat Brazilia, în 1991, am observat imediat cum populaţia devenea tot mai colorată şi mai săracă, pe măsură ce mă apropiam de ţinuturile mai tradiţionale unde fuseseră plantaţiile cu sclavi negri, şi cum devenea mai albă şi mai bogată, în zonele mai muntoase. (Acelaşi lucru este valabil pentru

fosta plantaţie „parohiile fluviale” din Louisiana, în comparaţie cu cele mai albe.)

Mi-a devenit evident că, dacă demografia americană dobândeşte un aspect mai asemănător cu al celei din America de Sud, şi noi vom deveni asemenea acelor societăţi. Ne vom pierde preţioasa moştenire şi stilul de viaţă. Am ajuns la convingerea că rasa este forţa dominantă a societăţii, influenţând toate aspectele vieţilor noastre. Chiar dacă o societate nu declară pe faţă sau nici măcar nu recunoaşte acest lucru, rasa îşi pune amprenta pe naţiuni – la fel ca şi pe indivizi – prin caracteristici şi trăsături pe care egalitarismul nu le poate explica altfel.

Lecţiile rasiale pe care ni le predă istoria Emisferei Vestice se aplică istoriei tuturor naţiunilor şi culturilor. Putem examina chiar şi preistoria, pentru a descoperi că întotdeauna au existat triburi care aveau un fond genetic aparte şi trăsături caracteristice comune care le deosebeau de celelalte. Naţiunile au apărut din rândul unor oameni care aveau o moştenire comună. Nu au fost întotdeauna monorasiale, dar de fiecare dată au fost formate de o populaţie dominantă, care modela ţara după chipul şi asemănarea ei, în conformitate cu propriile sale valori, cultura, limba şi gusturile artistice. Naţiunile nu erau determinate strict de criterile geografice, întrucât frontierele erau adeseori imprecis definite sau chiar amorfe, ci de oamenii care le populau. De exemplu, indiferent dacă aceşti oameni erau asirieni, egipteni, evrei, greci, romani sau francezi, naţiunile s-au desprins dintre rasele şi sub-rasele care le compuneau. Termenul Franţa, de exemplu, provine de la numele francilor, poporul care a reconstruit ţara după căderea Imperiului Roman. Putem urmări istoria naţiunilor în contextul istoriei rasiale şi conform cu caracterul locuitorilor acestora.

Una dintre primele cărţi de istorie pe care mi le-a dat tatăl meu să le citesc, în gimnaziu, a fost clasica The Outline of History 211 de H. G. Wells. Tema acestei opere

este ascensiunea şi decăderea naţiunilor. Un mare popor iese în evidenţă, caracterizat prin putere, inteligenţă şi ambiţie. Creează o societate puternică şi îşi cucereşte vecinii mai inapţi. Începe apoi un proces de absorbire a populaţiilor cucerite în statul naţional. Trăsăturile care au dus iniţial la victorie şi dominaţie se pierd, pe măsură ce populaţia învinsă este asimilată treptat. În mod invariabil, procesul reîncepe şi un alt popor iese în avanscenă, cucereşte popoarele mai slabe şi din nou este absorbit de cei pe care i-a înfrânt. Acest sistem transpărea vizibil în timp ce studia istoria Americilor, dar acum, citind mai multă istorie, am observat clar că factorul rasial este prezent în ascensiunea şi decăderea tuturor civilizaţiilor. Mai mult, în fiecare civilizaţie prăbuşită s-a produs o schimbare rasială în raport cu populaţia fondatoare. Singura justificare reală a supravieţuirii unei naţiuni este cea rasială – supravieţuirea acelei populaţii specifice ca entitate

genetică distinctă, ca sursă pentru următoarea generaţie. Altminteri, o asemenea naţiune nu ar merita să fie apărată, într-o lume populată de mai multe naţiuni.

Istorici ca Toynbee, Durant şi Spengler au întocmit cronica apariţiei şi a declinului naţiunilor. În mod interesant, fiecare mare civilizaţie care a onorat Pământul a ajuns apoi la decădere şi distrugere. A noastră nu este decât ultima dintr-o serie de numeroase civilizaţii care s-au înălţat numai pentru ca apoi să decadă. Întrebarea supremă pe care şi-o pun istoricii este: de ce se înscriu civilizaţiile în acest ciclu? Există multe teorii cu privire la motivul pentru care civilizaţiile degenerează: crizele economice, corupţia politică, slăbiciunea militară şi înfrângerile, decadenţa morală cauzată de destrămarea tradiţiilor religioase, lupta de clasă, sărăcirea păturilor sociale înstărite. Sunt tot atâtea teorii, câţi istorici, dar în ascensiunea şi prăbuşirea fiecărei civilizaţii cunoscute de

om există un singur factor comun: factorul de rasă. Grupul rasial care a construit iniţial civilizaţia şi-a pierdut caracterul dominant şi, adeseori, chiar şi integritatea genetică.

Înainte de a fi învăţat despre rase, şi eu aveam teoriile mele, bazate pe lecturile de până atunci. Propriile mele teorii priveau mai degrabă simptomele declinului, decât factorii de bază care cauzaseră aceste simptome. O carte scrisă cu peste o sută de ani în urmă de un savant francez, Contele Arthur de Gobineau, propunea o ipoteză despre declinul civilizaţiilor care ma pus pe gânduri timp de câteva săptămâni, determinându-mi în cele din urmă viziunea globală asupra problemei rasiale. Cartea Inégalité des races 212 a lui De Gobineau a fost scrisă înainte de Origin of Species 213 de Darwin şi cu mult înaintea stabilirii majorităţii principiilor moderne ale biologiei şi psihologiei, dar înainta surprinzătoarea ipoteză că populaţiile suferă schimbări la nivelul caracteristicilor lor biologice, iar civilizaţia este în ultimă instanţă un produs al biologiei – al caracteristicilor rasiale ale fondatorilor ei.

De Gobineau susţinea că civilizaţiile regresează pentru că structura inerentă a creatorilor lor s-a schimbat. Calitatea rasială a oamenilor s-a degradat. Autorul considera aceasta o slăbire intra-rasială şi inter-rasială a rasei creatoare de cultură. Era inter-rasială prin faptul că natura cosmopolitană a imperiului cauza amestecuri rasiale cu populaţiile străine şi scăderea ratei natalităţii în rândul rasei fondatoare, însoţită de suprapopularea cu mulţimi de oameni mixte. De asemenea, De Gobineau mai recunoştea şi un declin intra-rasial: rasa conducătoare, cetăţenii cei mai inteligenţi şi productivi, aveau cei mai puţini copii, pe când elementele inferioare erau extrem de prolifice.

De Gobineau a scris la jumătatea secolului al XIX-lea, înainte de apariţia biologiei moderne, ceea ce făcea ca lucrarea lui să conţină erori inevitabile. Şi totuşi, tezele lui

se remarcă prin perspicacitate. Autorul călătorise mult pentru acea perioadă şi avusese puterea de a observa şi interpola detaşat, fără patimă, tot ceea ce văzuse.

O dată ce înţelegem rasa, ne e uşor să recunoaştem componenta rasială în istoria naţiunilor şi rolul ei în societăţile contemporane din întreaga lume. Un exemplu clasic de istorie a rasei este studiul civilizaţiei egiptene. Preopinenţii „istoriei negre" fac afirmaţia ridicolă că Egiptul a fost o civilizaţie de culoare. Ei insistă asupra unor trăsături negroide ale ultimului faraon, ca dovadă a acestei afirmaţii. Este adevărat că ultimul faraon a putut fi parţial negru. După trei mii de ani, era posibil ca în familia domnitoare să se fi infiltrat unele gene de culoare. Acest fapt nu înseamnă că bazele civilizaţiei egiptene ar fi mai negre, după cum nici alegerea lui Jeese Jackson preşedinte al Statelor Unite n-ar însemna că semnatarii Declaraţiei de independenţă au fost negri. Când genele negre au apărut în familia regală a Egiptului, prezenţa lor n-a semnificat altceva decât sfârşitul civilizaţiei egiptene – la fel cum alegerea lui Jeese Jackson ca preşedinte ar însemna un epitaf similar pentru America.

Au supravieţuit mii de hieroglife care îi reprezintă pe constructorii civilizaţiei egiptene ca fiind albi (unii, cu păr roşcat şi ochi de culoare deschisă). Cele mai vechi mumii recuperate conţin rămăşiţe pământeşti ale unor oameni albi. Egiptul a avut o civilizaţie oarecum asemănătoare cu Sudul Statelor Unite. Cam la fel cum societatea aristocratică a albilor din Sud cumpăra sclavi negri de la negustorii de sclavi africani, albii egipteni aduceau sclavi negri pentru muncă din regiunea Nilului de Sus. De-a lungul mileniilor, contactele sexuale legale şi

ilegale între rase au sfârşit prin a aduce genele negre chiar şi în familia regală. Finalizarea acestui proiect a coincis perfect cu căderea celui mai îndelungat şir de dinastii pe care-l cunoscuse vreodată lumea şi prăbuşirea

civilizaţiei egiptene.

Egiptul zilelor noastre are o populaţie variată, de la negrii cei mai puri până la o vastă majoritate mixtă şi chiar o infimă minoritate perfect albă. Elementele mai deschise la culoare formează elita din învăţământ, ştiinţă, politică şi afaceri.

Puţine popoare au decăzut atât de drastic ca egiptenii măreţi de altădată. Naţiunea egipteană este una dintre cele mai sărace din lume, cu sărăcia şi criminalitatea făcând ravagii. Există un număr estimativ de şaizeci de mii de cerşetori numai în Cairo, iar mii de copii sunt intenţionat orbiţi sau schilodiţi şi scoşi pe străzi ca să cerşească pentru cruzii lor stăpâni.

Istoria rasială a Egiptului este limpede şi dramatică, datorită vizibilului impact rasial al adaosului de rasă neagră. Chiar şi civilizaţiile care au suferit amestecuri rasiale mai puţin accentuate decât cea din Egipt şi-au pierdut elanul cultural.

Grecia antică a fost, probabil, cea mai avansată civilizaţie, pe plan cultural şi artistic, pe care a cunoscut-o lumea vreodată. Proporţia din operele de artă greceşti care s-au pierdut de-a lungul ultimelor două mii de ani atinge aproximativ 98%, dar încă ne mai minunăm de măreţia arhitecturii lor, de grandoarea sculpturii, a picturii, poeziei, cântecelor, pieselor de teatru, filosofiei şi literaturii greceşti. Grecii nu au fost numai mari gânditori şi artişti, ci şi mari războinici, cucerind aproape întreaga lume cunoscută în acea epocă. Alexandru cel Mare, de fapt un macedonean arian, a extins în scurta sa viaţă imperiul grecesc până pe câmpiile din India. Grecii au realizat toate aceste izbânzi deşi populaţia totală a Atenei şi a Spartei la un loc nu a depăşit niciodată două sute cincizeci de mii de locuitori.

Civilizaţia greacă se mai numeşte Epoca de Aur, iar grecii au fost consideraţi un popor de aur, datorită prezenţei atât de multor blonzi printre ei. Literatura

greacă este plină de descrieri ale unor oameni blonzi, cu ten şi ochi de culoare deschisă. Sculpturile lor le-au imortalizat trăsăturile fizice de oameni înalţi, magnific de frumoşi, care pe lângă geniul creator al minţii atinseseră şi desăvârşirea şi sănătatea fizică.

Cam la fel ca spaniolii din America de Sud, grecii erau puţini la număr, dar au cucerit şi administrat populaţii şi teritorii vaste. Alexandru a rezolvat problema demografică îndemnându-şi soldaţii şi marinarii să se însoare cu femei din clasele superioare ale ţărilor învinse de Grecia. Cu o ocazie, zece mii de soldaţi greci s-au căsătorit cu zece mii de femei persane, în cadrul unei ceremonii de masă. Deşi aceste căsnicii au fost mai târziu lovite de nulitate, ele au simbolizat strategia imperialistă grecească. Alexandru considera că astfel obliga la loialitate naţiunile cucerite şi mărea numărul grecilor. Dar întoarcerea grecilor acasă cu soţiile lor străine a iniţiat un proces de subminare a întregii civilizaţii. Non-grecii din întregul bazin al Mediteranei emigrau în Grecia din aceleaşi motive economice şi sociale pentru care mexicanii traversează Rio Grande. La fel ca marile oraşe comerciale din lumea zilelor noastre, oraşele greceşti au devenit potpuriuri de rase diverse. De-a lungul secolelor, puţini greci au mai păstrat caracteristicile fizice descrise în Odiseea şi imortalizate pentru veşnicie în sculpturile conservate la vederea cărora ne mai minunăm şi astăzi. Un popor întreg s-a pierdut într-un potop genetic străin, iar vitalitatea civilizaţiei s-a risipit, pentru a nu mai putea fi regăsită decât în scrierile, ruinele şi relicvele trecutului.

De la căderea civilizaţiei greceşti, Peninsula Elenă a fost repopulată frecvent cu migratori din nord, dar unii dintre cetăţenii ei de azi încă mai au gene ale grecilor ancestrali. Naţiunea, însă, nu mai este decât o umbră a splendorii de altădată şi-şi găseşte cel mai înalt sens în glorioasa ei antichitate.

Din multe puncte de vedere, marea civilizaţie romană

s-a asemănat cu cea a grecilor. Romanii care au întemeiat-o se numeau patricieni. „Random House Webster's Electronic Dictionary" defineşte termenul de patrician după cum urmează:

patrician, s.

1. persoană de rang înalt sau nobil; aristocrat.

2. persoană rasată, educată şi rafinată.

3. membru al aristocraţiei ereditare originare din Roma Antică, având diverse privilegii, ca dreptul exclusiv de a deţine anumite funcţii.

4. (în Imperiile roman şi bizantin târzii) titlu de cinste non-ereditar sau demnitate conferită de împărat. (sublinierile mele).

În timp ce Roma stăpânea întreaga lume cunoscută, cetatea Romei însăşi a devenit oraşul New York al Antichităţii. Cronicarii romani spuneau că mersul pe străzile Romei, în perioada sa de declin, părea o călătorie printr-o ţară îndepărtată, plină cu chipuri şi limbi străine. Putem urmări declinul puterii romane direct până la (după cum arată cea de a patra definiţie) transformarea titlului de patrician din ereditar în onorific. O altă indicaţie despre baza genetică a civilizaţiei romane originare se poate găsi în cuvântul evreiesc comun gentil *, derivat din termenul roman gens, folosit pentru a indica adevăratele familii romane care construiseră şi, un timp, conduseseră imperiul. Pentru evreii acelei epoci, gens-ii sau gentil-ii reprezentau inamicul care-i învinsese în Palestina. Însuşi termenul gens constituie rădăcina unor cuvinte ca gintă, gentilic, gentil, gentilom, gentleman, gen, gene, genetic, genocid şi alţi termeni privitori la ereditate.

Gens (jenz), s., pl. gentes

1. grup de familii din Roma antică revendicându-şi descendenţa dintr-un strămoş comun şi unite printr-un nume comun şi rituri religioase ancestrale comune.

2. Antropol. grup care-şi revendică o genealogie comună pe linie paternă; clan.

3. gen, ras ă, popor; vezi GENUS, GENDER. gentleman, s.

1. bărbat de familie bună, neam nobil sau poziţie socială înaltă.

Roma nu a decăzut niciodată până la nivelul Egiptului modern, pentru că schimbarea rasială a fost mai puţin dramatică decât în acea ţară, dar a cunoscut totuşi şi ea un declin drastic. Din fericire, Italia a beneficiat de genele europene proaspete şi viguroase ale invadatorilor şi cuceritorilor barbari din nord, care nu erau la fel de avansaţi cultural, dar aveau acelaşi potenţial genetic cu al romanilor originari şi patricienii lor purtători de stindard. Termenul barbar este foarte inadecvat pentru aceşti năvălitori, căci ei aveau o puternică fibră morală, o viaţă de familie solidă şi o moştenire culturală bogată, precum şi inteligenţa şi spiritul strategic necesare pentru a-i învinge în război pe romanii atât de şcoliţi şi cu experienţă.

Când Renaşterea a pus în sfârşit piatra de temeile a civilizaţiei noastre occidentale, ea şi-a găsit principalul imbold nu în marele oraş al Romei, cu toată istoria sa, centrele de învăţământ şi avantajele economice, ci în localităţi din nordul Italiei, ca Florenţa, Padova şi Veneţia. Roma încă mai conţinea mult sânge roman, dar nu mai era Roma romanilor; devenise un oraş internaţional, un cazan de topit al raselor din toată lumea cunoscută, inclusiv chiar şi elemente germanice, egiptene, semite şi altele. Renaşterea şi-a extras forţa motrice din sursele unde încă mai dominau genele romane originale. Chiar şi în zilele noastre, provinciile din nord sunt cele mai robuste şi solide pe plan economic zone ale Italiei. Produsul naţional brut pe cap de locuitor din nordul Italiei este egal cu al celor mai puternice economii din Europa.

Expresia rasială a Renaşterii se poate vedea în măiastra frescă a lui Michelangelo de pe bolta Capelei

Sixtine, care îi reprezintă pe Dumnezeu şi Adam cu tipologie ariană. Pentru o mare parte a instituţiei culturale şi de învăţământ din America, falsificarea istoriei a devenit o profesiune de credinţă. Nu numai Cleopatra a devenit negresă, ci se constată că şi marele general cartaginez Hannibal a început să dobândească un aspect indubitabil negru. Compania de bere Budweiser a editat un poster şi o colecţie „educativă" intitulată „Marii regi ai Africii", reprezentându-l pe Hannibal sub un aspect foarte asemănător cu al unui boxer negru din spoturile publicitare.

Desigur, Hannibal era alb. Sursele contemporane îi descriu înfăţişarea în termeni care nu lasă să planeze nicio îndoială asupra faptului că era la fel de alb ca locuitorii străvechi ai Cartaginei pe care-i conducea. Mai mult, pe masca lui mortuară se văd nasul proeminent şi îngust, fruntea înaltă şi buzele subţiri ale caucazienilor. Masca nu prezintă nicio trăsătură de

culoare. Iar adoptarea celor mai celebri europeni de către negri, ca fiind de-ai lor, nu se sfârşeşte nici cu Cleopatra şi nici cu Hannibal. Au ajuns până la a susţine ridicola idee că însuşi Ludwig van Beethoven ar fi fost negru, ba chiar oricine care are păr cârlionţat şi piele smeadă e revendicat de afro-centriştii disperaţi să obţină validarea.

Istoricii liberali se poartă de parcă civilizaţia şi naţiunile avansate ar reprezenta cine ştie ce accident cosmic. Pentru ei, naţiunile au succes numai în virtutea norocului şi tot hazardul e acela care face ca nişte oameni să fie sau analfabeţi şi săraci, sau culţi şi bogaţi. Şi totuşi, lumea conţine exemple îmbelşugate de naţiuni bogate din punct de vedere ecologic şi prăbuşite economic, precum şi naţiuni sărace în resurse, dar luminate cultural şi bogate economic. Se pot găsi naţiuni cu un trecut istoric îndelungat, care acum sunt sau avansate, sau înapoiate.

Un istoric naţional scurt poate anunţa fie un mare succes, fie un eşec lamentabil. Societăţile pot fi devotate religios sau ambivalente. Există naţiuni credincioase sărace şi naţiuni ateiste bogate, sau viceversa. Constituţiile şi legile scrise nu ne spun cu adevărat cât de liberă e o naţiune sau în ce măsură respectă legea, dar rasa, de obicei, ne spune multe. Există naţiuni relativ izolate care sunt bogate şi avansate, şi naţiuni sărace aflate în mijlocul traficului cultural şi economic.

Există măcar o singură naţiune de proporţii apreciabile, complet neagră, bine condusă, unde rata criminalităţii să fie redusă, şcolile de calitate, guvernarea liberă şi lipsită de corupţie? Există una singură cu o rată a longevităţii ridicată şi o rată a mortalităţii infantile scăzută, sau cu o rată joasă a analfabetismului şi un nivel de viaţă superior?

Impactul rasei asupra istoriei şi asupra condiţiilor sociale contemporane poate fi excelent ilustrat comparând două naţiuni: Haiti şi Islanda. Islanda se află dincolo de Cercul Arctic. Are, poate, cea mai neospitalieră geografie dintre toate ţările populate ale Pământului. Stă izolată şi îndură vicisitudinile iernii timp de aproape trei sferturi din an. Nu conţine păduri, astfel încât nu are produse de lemn sau hârtie. Nu are petrol, gaze naturale şi nici cărbune. O mare parte din teritoriu constă în deşerturi vulcanice şi gheţari, condiţiile fiind atât de aspre încât programul spaţial al Statelor Unite a folosit terenurile ca poligoane de antrenament pentru aselenizări. Agricultura e aproape imposibilă, din cauza abundenţei de pietre din sol, zăpezilor care acoperă munţii şi sezonului de cultură foarte scurt. Puţini turişti vin să viziteze această insuliţă din nordul Atlanticului. E o ţară a norilor, cu foarte puţin soare şi nopţi lungi de iarnă. Singura resursă a Islandei e peştele, care se pescuieşte din marile bancuri de cod, la concurenţă cu multe alte naţiuni. De asemenea, există gheizere vulcanice naturale care sunt folosite ingenios

pentru încălzirea locuinţelor şi a instituţiilor.

Comparaţi această insulă cu insula Hispaniola şi statul Haiti, a doua republică, în ordinea vechimii, din Emisfera Vestică. E o insulă uriaşă, mai bogată decât în visurile cele mai avântate ale poeţilor. Caldă şi frumoasă, cu plaje, munţi şi ape limpezi, are o topografie ca o fantezie turistică. Este una dintre porţile insulare ale Caraibelor, deschisă spre Statele Unite, Mexic şi America de Sud – în cea mai strategică poziţie pentru un comerţ internaţional prosper. Păduri dese şi resurse minerale bogate au binecuvântat această insulă. Apele marine din jurul ţării sunt îmbelşugate în hrană. Condiţiile meteorologice blânde îi prilejuiesc insulei anotimpuri agricole prelungite şi un sol fertil.

În secolul al XVIII-lea, Haiti era cea mai mare producătoare de zahăr din lume. Universităţile şi alte instituţii de învăţământ superior ţineau ţara în pas cu progresele şi avansurile lumii, colonia devenind una dintre cele mai bogate posesiuni transoceanice ale Franţei – mai bogată decât oricare dintre cele treisprezece colonii americane originare. Haiti a primit denumirea de Perla Caraibilor.

Toate acestea au încetat brusc la sfârşitul anilor 1790, când egalitarismul introdus de albi în urma recentei Revoluţii Franceze a precipitat o revoltă a negrilor cu ocazia căreia revoluţionarii de culoare i-au asasinat în cele din urmă pe aproape toţi cei patruzeci de mii de albi de pe insulă – bărbaţi, femei şi copii. În cei două sute de ani trecuţi de la revoluţie, sub o succesiune neîntreruptă de regimuri tiranice şi corupte, republica neagră Haiti a devenit una dintre cele mai periculoase, superstiţioase şi înapoiate zone de pe glob. Marea majoritate a

locuitorilor sunt anaflabeţi şi nici 3% nu termină şcoala primară. Are unul dintre cele mai scăzute venituri pe cap de locuitor din lume, suferă de criminalitate

endemică şi consum de droguri, mediul natural a fost distrus în întregime, educaţia e neglijabilă, asistenţa medicală primitivă, rata mortalităţii infantile atinge cote catastrofice, iar religia dominantă e cultul voodoo.

Toate eforturile misionarilor şi ale educatorilor americani s-au dovedit zadarnice. Incursiunile militare repetate au eşuat şi ele. De trei ori pe parcursul secolului al XX-lea, Infanteria Marină a S.U.A. a fost trimisă să instaureze „democraţia” în Haiti. Prima misiune a început în 1915. Militarii au rămas acolo nouăsprezece ani, construind spitale, centrale energetice, şcoli şi linii telefonice moderne, precum şi peste două sute de poduri şi o mie cinci sute de kilometri de şosele asfaltate. La plecarea lor, insula a recăzut în despotism şi ruină totală. În 1958, Infanteria Marină s-a întors şi a luat de la început întregul proces, cu aceleaşi rezultate.

În 1994, americanii au revenit din nou în Haiti, de astă dată cu douăzeci şi trei de mii de militari, în cadrul unei forţe a Naţiunilor Unite pentru menţinerea păcii. Cel puţin cinci sute de militari au rămas pe loc, spre a împiedica ţara să regreseze la vechiul ei sistem. Însă chiar şi în prezenţa acestor forţe moderne şi a masivelor ajutoare din S.U.A. şi de la O.N.U., Haiti a rămas o ţară coruptă, bântuită de S.I.D.A. şi alte boli şi de criminalitate cronică. La cumpăna dintre milenii, capitala, Port-au-Prince, duhneşte a dejecţii umane şi gunoaie în descompunere.

La începutul secolului al XX-lea, un membru britanic al Societăţii Regale de Geografie, Hesketh Prichard, a călătorit în Haiti pentru a studia efectele unei ţări condusă în întregime de negri. La sosirea lui, nutrea puternice sentimente de simpatie pentru localnici şi voia să vadă cum se descurcau ca reacţie la introducerea civilizaţiei albe, dar fără a fi conduşi de albi. A descoperit că, deşi în Haiti existau, pe hârtie, legi franceze şi instituţii ale civilizaţiei, totul era numai o iluzie de stil, fără substanţă.

Armata haitiană, de exemplu, avea şase mii şase sute de soldaţi – şi tot atâţia generali, toţi în uniforme împopoţonate pompos. Aveau spitale cu pământ bătătorit pe jos, gări şi căi ferate dar nu şi trenuri în stare de funcţionare, uzine de producere a energiei electrice care nu produceau nimic, tribunale, legi şi drepturi constituţionale, dar în fapt numai corupţie şi despotism. Existau biserici catolice, dar în acestea se oficiau ritualuri voodoo primitive şi sacrificii de animale. Deşi Prichard îi considera pe localnici în general joviali, a constatat că erau predispuşi spre cele mai crude atrocităţi şi torturi omeneşti.

Prichard a tras concluzia că, pentru haitieni, spoiala civilizaţiei e la fel de importantă ca şi substanţa acesteia. Dacă puteau să vorbească şi să se îmbrace ca europenii şi să aibă instituţii asemănătoare ca formă cu cele europene, se considerau egali cu europenii.

Ca răspuns la întrebarea fundamentală: „Poate haitianul să se guverneze singur?”, Prichard a scris următoarele:

Actuala situaţie din Haiti oferă cel mai concludent răspuns posibil la întrebare şi, ţinând seama de faptul că experimentul a durat peste un secol, s-ar putea să fie răspunsul definitiv. Timp de un secol, răspunsul a funcţionat în carne şi sânge. Negrul a beneficiat de o şansă, un teren avantajos şi niciun favor din afară. A primit, numai pentru el, cea mai frumoasă şi mai fertilă insulă din Caraibe; a avut avantajul unei legislaţii franceze excelenete; a moştenit o ţară gata făcută, cu un adevărat Paris în Cap Haitien [un oraş odinioară superb, pe coasta nordică a insulei] (…). A avut la dispoziţie o ţară întinsă, prosperă, bogată în lemn, apă dulce, oraşe şi plantaţii, în mijlocul căreia omul negru a fost lăsat liber, să-şi facă singur un rost. Ce-a făcut el din şansele care i s-au acordat? (…)

La sfârşitul a o sută de ani de încercare, cum se

guvernează omul negru? Ce progrese a făcut?

Absolut niciunul.214

Islanda, pe de altă parte, în pofida tuturor dezavantajelor ei, e una dintre ţările de pe Pământ unde se trăieşte cel mai bine. Publică mai multe cărţi şi ziare pe cap de locuitor decât

oricare altă ţară din lume. Are printre cele mai înalte rate a alfabetizării şi una dintre cele mai coborâte rate ale mortalităţii infantile, cele mai reduse rate ale criminalităţii şi consumului de droguri, cea mai bună asistenţă medicală şi cel mai vechi parlament liber ales din lume: Althing-ul.

S ă presupunem că, în urma cine ştie cărui fapt incredibil, toţi islandezii ar fi transportaţi în Haiti şi toţi haitienii ar fi duşi în Islanda. În cinci ani, islandezii din Haiti ar trăi într-un paradis terestru, pe când haitienii, în Islanda… cred că toţi ar fi morţi.

Am ajuns la concluzia că liberalii aveau într-un fel dreptate cu privire la impactul mediului ambiant asupra individului şi grupurilor. Mediul ne-a format într-adevăr, dar ambianţa care ne-a dăruit codul genetic ce ne influenţează atât de profund nu a acţionat în relativa milisecundă evoluţionistă cu care echivalează scurta viaţă a unui individ, ci pe parcursul a mii de ani. De aceea toate eforturile bine intenţionate de a ameliora unele rase omeneşti prin intermediul ambianţei eşuează invariabil. Iar eforturile de a oprima alte rase, ca naţionalităţile din fostul bloc sovietic, sunt şi ele sortite în cele din urmă eşecului.

Au existat multe rase ale globului cândva necivilizate care au prosperat rapid, având mari realizări sociale, economice şi ştiinţifice, după ce avuseseră doar cel mai redus contact cu civilizaţia. Dimpotrivă, alte zone de la hotarele civilizaţiei nu i-au putut adopta şi susţine niciodată, mii de ani de-a rândul, nici măcar cele mai rudimentare caracteristici. Un exemplu perfect îl oferă Sudanul tradiţional, o regiune care se întinde de-a latul

Africii de Nord, chiar la sud de Sahara. Bogat în pajişti, minerale, păduri, bălţi şi chiar porturi naturale la est, care au favorizat comerţul şi introducerea învăţământului din lumea civilizată, singurele puncte luminoase ale Sudanului au fost avanposturile coloniale ale egiptenilor, arabilor musulmani şi, ulterior, europenilor moderni. Comparaţi-i pe sudanezii din zilele noastre cu descendenţii vechilor britoni şi franci printre care au efectuat cândva romanii scurte incursiuni coloniale. Acele naţiuni nu numai că au adoptat atributele civilizaţiei romane ci, în cele din urmă, le-au şi depăşit cu mult.

În Sudan, după cel puţin şase mii de ani de contacte, viaţa nu e decât cu puţin mai evoluată decât pe vremea faraonilor – ba chiar, se poate afirma că e mult mai degenerată. În ultimii treizeci de ani de după obţinerea independenţei coloniale, calitatea vieţii s-a dezintegrat rapid, pe măsură ce instituţiile şi organizaţiile înfiinţate de occidentali au fost abandonate. Arhitectura genelor este mult mai puternică decât instituţiile omenirii, căci instituţiile apar şi dispar, pe când genele se călesc de-a lungul mileniilor.

Genele însele sunt acelea care construiesc însuşi caracterul societăţilor în care prosperă. Fiecare naţiune se înalţă sau se prăbuşeşte în conformitate cu genele sale. De-a lungul timpului, genele au un efect mai puternic decât al oricăror alte avantaje sau impedimente. Genele omeneşti pot îmbogăţi naţiunile cele mai sărace în resurse, sau le pot sărăci pe cele mai bogate. Pot inspira mari universităţi, sau pot ruina măreţia de altădată. Pot naşte tiranii asupra unor oameni odinioară liberi, sau pot face să renască libertatea din cea mai neagră opresiune. Structurile sociale create de o rasă îi pot fi impuse alteia dar, în timp, genele, dacă se conservă, se vor afirma din nou. Puterea genei este sursa călătoriei în spaţiu sau a mizeriei, a civilizaţiei sau a junglei.

Marele senator american din Mississippi, Theodore

Bilbo, a scris odată că, dacă o naţiune străină ar cuceri America şi i-ar înrobi poporul, distrugându-i clădirile, plantaţiile, şcolile, fermele şi economia, le-am putea reclădi pe toate, şi mai solide decât înainte – atâta vreme cât moştenirea noastră albă ar rămâne intactă. Tot el, însă, a avertizat că dacă ne pierdem moştenirea, atunci naţiunea noastră ar fi şi ea pierdută pentru totdeauna.

Este adevărat că, atunci când scriu despre lucrurile pe care le iubesc şi le preţuiesc, nu pot fi decât subiectiv, căci valorile mele sunt aceleaşi cu valorile propriului meu popor. Unii oameni dispută până şi virtuţile civilizaţiei însăşi. Libertatea, frumuseţea, dragostea, împlinirile, toate depind de ochiul celui care le priveşte. Un indian american care trăieşte liber şi sălbatic în pădurile şi pe câmpiile din America are propriile lui concepţii despre ceea ce e bun, iar acest concept este cu siguranţă mult mai sublim decât alcoolismul în masă existent în

comunitatea indiană din zilele noastre. Bătăile ritmice de tobe ale africanilor, extazul lor sexual şi fizic, contactul dintre tălpile goale şi pământul cald şi somnul adânc sub cerul liber, toate acestea au răspuns dintotdeauna nevoilor sufletului lor. Poate cineva să nege că aşa ceva ar răspunde mult mai adevărat inimii unui tânăr negru, decât să fie închis în puşcăriile din America, sclav al heroinei şi cocainei sau victimă a împuşcăturilor în noapte?

Acele naţiuni lăsate să-şi determine singure destinul vor trăi întotdeauna într-o consonanţă mai strânsă cu spiritul şi aptitudinile lor naturale. În cele din urmă, genele vor avea câştig de cauză. Europenii creează şi menţin standardele europene ale civilizaţiei; africanii creează societăţi cu mult diferite. Conform standardelor noastre occidentale, acele societăţi nu se ridică la aceeaşi valoare, dar dacă negrilor li s-ar permite, ei vor crea o societate care să reflecte spiritul lor interior, aşa cum numai

propriul lor popor îl poate înţelege. După cum declară un vechi proverb european, „nicăieri nu e mai bine decât acasă”. Cred că acelaşi lucru este valabil pentru toţi oamenii şi pentru toate rasele.

Pe vremea Revoluţiei Franceze, Ernst Arndt, un patriot german care căuta să se opună ideologiei revoluţionar-egalitariste impuse, a scris în „Catehism pentru războinicul teuton” că libertatea este dreptul de a trăi în propria patrie, conform cu legile şi tradiţiile propriilor strămoşi (Hans Günther: „Religiozitatea indo-europenilor”).

Revăzându-mi unele caiete vechi din colegiu, am găsit câteva aforisme pe care le copiasem pe tema rasei şi a istoriei. Cred că şi în prezent sunt la fel de valabile pe cât erau atunci.

Oamenii formează o naţiune. O făuresc după chipul şi asemănarea lor genetică. Îi compun muzica, îi scriu constituţiile, îi creează economia şi afacerile, îi dau suflet şi spirit.

În bătălia dintre gene şi cultură, genele învinge întotdeauna.

În lupta dintre influenţa eredităţii şi cea a mediului ambiant, pe termen lung, ereditatea va avea întotdeauna câştig de cauză, cu excepţia cazurilor când mediul distruge singurul lucru pe care omul nu-l mai poate restaura: integritatea lui genetică.

Dacă un popor este construit genetic pentru a fi liber, nici cele mai lungi perioade de tiranie nu-l vor putea suprima pentru totdeauna.

Dacă sunt predispuşi genetic să trăiască sub tiranie, li se poate impune democraţia. Dar, lăsaţi în voia lor, până la urmă vor reveni la starea lor firească.

Ecologia umană este un concept la fel de important ca şi ecologia naturii.

Rasele au capacitatea de a crea mari medii ambiante

sociale, dar marile medii ambiante sociale nu pot crea niciodată mari rase.

Popoarele inteligente construiesc mari şcoli şi universităţi. Instituţiile superioare de învăţământ nu pot decât să reflecte calitatea oamenilor.

Singura cale pe deplin valabilă de a ameliora o societate este aceea de a îmbunătăţi capacităţile genetice ale membrilor ei. Cel mai sigur mod de a distruge o societate constă în a avea programe şi strategii care favorizează sistematic reproducerea în proporţie superioară a genelor celor mai puţin capabili, în detrimentul genelor celor mai capabili.

Păcatul asupra calităţii cărnii este acela care cauzează păcatul contra spiritului.

Mixajul rasial larg răspândit este un genocid.

Scăderea ratei natalităţii e sinucidere rasială.

Emigrarea masivă a raselor străine echivalează în ultimă instanţă cu un genocid.

Integrarea raselor e un genocid accelerat.

Separarea geografică creează rase şi le favorizează supravieţuirea.

Istoria şi geografia mi-au vorbit. Nu puteam spune că toate aceste idei erau originale pentru mine, căci scriitorii şi călătorii din cele mai vechi civilizaţii au scris şi au gândit aceleaşi adevăruri, cum au făcut şi mulţi dintre marii gânditori ai secolelor al XIX-lea şi al XX-lea. Aveam acum în faţă un tablou rasial cu totul diferit de momentul când mi-am început ancheta. America şi majoritatea celorlalte naţiuni albe urmează un drum similar cu cel al civilizaţiilor prăbuşite din trecut şi al societăţilor mixte rasial care s-au degradat în prezent. Când fostele imperii albe au degenerat şi s-au dizolvat în cacofonia amalgamului rasial,

întotdeauna au rămas patriile noastre rasiale din

care se puteau naşte noi generaţii, pentru a crea şi clădi din nou civilizaţiile.

De astă dată, însă, patriile semenilor noştri – toate sursele de bază ale fondului nostru genetic – se află în pericol. Dacă toate civilizaţiile apusene ar sucomba potopului genetic întunecat, n-ar mai rămâne niciun pântec din care să ni se nască iarăşi fraţi. Mi-am dat seama că de această dată nu mai luptăm doar pentru civilizaţia noastră, ci şi pentru conservarea expresiei noastre de viaţă pe planetă.

Sosise momentul să examinez impactul social, economic şi politic al rasei asupra propriei mele naţiuni.

Capitolul opt Rasă şi societate

Mă convinsesem.

Ştiinţa a vorbit elocvent şi concludent. Rasa e reală.

Este carne şi sânge; creier şi hormoni.

Se găseşte în fiecare celulă, în A.D.N. şi în toate particulele făpturii noastre. Creează sărăcie sau bogăţie; crimă sau spirit obştesc; superstiţie sau ştiinţă; ignoranţă sau educaţie; tiranie sau libertate.

Compune melodiile lui Mozart sau obscenităţile unui cântec rap.

Creează oraşe strălucitoare ale făgăduinţei, sau mahalale bântuite de boli.

Răvăşeşte şi arde Amazonul, sau plantează un milion de copaci.

Dă naştere unor Afrodite, sau copiilor heroinei.

Înalţă omenirea pe Lună sau o azvârle în infern.

Nu ne colorează numai pielea, ne colorează însăşi lumea.

Se exprimă în milioane de feluri, deschise şi subtile, detestabile şi sublime, crude şi rafinate.

Ş i ne cârmuieşte, fie că vrem să-i recunoaştem puterea, fie nu. E ca fluxul şi refluxul. Ş i va învinge.

Oricât ar încerca guvernele, cu programele lor de

asistenţă socială, educaţie sau acţiune afirmativă, rasele nu pot fi eliminate printr-o trăsătură de condei a legiuitorului, nici nu pot fi făcute să fie egale între ele.

Oricât ar încerca presa să-i nege puterea sau chiar existenţa, rasa se afirmă în problemele sociale endemice ale raselor de culoare dintre noi, în miracolele tehnologice ale propriului nostru popor şi în prăpăstiile diferenţelor culturale dintre noi.

Numai atunci când înţelegem şi recunoaştem puterea rasei vom putea rezolva problemele pe care le creează aceasta, culegând totodată roadele magnificelor ei posibilităţi.

Îmi dezvoltasem înţelegerea realităţilor rasiale citind enorm psihologie, biologie, istorie şi antropologie şi sintetizând toate lecturile, astfel încât fiecare domeniu le confirma pe celelalte şi întărea ideatica rasială. Nu numai că eram convins de realitatea fundamentală a rasei, dar îi găseam acolo şi inspiraţia, căci acum vedeam că înţelegerea realităţii raselor deţine cheia pentru progresul civilizaţiei şi chiar înaintarea omenirii însăşi pe linia evoluţiei. De asemenea, înţelegeam că ignorarea acestei realităţi nu poate avea decât efecte dezastruoase asupra societăţii. În anii ’60, America s-a angajat cu onestitate într-un program de instaurare a egalităţii sociale şi politice pentru rasa de culoare. Care avea să fie deznodământul? Carleton Putnam şi alţii au aplicat datele istorice din trecut şi realităţile evolutive la noua politică socială a Americii. Întrucât ştiam că aceste schimbări sociale se bazau pe dogma falsă a egalităţii rasiale, am ajuns să cred că şi politicile respective erau sortite eşecului.

Egalitarismul era doar puţin mai mult decât o superstiţie modernă, impusă de instituţia politică şi cea mediatică. Preceptele sale erau extrem de vulnerabile în faţa sfidării şi dezbaterii riguroase. Dar, mă întrebam eu, unde este dezbaterea?

Toate poziţiile de autoritate din mediul universitar,

politic şi al mijloacelor de informare în masă erau ocupate de partizanii egalitarismului. Deşi mulţi reprezentanţi ai comunităţii academice îi recunoşteau absurditatea ştiinţifică, puţini îndrăzneau să vorbească pe faţă. Din fericire, mulţi dintre ei îşi continuau cercetările – dar, seduşi de ritmul timpurilor, le evitau pe cât posibil implicaţiile rasiale. Câtă vreme tot mai mulţi psihologi redescopereau puternicul rol al eredităţii în inteligenţă şi comportament, majoritatea vorbeau despre el în termenii modului cum genetica afectează individul, ocolind cu grijă problema raselor – deşi constatările lor confirmau realităţile privitoare la deosebirile rasiale inerente.

Dacă privim ereditatea ca pe o determinantă principală a personalităţii şi atitudinilor mintale, atunci punctajele I.Q. dramatic de scăzute şi disfuncţiile sociale larg răspândite ale negrilor nu puteau fi explicate plauzibil decât prin diferenţele rasiale determinate genetic, nu prin determinarea ambientală. Recunoaşterea rolului puternic al eredităţii în comportamentul şi normele colective submina temeliile mitului egalităţii de rasă, iar egalitariştii rasiali ripostau cu o înverşunare vecină cu isteria religioasă.

Unii dintre puţinii academicieni care au îndrăznit să discute despre rase pe tonul cel mai moderat, cum ar fi profesorul Arthur Jensen, au fost întâmpinaţi cu intoleranţă academică şi măsuri de intimidare fizică. Chiar şi unii pionieri ai ştiinţei ca William Shockley, laureat al Premiului Novel, au fost împiedicaţi fizic să-şi ţină cuvântările programate la unele dintre cele mai prestigioase universităţi americane. Doctorul Edward O. Wilson, cel mai important socio-biolog de la Universitatea Harvard, care a evitat cu tact chestiunea rasială atâta timp cât a putut, s-a pomenit victima unor agresiuni fizice violente şi a proceselor de intenţie.

În pofida rezistenţei disperate, preceptele esenţiale

ale socio-biologilor, geneticienilor comportamentalişti şi ereditariştilor au triumfat până la urmă în comunitatea ştiinţifică, deşi chiar şi în zilele noastre foarte puţini dintre aceştia îşi pot permite să abordeze fără ocolişuri problema rasială. Continuă să existe o mare prăpastie între această viziune ştiinţifică asupra rasei şi optica propagată de mijloacele de informare în masă. Opiniile infirmate ştiinţific ale unor marxişti ca Gould, Kamin şi Lewontin continuă să fie prezentate publicului ca fiind general acceptate de lumea ştiinţifică, în reviste cu orientare de consum ca „Discover" şi „Smithsonian" 215. Într-o notă mai optimistă, însă, geneticienii comportamentali şti au înregistrat mari progrese în educarea publicului spre a înţelege bazele genetice ale comportamentului masculin şi ale celui feminin. Deosebirile comportamentale pe baze biologice dintre creierul bărbatului şi cel al femeii şi-au găsit expresia populară în termeni noi, ca drept-cerebral şi stâng-cerebral.

În domeniul politic, recunoaşterea adevărului rasial rămâne mult mai deficitară decât în cel ştiinţific. Fiecare politician învaţă repede să nu conteste niciodată vederile egalitariste. Altfel, şi-ar atrage condamnarea la moarte politică. Sistemele sociale tradiţionale ale Americii, structurate pe baze rasiale, au fost dezmembrate rapid, apoi reconstruite pe premisa falsă a egalităţii între rase. Carleton Putnam216, Dr. William Schokley217, Dr. Arthur Jensen218 şi mulţi alţii au arătat cum eşuau noile experimente sociale şi cum riscau să aducă prejudicii grave societăţii americane, dar mass-media şi instituţiile guvernamentale continuau să promoveze şi să răspândească neabătut noua politică rasială.

Regiunile cu o numeroasă populaţie de culoare, ca acelea din Sud şi unele cartiere ale marilor oraşe din Nord şi Vest, au degenerat rapid. Catastrofa socială a lovit mai întâi comunităţile de culoare. Pe măsură ce mijloacele de control şi îndrumare ale albilor se relaxau, criminalitatea

negrilor a crescut până la niveluri intolerabile. Şcolile s-au degradat. Consumul şi dependenţa de droguri au scăpat de sub control. Nelegitimitatea a crescut vertiginos, iar familia neagră s-a dezintegrat. Recursul la asistenţă socială a explodat. Bolile venerice au atins proporţii epidemice.

Toate aceste calamităţi sociale erau complet opuse minunilor pe care le promiseseră egalitariştii, acordând egalitatea socială şi politică. Învelişul de cultură şi morală de tip european, impus comunităţii negre secole de-a rândul, s-a fărâmiţat în urma emancipării sociale.

Albii, desigur, au suferit şi ei de pe urma schimbărilor. În condiţiile integrării, calitatea învăţământului public a intrat într-un declin rapid. Milioane de albi au fost alungaţi din şcolile publice şi, în cele din urmă, din oraşele pe care le construiseră, favorizând ascensiunea suburbiilor. Alte milioane au căzut victime criminalităţii crescânde a negrilor. Albii au îndurat impozite injust de mari şi plăteau costurile tot mai scumpe necesare pentru întreţinerea unei comunităţi de culoare tot mai dependente şi disfuncţionale, iar structura puterii politice s-a schimbat, pe măsură ce blocurile de alegători minoritari influenţau balanţa electorală.

Guvernul federal şi-a intensificat şi el eforturile spre a distruge bazele european-americane. Discriminarea împotriva euro-americanilor, etichetată eufemistic „acţiune afirmativă”, s-a instituţionalizat în sectorul public şi cel privat. Programele finanţate de guvern pentru rezolvarea spaţiului locativ al minorităţilor au distrus sistematic comunităţile albe pe tot întinsul Statelor Unite. Începând din 1965, politicile federale de emigrare au trecut la discriminări împotriva emigranţilor europeni, facilitând o rată crescută a emigraţiei de culoare. În acelaşi timp, se permitea ca numere enorme de emigranţi de culoare ilegali să treacă graniţele Statelor Unite. Emigrarea

neînfrânată, împreună cu ratele imense ale natalităţii minoritare, au transformat în mare parte geografia Americii în scene şi configuraţii sociologice amintind de Lumea a Treia. Euro-americanii se apropiau tot mai mult de statutul unei minorităţi, în propria lor ţară.

Atât societatea albă, cât şi cea neagră, sufereau de pe urma acestor politici, dar nimeni nu aducea în discuţie falsitatea egalităţii rasiale. În ciuda sacrificării şcolilor, cartierelor, oraşelor, banilor contribuabililor şi chiar a multor vieţi pe altarul egalităţii rasiale, albii nu erau apreciaţi just pentru eforturile lor, ci acuzaţi pentru fiascoul cronic al negrilor. Euro-americanilor li se spunea că aceste probleme tot mai grave nu puteau fi rezolvate decât prin creşterea cheltuielilor pentru programele de învăţământ şi asistenţă socială. Iar egalitariştii ne spuneau că leacul pentru boala de care suferea America era intensificarea integrării, a multi-culturalismului şi a „diversităţii”.

Pentru instituţia mediatică şi de guvernare, niciun sacrificiu asumat de albi nu era de ajuns. Spre sfârşitul secolului al XX-lea, majoritatea valorilor fundamentale ale familiei se dizolvaseră printre negri, în directă corelaţie cu obţinerea unor drepturi sociale şi politice mai numeroase şi mai importante. În momentul scrierii acestor rânduri, peste 70% din copiii negri se nasc nelegitimi şi, în orice moment, peste o treime din totalul populaţiei tinere de culoare din America se află în închisoare, în libertate condiţionată sau sub anchetă în stare de libertate. Poate că cel mai devastator efect al mişcării pentru drepturile civile a fost epidemia de crime care le-a refuzat mai multor milioane de oameni cel mai fundamental dintre toate drepturile civile – dreptul de a nu fi atacat fizic prin intimidare, viol, tâlhărie şi asasinat.

Criminalitatea de culoare

Nu poţi fura nimic de la un alb, a şi furat el totul, îţi datorează tot ce vrei, chiar şi viaţa lui.

Toate magazinele ţi se vor deschide, dacă spui cuvintele magice.

Cuvintele magice sunt: Faţa la perete, futu-vă muman cur, nu mişcă nimeni!

Sau Sparge vitrina noaptea (acestea sunt acţiunile magice), sparge vitrinele ziua, oricând, împreună, să spargem vitrinele şi să scoatem de-acolo toate căcaturile.

Nu puneţi banii jos. N-aveţi timp să plătiţi. Luaţi numai tot ce poftiţi.

— Din opera celebrului poet de culoare Imamu Amiri Baraka (LeRoy Jones)219

Poate că cel mai pernicios efect al noii politici oarbe rasiale a fost o rată a criminalităţii mai înaltă decât a cunoscut vreodată civilizaţia occidentală.

Până la jumătatea adolescenţei mele, când mi s-a trezit conştiinţa de rasă, nu mă gândisem niciodată prea mult la criminalitatea de culoare. Trăind într-un cartier cu populaţie în întregime albă şi frecventând şcoli şi biserici ale albilor, nu mă temeam de delicte, pentru că nu avusesem experienţa lor. Dacă mă întorceam acasă seara târziu, pe străzile slab luminate ale cartierului, nu mi-era frică decât de pedeapsa tatei pentru că întârziasem. Nicio clipă numi trecea prin minte să mă tem de vreo infracţiune. În prezent, însă, de când cu bucuriile forţate ale integrării şi diversităţii, fiecare copil devine conştient de criminalitate aproape înainte de a învăţa alfabetul.

Excepţie făcând servitoarea noastră, Pinky, cele mai multe contacte pe care le aveam cu negri erau prilejuite de munca ocazională în Garajul lui Gary, aflat pe Clio Street, un cartier negru din New Orleans, la periferia cartierului comercial. Aceste lucruri se întâmplau înainte ca schimbările sociale aduse de mişcarea pentru drepturile civile să fi avut un impact prea accentuat asupra moravurilor sau stilurilor de viaţă ale albilor sau ale negrilor. Desigur, ştiam

că zonele de culoare din New Orleans erau mai periculoase. Uneori, când aveam de terminat câte o lucrare, rămâneam până după căderea întunericului. Prima oară în viaţa mea când m-am temut cu adevărat de un atac s-a întâmplat în perioada când mergeam pe jos de la atelier, pe o stradă plină de gunoaie, cale de un cvartal şi jumătate, până la staţia de tramvai de pe St. Charles Avenue. Pe parcurs, vedeam uneori câte o privire ameninţătoare sau auzeam câteva comentarii mitocăneşti dinspre chipurile pe jumătate cufundate în umbră. Zăngănitul de clopot al tramvaiului era adeseori însoţit de propriul meu oftat de uşurare, în timp ce roţile mă purtau pe şine, îndepărtându-mă de strada întunecoasă.

Unul dintre motivele pentru care am încetat să mă mai duc la atelier a fost acela că întâlneam în ziarul „Times-Picayune” şi la televizor tot mai multe ştiri despre înmulţirea infracţiunilor în cartier. După tâlhărirea şi uciderea unui om care venise să livreze o comandă, la doar o stradă distanţă de atelierul de reparaţii, tatăl meu nu m-a mai lăsat să mă duc acolo – sau, cel puţin, nu singur. În unele zile de sâmbătă mă ducea el cu maşina, când avea de făcut câte o reparaţie.

Cărţile, articolele din reviste şi emisiunile de televiziune rareori vorbeau despre „rata criminalităţii de culoare”, referindu-se în schimb numai la „rata criminalităţii”. Când în presă se raportau creşteri ale frecvenţei infracţiunilor printre negri, niciodată nu erau comunicate explicit nivelurile incredibil de disproporţionate, în comparaţie cu cele ale infracţionalităţii albilor. Majoritatea americanilor albi nu le cunosc cu adevărat nici chiar în zilele noastre. Mass-media propuneau sărăcia şi rasismul ca explicaţii simple ale criminalităţii negrilor. Efectiv, susţineau că albii erau în ultimă instanţă responsabili pentru aceasta – că reprimarea negrilor de către sistemul social al albilor

cauza sărăcia, care la rândul ei ducea la delincvenţă. În acea perioadă, acceptam o asemenea explicaţie pentru că mi se părea logică – şi, în fond, nu întâlnisem nicio probă contrară în mijloacele de informare în masă.

La trei ani după ce am citit pentru prima oară Rasă şi raţiune, împlinind şaisprezece ani, învăţasem multe despre diferenţele rasiale. Umplusem un corp de bibliotecă din lemn de mahon, de proporţii apreciabile, din camera mea, cu cărţi şi articole. Probabil că aş mai fi umplut încă unul cu materialele pe care le citisem la biblioteca publică sau le împrumutasem de acolo, precum şi din rafturile Consiliului Cetăţenesc.

Ştiam despre diferenţele rasiale de I.Q. şi felul cum acesta se corelează strâns cu rata crescută a criminalităţii. De asemenea, mai ştiam despre deosebirile dintre creierul albilor şi cel al negrilor, ba chiar şi despre deosebirile hormonale, cum ar fi nivelul ridicat de testosteron la bărbaţii negri. Eram la curent cu studiile care prezentau diferitele configuraţii comportamentale ale albilor şi ale negrilor ce nu puteau fi explicate pe baza mediului ambiant. Ş i începusem să înţeleg diferenţele evolutive rudimentare care apăruseră simultan, pe parcursul zecilor de mii de ani ale glaciaţiunilor din Europa şi la tropice, în Africa sub-saharianã. Acele caracteristici evolutive păreau să corespundă cu trecutul consemnat istoric al civilizaţiei. Ştiinţele şi istoria îmi plăceau mult mai mult decât politica, aşa că mă concentram asupra lor, cufundându-mă zilnic în cărţile şi articolele mele pe teme rasiale. Acum, când trăiam mult mai departe de pădurile şi bălţile de lângă New Orleans, îmi petreceam mult mai mult timp adâncit în lectură.

De asemenea, mi s-a dezvoltat un interes mai acut faţă de efectele dinamicii rasiale asupra evenimentelor curente. Majoritatea cărţilor pe care le găseam în biblioteci îşi asumau interpretările liberale, dar Consiliul Cetăţenesc avea una dintre cele mai bine dotate biblioteci

din Sud pe tema rasei şi a subiectelor conservatoare asociate cu aceasta. Un număr de autori susţineau că recrudescenţa dramatică a delincvenţei, coincizând cu modificarea de structură socială în raport cu albii şi negrii, avertiza asupra unui viitor periculos pentru naţiune. America intrase în declin, într-un mod foarte asemănător cu al civilizaţiilor despre care citisem. Iminentul dezastru rasial mi se părea la fel de limpede ca frecvenţa crescută a sirenelor maşinilor de poliţie care au tulburat nopţile de vară umede, cândva liniştite, ale oraşului New Orleans.

În acelaşi timp în care negrii obţineau mari câştiguri economice cu ajutorul mişcării pentru drepturile civile, rata criminalităţii de culoare creştea. Pe la jumătatea anilor ’60, negrii, alcătuind cam 11% din populaţie, comiteau aproape jumătate din cele mai violente delicte. Presa exclama că explozia infracţională era cauzată de sărăcie şi resentimentele justificate ale negrilor împotriva „rasismului albilor”. Dar niciunul dintre comentatorii şi analiştii sociali nu putea explica inadvertenţele de bază. Dacă sărăcia şi efectele ei erau principalele cauze ale crimelor, atunci de ce albii, care reprezentau aproape 90% din populaţie şi cel puţin două treimi din masa aflată sub nivelul de sărăcie, comiteau numai jumătate din delicte? Le-am spus unora dintre profesorii mei că nu numai săracii comiteau crime; uneori, chiar şi cetăţenii de clasă medie şi chiar superioară încălcau legea. „N-ar trebui ca nouă zecimi din populaţie şi două treimi dintre săraci să comită marea majoritate a crimelor?” am întrebat eu.

Următorul nivel al argumentaţiei care încerca să explice toate dificultăţile negrilor şi să condamne concepţiile rasiale eretice era acuzaţia de injustiţie rasistă din partea albilor. Dar, mă întrebam eu, n-au existat milioane de albi care au fost înşelaţi şi maltrataţi de alţi oameni, care au suferit de alcoolismul părinţilor, destrămarea familiilor, agresiuni în copilărie şi alte infamii,

dar ajunşi la vârsta adolescenţei n-au luat-o la fugă prin noapte pentru a viola bătrâne? (În acea perioadă, mai multe femei vârstnice, care locuiau singure în cartierul meu, fuseseră molestate şi violate brutal de negri intraţi noaptea în casă prin efracţie.) Dacă opresiunea şi rasismul cauzează crime, mă întrebam de ce rata criminalităţii de culoare fusese mult mai scăzută pe vremea lui Jim Crow decât în zilele noastre. Când abordam aceste aspecte în discuţiile cu profesorii, nu mai primeam niciun răspuns satisfăcător.

Mai mult, dacă acceptăm ideea că sărăcia cauzează delincvenţă, trebuie să punem şi întrebarea: Ce anume cauzează sărăcia? Murray şi Herrnstein, în „Curba-clopot” 220, precum şi mulţi alţi cercetători, au arătat că nivelul scăzut de I.Q. se corelează strâns cu sărăcia şi criminalitatea. Incapacitatea de a amâna satisfacţia contribuie şi ea la şomaj şi sărăcie. Nivelul I.Q. redus al negrilor şi mai mica lor capacitate de a-şi amâna satisfacţiile au fost deja dezbătute detaliat în acest volum. Chiar dacă acceptăm argumentul sărăciei şi al represiunii, acesta nu poate în niciun caz să explice proporţiile incredibile ale diferenţelor.

În 1904, când negrii erau închişi mult mai rar decât în zilele noastre, avuţia pe cap de locuitor a negrilor era de numai 2,5% din cea a albilor. În prezent, venitul unui negru este cam de 20% din acela al unui alb. Dar rata criminalităţii nu a scăzut. Mai mult, între 1930 şi 1990, proporţia de negri care trăiau în sărăcie a scăzut de la peste 90% până în jurul valorii de 30%.221 În aceeaşi perioadă, procentajul deţinuţilor negri din închisori a ajuns, de la 25% din totalul populaţiei penitenciarelor, până la cifra de peste 50% în prezent.222, 223 Cele mai recente analize arată că salariile albilor pe oră sunt, în medie, doar cu circa o treime (133%) mai mari decât ale negrilor, şi totuşi rata criminalităţii de culoare este de multe ori mai mare decât doar cu o treime.224

Din anii ’60 încoace, când mi-am început cercetările, rata criminalităţii de culoare a continuat să crească. Unele dintre cele mai recente cifre infracţionale arată că albii, constituind cam 12% din totalul populaţiei, corespund cu 62% din arestările pentru jaf 225, 226, 57% din omoruri şi 50% din toate delictele de agresiune fizică şi viol.227 Rata criminalităţii pe cap de locuitor e mult mai mare pentru albi decât pentru negri, şi totuşi majoritatea albilor şi a negrilor nu au nici cea mai vagă idee până la ce proporţii imense se întinde această diferenţă.

Deşi înţelegeam deosebirile evolutive accentuate dintre rasele albă şi neagră, rata criminalităţii de culoare îmi depăşea orice aşteptări. Presupusesem că negrii comiteau cam cu între 25 şi 50% mai multe crime pe cap de locuitor decât albii, sau poate chiar dublul ratei infracţionale a albilor. O rată a criminalităţii de culoare mai înaltă cu 100% părea extrem de mare, dar din estimările mele au reieşit a fi şocant de modeste. Rapoartele criminalistice ale F.B.I. din anii ’90 arată că negrii comit cam 1200%, sau de douăsprezece ori mai mult decât jafurile pe cap de locuitor ale albilor, şi 900%, sau de nouă ori mai mult, în materie de omoruri. Şi, în ciuda acestor numere revoltătoare, metoda guvernamentală de înregistrare

suprimă adevărata măsură a diferenţelor de rată a criminalităţii între albi şi negri. Comparând rata infracţională a albilor şi pe aceea a negrilor, grupul „alb” include mexicani, puertoricani şi alte elemente hispanice care sunt în proporţie predominantă de origine non-europeană. În California, unde unele sondaje criminalistice îi separă adeseori pe albi, negri şi hispanici, ratele de agresivitate pentru bărbaţii negri cu vârste cuprinse între cincisprezece şi douăzeci şi patru de ani sunt de 598 la suta de mii, câtă vreme rata albilor non-hispanici este de numai 27 la suta de mii. Aceasta implică o rată de

agresivitate a negrilor de 2200% (de douăzeci şi două de ori mai mare).228

Mijloacele de informare liberale oferă tot felul de explicaţii pentru ratele crescute ale criminalităţi în Statele Unite, comparativ cu Europa. Unul dintre cele mai la modă argumente este acela că disponibilitatea armelor de foc ar cauza creşterea ratei de omucideri. Mass-media arată că rata omuciderilor din America este de 9,3 la suta de mii de locuitori, comparativ cu 4,5 în Franţa, 4,7 în Germania, 4,8 în Marea Britanie, 2,3 în Austria şi alte rate la fel de reduse în alte ţări europene. Astfel, America are o rată a omorurilor dublă decât aceea a Europei. Susţinătorii limitării accesului la armele de foc susţin că legile europene mai stricte sunt responsabile pentru scăderea ratei de omoruri.

Negrii comit 55% din omorurile din Statele Unite, câtă vreme albii comit 43%. La o proporţie de 12,1% din totalul populaţiei, rata omorurilor comise de negri este de 44,9 la suta de mii de locuitori. Pentru „albi”, printre care se includ puertoricanii, mexicanii şi alţi hispanici de origine albă îndoielnică, rata este de 4,78 la suta de mii de locuitori. Când ne gândim la rata disproporţionată a criminalităţii printre hispanici şi la faptul că între un sfert şi treime din deţinuţii închisorilor federale nu sunt cetăţeni americani, ne dăm seama că rata criminalităţii pentru euro-americani se aliniază cu aceea din ţările europene, sau este chiar inferioară. Chiar şi incluzându-i pe hispanici, rata omorurilor săvârşite de albii americani este puţin mai scăzută decât în Marea Britanie – care are una dintre cele mai stricte legislaţii de control al armelor de foc din lume. Scăzându-i pe hispanici din rata criminalităţii albe, chiar şi cu toate milioanele noastre de arme de foc, americanii albi ajung la o rată a omuciderilor situată sub media europeană. Aceasta este comparabilă cu cea din Elveţia, o naţiune eminamente albă, unde practic fiecare adult de sex masculin este obligat prin lege să deţină în

casă o armă de foc, în cadrul forţelor de apărare a ţării – iar rata omuciderilor este de numai 3,2 la suta de mii de locuitori.

În Statele Unite, putem compara zonele cu un control mai strict al armelor, ca statul New York, cu statele care au o rată mai mare a posesiei de arme pe cap de locuitor, cum ar fi Utah. În Utah, unde legile de control al armelor sunt mai liberale şi există una dintre cele mai numeroase populaţii albe din America, rata omuciderilor se situează sub unu la suta de mii de locuitori.229 Ar putea fi culmea incorectitudinii politice s-o afirmăm, dar realitatea ne spune că nu numărul mare de arme de foc cauzează creşterea criminalităţii, ci numărul mare al anumitor minorităţi rasiale.

Ratele înalte ale criminalităţii de culoare nu se limitează numai la Statele Unite. Ele sunt confirmate la nivel mondial. Savantul J. Phillippe Rushton, profesor de psihologie la Universitatea din Western Ontario, Canada, a compilat datele criminalistice de la Interpol, organizaţia internaţională de poliţie din care fac parte o sută de naţiuni membre. Studiind datele pentru 23 de ţări cu populaţie predominant africană şi 41 de ţări cu populaţie majoritar caucaziană, diversele configuraţii ale ratelor criminalistice arată o medie de 243 de delicte la suta de mii de locuitori în cazul naţiunilor de culoare şi 74 la suta de mii pentru majoritatea naţiunilor albe. Chiar şi aceste cifre dramatice umflă enorm ratele criminalităţii albe, pentru că infracţionalitatea neagră afectează rata de ansamblu a criminalităţii în naţiuni ca Statele Unite, Canada, Marea Britanie şi Franţa.230

După aproape patruzeci de ani de drepturi civile, posibilităţi economice şi de învăţământ, libertăţi politice şi interminabile programe guvernamentale, ratele criminalităţii de culoare continuă să crească atât de mult, încât ziarul „The Washington Post” a anunţat că, în capitala ţării noastre, 50% dintre toţii tinerii negri de sex

masculin, cu vârste cuprinse între

optsprezece şi treizeci şi cinci de ani, sunt actualmente consideraţi infractori în cadrul sistemului de justiţie penală. Sunt închişi, anchetaţi în stare de libertate, eliberaţi condiţionat, inculpaţi pentru un delict penal ori daţi în urmărire cu mandat de arestare eliberat pe numele lor.231

Districtul Columbia are o populaţie de 48.856 bărbaţi negri înscrişi în această gamă de vârstă, iar în fiecare zi 24.377 dintre aceştia, sau aproape 50%, sunt încarceraţi, anchetaţi în stare de libertate sau eliberaţi condiţionat, în aşteptarea procesului sau daţi în urmărire generală cu mandat de arestare, conform unui studiu care a acoperit primul trimestru al anului 1997. („The Washington Post”, 26 august 1997)

Aceste numere nu-i includ pe cei care şi-au ispăşit pedeapsa cu închisoarea sau în stare de libertate. De asemenea, nu-i include nici pe aceia care au comis delicte, dar au rămas neidentificaţi. Când ne gândim că făptuitorii majorităţii infracţiunilor nu sunt prinşi niciodată, e clar că marea majoritate a negrilor tineri de sex masculin din Washington D.C. sunt infractori. Declararea acestui fapt poate suna foarte dur, dar este purul adevăr. De fapt, într-un articol publicat de Adam Walinsky în numărul din luna iulie a anului 1995 al revistei „Atlantic Monthly” 232 autorul sublinia că un studiu din Washington D.C. estima că până la 75% dintre bărbaţii de culoare sunt arestaţi înaintea împlinirii vârstei de treizeci şi cinci de ani, iar 85% dintre bărbaţii negri sunt arestaţi la un moment dat, în viaţă, pentru un delict sau altul. Pe plan naţional, cam o treime din toţi tinerii negri de sex bărbătesc sunt actualmente implicaţi în sistemul de justiţie penală şi mult peste 50% dintre ei vor fi arestaţi pentru un delict până la vârsta de treizeci şi cinci de ani.

Oricât de uluitoare sunt aceste diferenţe extreme ale

ratei criminalităţii între albi şi negri, instituţiile politice şi de mass-media au ascuns cu eficienţă toate aceste fapte. Nu numai că au interpretat denaturat cauzele infracţionalităţii, punându-le pe seama sărăciei, a rasismului şi a armelor de foc, dar au şi minţit intenţionat poporul american în legătură cu realităţile terifiante ale epidemiei de crimă neagră. Mulţi oameni au doar o idee foarte vagă despre înaltele rate ale criminalităţii de culoare, pentru că au văzut frecvent chipurile negre ale celor arestaţi sau căutaţi de poliţie, în emisiunile de actualităţi de la televiziune care folosesc fotografii sau imagini filmate. Majoritatea programelor de televiziune, însă, constă din filme artistice şi seriale, iar în aceste emisiuni de un puternic impact emoţional procentajul infractorilor negri portretizaţi este sub-reprezentat drastic. De asemenea, filmele şi emisiunile de televiziune reprezintă sistemul de justiţie penală ca fiind rasist şi nedrept faţă de negri, iar delictele animate de ură sunt înfăţişate aproape întotdeauna ca fiind comise de autori albi, care abuzează de victimele de culoare şi din alte minorităţi.

În 1983, Robert şi Linda Richter au publicat un studiu asupra emisiunilor de televiziune difuzate la ore de maximă audienţă, care arăta că numai circa 10% dintre personajele portretizate ca fiind criminali în filmele şi serialele de televiziune erau de culoare.233 Şi mai important, niciun telespectator nu are cum să nu observe că, atunci când într-un serial de televiziune apare câte o victimă a discriminărilor rasiale, este vorba aproape întotdeauna de un negru maltratat de rasiştii albi depravaţi. A devenit un loc comun al televiziunii şi cinematografiei ca orice crimă cu motivaţie rasială să fie săvârşită de albi diabolici.

Am descoperit că circulă multe mituri în legătură cu criminalitatea de culoare. Un mit predominant este acela că majoritatea crimelor comise de negri ar avea ca victime

alţi negri, astfel având prea puţin efect asupra comunităţii albe. Această convingere a fost spulberată de un sondaj criminalistic relativ recent, din 1987, care arăta că în vreme ce numai 3% din crimele comise de albi au victime de culoare, cu mult peste 50% din crimele negrilor sunt comise împotriva albilor. În 1987, 50,2% din agresiunile săvârşite de negri au avut ca victime albi. Între anii 1979 şi 1986, 2.416.696 dintre cele 4.088.945 acte de violenţă săvârşite anual de negri au avut albi ca victime: o rată inter-rasială de 59%. Proporţional, aceasta înseamnă că negrii prezintă o probabilitate de cel puţin 2.500% (de douăzeci şi cinci de ori mai mare) de ai ataca pe albi, decât albii de a-i ataca pe negri.234 Pentru cei care susţin că pe albi nu trebuie să-i preocupe criminalitatea negrilor, aceste cifre înseamnă aproape două milioane cinci sute

de mii de victime de rasă albă, atacate de negri în numai şapte ani, fără a mai pune la socoteală şi milioanele estimative de agresiuni care au devenit atât de comune încât de foarte multe ori nici nu mai sunt reclamate.

Şi în ratele omuciderii se aplică aceleaşi proporţii. Conform rapoartelor criminalistice ale F.B.I. din 1993 235, negrii prezintă o probabilitate de 2.200% (de douăzeci şi două de ori mai mare) de a ucide albi, decât albii de a ucide negri. În jafurile cu mână armată, 7.031 de negri au căzut victime albilor, câtă vreme 167.924 de albi au fost atacaţi de negri.236 Oricât de şocante ar fi aceste cifre, trebuie să remarc din nou că sistemele de evidenţă ale guvernului fac ca procentajele mult superioare ale crimelor inter-rasiale săvârşite de negri să pară mult mai reduse decât sunt în realitate. Multe crime care sunt clasificate ca fiind comise de albi împotriva negrilor nici nu au de fapt autori albi, ci mexicani, puertoricani şi alte minorităţi hispanice, pe care statisticile le înscriu la un loc cu albii. De exemplu, împuşcarea unui negru de mexicanii zambos într-un incident din cadrul traficului de droguri

este catalogată ca infracţiune a albilor contra negrilor. Violarea unei negrese de către un puertorican negru, vorbitor de limbă spaniolă, va fi clasată ca viol al albilor contra negrilor, sau, în cazul aceluiaşi făptuitor şi al unei femei albe, ca viol între albi.

Ş i mai tragică este rata epidemică a violurilor comise de negri asupra femeilor albe. American Enterprise Institute a analizat dosarele de viol ale F.B.I.-ului din anul 1991 şi a constatat că, atâta vreme cât în acel an s-au înregistrat în America numai o sută de violuri ale unor bărbaţi albi asupra negreselor, au existat în schimb 20.204 femei albe violate de negri. Aceasta înseamnă două sute de femei albe violate de negri pentru fiecare negresă violată de albi.237, 238 Oricât de toxică ar fi proporţia dintre crimele cu autori albi şi cele cu autori negri, o mare parte dintre probele acumulate arată că situaţia este şi mai gravă chiar şi decât arată cutremurătoarele cifre comunicate de F.B.I. Un studiu asupra violurilor efectuat în 1974 la Denver, oraş cu populaţie de culoare relativ redusă, arăta că violurile negrilor asupra femeilor albe constituiau 40% din toate cazurile de viol şi nu se putea găsi niciun caz de viol comis de vreun alb asupra unei negrese.239 Doctorul William Wilbanks, criminolog la Florida International University, după ce a cernut cantităţi imense de date despre violuri, a constatat că în 1988 au existat numai zece cazuri de negrese violate de albi.240

Chiar şi dacă acceptăm cele mai joase cifre posibil pentru violurile negrilor, îşi poate imagina cititorul ce strigăt de protest s-ar înălţa dacă albii din America ar viola zece negrese pentru fiecare femeie albă violată de negri? Violarea negreselor de către albi în proporţii similare ar provoca un scandal naţional, anchete ale Congresului, marşuri pentru drepturile civile, priveghiuri cu rugăciuni şi o campanie masivă în mass-media. Şi totuşi, numerele imense de femei albe violate de negri sunt întâmpinate de mass-media în cea mai desăvârşită tăcere.

O altă concepţie publică generată de mass-media este aceea că nu se pune suficient accentul pe delictele administrative, care au fost tratate mai rar pentru că, se sugerează, sunt comise mai mult de albi. În realitate, chiar şi în aşa-numitele „delicte cu guler-alb”, ca delapidarea, falsurile, contrafacerile şi tăinuirile de bunuri furate, negrii prezintă o probabilitate cam de 300% (de trei ori mai mare) de a fi arestaţi decât albii.241, 242, 243

Poate că cel mai frecvent acceptat mit rasial despre criminalitate promovat în mijloacele de informare şi în multe universităţi este acela că America ar avea un sistem de justiţie penală rasist. Infractorii negri sunt trataţi mult mai aspru decât cei albi, afirmă mass-media, arătând că cei care ucid albi riscă mai uşor să fie executaţi decât cei care omoară negri. Aceia care citează repetat acest fapt izolat omit câteva statistici mult mai importante:

Chiar dacă negrii comit mult mai multe asasinate decât albii, albii au reprezentat majoritatea celor executaţi, de când s-a reintrodus pedeapsa cu moartea. Ucigaşii albi prezintă o probabilitate de condamnare la moarte cu 50% mai mare decât ucigaşii negri.

Albii care ucid albi riscă mai mult să fie condamnaţi la moarte decât negrii care ucid albi.

Albii care ucid negri riscă mai mult să ajungă în celula condamnaţilor la moarte decât negrii care ucid albi.

Un exemplu tipic de prezentare subiectivă pe această temă se găseşte într-un editorial major apărut în numărul din 30 aprilie 1989, al „Atlanta Journal and Constitution”.244 Articolul, intitulat provocator „Mai mulţi negri închişi decât albi pentru aceeaşi crimă”, se prelungea pe mai multe pagini, incluzând chiar şi hărţi care arătau că în unele comitate din Georgia negrii erau închişi de două ori mai des decât albii, pentru aceleaşi infracţiuni. După primele patruzeci şi şase de rânduri, cititorul află că studiul a ignorat condamnările anterioare.

E evident că ignorarea antecedentelor penale anulează complet competenţa articolului, întrucât e evident că infractorii cu cazier primesc sentinţe mai lungi decât cei aflaţi la prima abatere. Negrii au şanse mai mari să repete ofensele, ceea ce e firesc să ducă la condamnări cu termene mai lungi. Acelaşi lucru este valabil pentru articolele care „dovedesc" discriminările cu care se confruntă negrii la obţinerea de ipoteci pe casă, arătând procentajele de aprobare mai reduse pentru negri decât pentru albi. Multe dintre aceste articole trec peste faptul că veniturile negrilor şi rapoartele de credit sunt în general cu mult inferioare celor ale solicitanţilor albi.245

De fapt, probele sugerează că negrii sunt mult mai înclinaţi decât albii să achite acuzaţii negri vinovaţi în mod clar, în procesele penale urbane. Juraţii negri condamnă într-o proporţie aflată cu mult sub media naţională.246

Printr-o logică denaturată, acuzaţiile de „sistem rasist" sunt folosite pentru a justifica până şi cele mai brutale dintre crimele negrilor, cum a fost achitarea lui O. J. Simpson pentru asasinarea odioasă a soţiei lui albe şi a unei cunoştinţe de-a ei. În cel mai mediatizat proces de crimă din secolul al XX-lea, atenţia nu s-a îndreptat asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei acuzatului, ci asupra atitudinilor rasiste sau nu ale unuia dintre detectivii de poliţie care anchetaseră cazul.

În multe oraşe importante, procurorilor le este tot mai greu să-i condamne pe infractorii negri în faţa juriilor formate din negri. O paradă nesfârşită de cazuri civile din marile oraşe se confruntă cu juraţi negri care tind să se pronunţe părtinitor faţă de reclamanţii negri, în detrimentul pârâţilor albi. Când negrii şi albii stau de o parte şi de alta a barei, în procesele civile sau penale, sau când interesele albilor şi ale negrilor par să intre în conflict, albilor rareori li se face dreptate. Majoritatea avocaţilor de succes din domeniul asigurărilor îi atacă pe potenţialii juraţi albi şi caută să acrediteze juraţii negri,

aceştia fiind cunoscuţi pentru compensaţiile lor liberale, adeseori scandalos de mari. Un număr de directori de asigurări miau spus că acest fenomen este unul dintre principalele motive pentru creşterea ratelor de asigurări. Albii sunt mult mai predispuşi, cum se spune, „să dea dreptul”.

Tradiţionalul sistem legal anglo-saxon, cu prezumţia sa de nevinovăţie, nu se poate aplica decât în contextul integrităţii naturale a cetăţenilor. Un sistem legal care se bazează pe tendinţa firească a oamenilor de a respecta legea poate fi mult mai liber decât unul care încearcă să menţină ordinea într-o societate unde impulsurile spre violenţă şi agresiuni sexuale sunt mai puternice decât trăsăturile care favorizează autocontrolul şi reţinerea. Când jumătate din tinerii negri din Washington D.C. sunt infractori, societatea are de făcut inacceptabila alegere între legi draconice şi barbarie pe străzi; sistemul tradiţional pur şi simplu nu mai poate funcţiona. În trecut, sistemul nostru justiţiar a mers bine numai fiindcă majoritatea oamenilor n-ar fi furat, violat sau ucis, indiferent dacă aceste fapte erau sau nu pedepsite prin lege. Acum, când străzile forfotesc de cei pe care numai legea îi opreşte de la fapte nelegiuite, civilizaţia începe să fie înlocuită de legea junglei. Când sistemul social şi legal din America s-a egalizat pentru nişte oameni inegali, totul a scăpat de sub control, ajungându-se în ţara noastră la un nivel de barbarie cum nu s-a mai văzut în istoria civilizaţiei europene, decât în vremuri de război.

Când am examinat pentru prima oară cifrele privitoare la criminalitate, am început să înţeleg cât de spălat pe creier fusesem în legătură cu egalitarismul. După ce, în 1963, a fost aruncată în aer o biserică din Birmingham, ori de câte ori mă gândeam la problema rasială îmi

apăreau în minte numai fotografiile celor patru fetiţe

negre care muriseră în explozie. Era o crimă infamă, desgur, un act de terorism politic în semn de protest faţă de degradarea culturii sudiste. Nicio societate civilizată nu poate tolera asemenea mârşăvii. Autorii debusolaţi ai crimei au făcut mai mult decât o mie de marşuri spre a ajuta mişcarea pentru drepturile civile. Dar, am fost nevoit să mă întreb, a fost oare acea silnicie mai crudă decât violarea şi asasinarea a mii de femei albe de către infractori negri care-şi satisfac pofta de sex, răzbunare şi sânge? De la fatidica explozie din 1963 încoace, au existat mii de fete albe care au fost violate şi ucise de negrii plini de ură, pentru fiecare dintre cele patru fete negre din Birmingham. Toate aceste victime albe ar fi avut şanse să nu sufere niciodată o asemenea soartă, dacă nu exista mişcarea pentru „drepturile civile”.

Black Panther Eldridge Cleaver a scris o carte intitulată Soul on Ice, care încă se mai găseşte în librăriile din America. Cartea elogiază violarea şi înjosirea femeilor albe. Cleaver a scris:

Iar când m-am considerat destul de şlefuit, am traversat linia şi am pornit în căutare de prăzi albe. Am făcut lucrul acesta conştient, deliberat, cu voinţă şi metodă – deşi acum, privind în urmă, îmi dau seama că mă aflam într-o stare de spirit frenetică, sălbatică, de abandon total. Violul era un act de revoltă. Mă încânta sentimentul că sfidam şi călcam în picioare legea omului alb, sistemul lui de valori, şi că îi pângăream femeile.247

În continuare, Cleaver citează o poezie de LeRoi Jones, „va veni nihilismuldada, Violaţi fetele albe, Violaţi-le mamele, tăiaţi gâtul taţilor”.248 Cartea lui Cleaver a fost lăudată de mulţi critici literari pentru pasiunea cu care cheamă la justiţie pentru negri. „The New York Times Book Review” 249 o declara „inteligentă şi revelatoare”. Eldridge Cleaver a murit în 1997. Spre lauda lui, s-a pocăit pentru faptele sale şi s-a convertit la creştinism. Criticii care îl lăudaseră, însă, nu s-au pocăit.

Argumentele false ale egalitariştilor

Cum se pot spune atât de puţine în mass-media naţionale despre ciuma neagră a crimei care a transformat atâtea din străzile noastre în focare ale spaimei şi atâtea case în închisori inverse, zăbrelite pentru a împiedica să intre criminalii? În locul adevărului despre diferenţele rasiale din domeniul criminalităţii, auzim întotdeauna lucruri ca „şi albii fac rele", sau „în toate rasele există oameni buni şi oameni răi". Aceste două afirmaţii sunt adevărate, dar calea până la adevărul deplin e lungă. Este totuna cu a spune că există unii oameni buni în închisori şi unii oameni răi în libertate. Prin urmare, n-ar mai trebui să recunoaştem diferenţele dintre răufăcătorii condamnaţi şi cetăţenii care respectă legea?

Nerecunoaşterea diferenţelor de grup şi pasivitatea care decurge de aici înseamnă o cale sigură spre dezastru. În New Orleans, infractorii negri au asasinat un număr de turişti americani din nord şi europeni, care se aventuraseră în mahalalele minorităţilor de la periferia Cartierului Francez. Puţini localnici albi şi-ar parca maşinile în acele zone, pentru că sunt conştienţi de problema criminalităţii de culoare. Cei din afara oraşului, mai puţin informaţi despre realităţile rasiale din New Orleans, au suferit tâlhării, violuri şi omoruri. De teama de a nu fi acuzate de rasism, ghidurile turistice imprimate, pline de avertismente despre preţurile umflate sau specialităţile culinare proaste din unele localuri, nu-i informează pe turişti despre ameninţările grave la adresa vieţii lor care planează în cartierele de culoare. Ideea că: „în toate rasele există oameni buni şi oameni răi" sau „şi albii fac rele" nu-i ajută cu nimic pe albii care suferă tortura sau moartea de mâinile delincvenţilor negri. Dacă ar fi recunoscut că negrii sunt în general mult mai periculoşi decât albii, mulţi albi ar fi evitat acele zone şi n-ar mai fi căzut victime.

Patrick Sheehan250, scriind în 1995 pentru ziarul

„Morning Herald” din Sydney, Australia, a arătat ceea ce ziarele americane n-ar fi îndrăznit să spună. Sheehan a analizat rapoartele F.B.I. despre rata criminalităţii din toţi cei treizeci de ani de când a început mişcarea pentru drepturile civile şi a găsit o sută şaptezeci de milioane de crime împotriva persoanelor şi proprietăţilor din comunitatea albă americană.

Cel mai lung război pe care l-a purtat vreodată America este Războiul Murdar, şi încă nu s-a terminat. A durat treizeci de ani până acum şi a revendicat peste douăzeci şi cinci de milioane de victime. A costat aproape la fel de multe vieţi ca şi Războiul din Vietnam. A determinat rezultatele alegerilor de anul trecut pentru Congres. Şi totuşi, mijloacele de informare americane nu vor să vorbească despre Războiul Murdar, care rămâne ascuns printre rânduri şi neadus la cunoştinţa publicului (…).

Când toate cifrele criminalităţii sunt calculate, reiese că americanii negri au comis, în ultimii treizeci de ani, cel puţin o sută şaptezeci de milioane de crime împotriva americanilor albi. Acesta este marele dezastru definitoriu al vieţii americane şi al idealurilor Americii de la Al Doilea Război Mondial încoace. Toate acestea sunt fapte de netăgăduit, şi totuşi, numai pentru că scriu acest articol, pentru că adun astfel faptele, mijloacele de informare americane m-ar stigmatiza ca rasist. Ele preferă să menţină o ambivalenţă paternalistă în atitudinea lor faţă de America neagră, un standard de nivel redus.

Criminalitatea de culoare a crescut vertiginos la jumătatea anilor ’60 şi mi-am putut da seama că n-avea decât să se înrăutăţească pe parcursul ultimei treimi a secolului al XX-lea, pe măsură ce controlul albilor asupra conducerii societăţii americane scădea. Mă gândeam la sistemul social al segregării, care presupunea ţâşnitori de băut separate pentru albi şi negri, toalete separate, şcoli şi

locuinţe segregate, şi la stricteţea cu care se aplica mai demult legea în privinţa negrilor. Mă întrebam cum se putea compara umilinţa segregării rasiale cu supremele umilinţe ale miilor de violuri, jafuri şi omoruri bestiale. Milioane de euro-americani au plătit scump preţul aşa-zisei revoluţii a drepturilor civile – un preţ mult prea scump. Printr-o ironie a sorţii, acelaşi preţ l-au plătit şi milioane de negri, victime ale crimelor, căci o dată ce structura legii şi ordinii albilor s-a dezmembrat, negrii au suferit efectele delictelor tot mai numeroase şi grave comise de semenii lor.

Ş i m-am mai întrebat: Ce este acela un drept civil? Cât de îngrozitor e să bei dintr-o ţâşnitoare segregată, în comparaţie cu a fi violat, jefuit sau asasinat? Cât de rău e ca membrii fiecărei rase să înveţe de bună-voie în şcolile alese de ei, croite după nevoile lor, decât să îndure conflictele, violenţa şi mediocritatea de învăţământ din şcolile integrate? Cum contrastează dreptul de a impune o rasă alteia cu dreptul de a trăi şi dreptul de a nu cunoaşte frica de violenţe?

Guvernul federal a făcut ca milioane de oameni albi să cadă victime ale crimelor, în căutarea „drepturilor civile” pentru negri, care ar fi trebuit să ne aducă pacea, iubirea şi frăţia.

Rata criminalităţii de culoare împotriva albilor a fost întotdeauna mult mai înaltă decât rata criminalităţii albe contra negrilor, iar tinerilor le revine un mare procentaj de violenţe. Ş colile şi cartierele segregate din trecut nu-i făceau în niciun caz pe elevii negri să cadă victime delincvenţilor albi. De fapt, în şcolile lor nici nu existau albi. Dar integrarea a supus milioane de copii albi criminalităţii, intimidării şi violenţelor brutale ale negrilor.

Fiecare american a auzit recitarea cronică a maltratărilor suferite de negri de-a lungul anilor. Josniciile sclaviei, care a luat sfârşit cu peste o sută treizeci de ani în urmă, sunt reiterate încontinuu, iar liderii negri se plâng

amintindu-ne tuturor despre ele aproape zilnic. De asemenea, fiecare american a văzut fotografiile şocante ale afro-americanilor linşaţi de gloată la începuturile istoriei americane. O asemenea recitare cronică a supresiunii săvârşite de albi îi învaţă pe negri să urască oamenii albi, iar pe albi să se simtă apăsaţi de un sentiment de vinovăţie colectivă. Dar cum se poate compara linşarea negrilor de către albi din istoria Americii cu valul ucigaş al criminalităţii de culoare din zilele noastre?

Egalitariştii au scormonit prin munţi de documente istorice, pentru a atribui un număr precis linşajelor care au avut loc între anii 1882 şi 1962. The Negro Almanac a proclamat că în acea perioadă au fost linşaţi în total 3.442 de negri şi 1.294 de albi. Din 1947 până în 1961, media linşajelor a fost de mai puţin de unul pe an.251 Oricât ar fi fost de abuziv, linşajul se aplica întotdeauna ca pedeapsă pentru o crimă gravă, cum ar fi violul sau asasinatul. În comparaţie, valul criminalităţii de culoare din zilele noastre se revarsă asupra unor cetăţeni

nevinovaţi, care n-au fost acuzaţi niciodată de vreo crimă. Câtă vreme linşajele aveau aproape întotdeauna ca victime bărbaţi, noile victime ale brutalităţilor sunt adeseori oamenii cei mai puţin capabili să se apere: femeile, bătrânii şi copiii. Vremurile linşajului au apus de mult, dar delictele violente ale negrilor contra albilor continuă să se înmulţească.

Jesse Jackson a atras atenţia cu un prilej asupra impresionantului fapt că, în fiecare an, mai mulţi negri sunt maltrataţi şi ucişi de alţi negri decât toţi negrii agresaţi fizic şi asasinaţi de albi în ultima sută de ani. Acelaşi lucru este valabil şi pentru crimele comise de negri la adresa albilor. În fiecare an sunt molestaţi sau omorâţi de negri mai mulţi albi decât toţi negrii linşaţi de albi în ultimul secol. Şi totuşi, nu se înregistrează niciun protest. Nimeni nu strigă, nimeni nu ia atitudine – domneşte numai

o tăcere asurzitoare. Nimeni nu se pronunţă cu privire la campaniile negre declarat rasiste de stopare a criminalităţii între negri, care trec sub tăcere masivele brutalităţi ale negrilor împotriva albilor, ca şi cum acestea n-ar avea nicio importanţă.

Albilor li se imprimă vina colectivă pentru sclavie, deşi nici 10% dintre americani n-au fost niciodată proprietari de sclavi. Şi totuşi, nu se simte nicio vinovăţie colectivă pentru faptul că aproximativ 50% dintre negrii de sex masculin sunt condamnaţi pentru nelegiuiri grave.

În tinereţe, vedeam adesea la televizor negri căzând victime discriminărilor sau violenţelor fizice şi mi se frângea inima de mila lor. Crescând şi descoperind adevărul despre criminalitatea neagră, am început să gândesc singur, pentru a constata că oricând se pot găsi nedreptăţi individuale, comise de fanatici, pentru a condamna orice ideologie. Concentrându-şi toată atenţia asupra impresionantei uciderii a patru fetiţe de culoare, mass-media au folosit acel tragic eveniment ca pârghie psihologică pentru mişcarea drepturilor civile şi implementarea programelor sociale asociate cu aceasta. Dacă mass-media s-ar fi alăturat părţii adverse, ar fi putut exploata cu uşurinţă miile de crime ale negrilor cu albi ca victime şi ar fi adus multe batiste la ochii oamenilor, determinându-i să acţioneze cu hotărâre împotriva politicii de integrare.

Fiecare dintre aceste relatări despre violuri, torturi sau asasinări ale unor victime inocente de rasă albă, spusă cu empatie şi pasiune, ar putea mişca până la lacrimi sufletele cele mai împietrite. Dar expunerea acestor tragedii contravine scopurilor ideologice ale mass-media, astfel că ele se concentrează în schimb asupra extrem de rarelor cazuri de crime ale albilor asupra negrilor. Americanii muncitori şi harnici au pierdut miliarde de dolari câştigaţi cu trudă şi plătiţi pe impozite, pentru programele sociale lansate de mişcarea pentru drepturile

civile – programe care n-au făcut decât să răspândească delincvenţa şi să dăuneze familiei de culoare. Plata acestor impozite imense a vătămat familia albă. S-au pierdut şcoli, au fost abandonate locuinţe de calitate, oraşele au căzut pradă crimei, iar guvernele au fost corupte.

Un alt scandal despre care nu se aude aproape niciodată este acela al crimelor de viol homosexual comise de negri împotriva albilor, în aresturi şi închisori. În multe dintre penitenciarele americane se întâmplă aproape cu regularitate ca deţinuţii albi să depună plângeri, în încercarea de a determina autorităţile să ia măsuri de prevenire a violurilor şi atacurilor de natură sexuală.252 Actorii americani fac aluzie adesea la soarta suferită de mii de deţinuţi albi în închisorile americane, cu covârşitoarea lor populaţie penitenciară de culoare. Violul sodomic corespunde cu certitudine definiţiei constituţionale de „pedeapsă crudă şi neobişnuită”, iar în prezent, având în vedere prezenţa răspândită a virusului HIV printre infractorii şi toxicomanii de culoare, poate provoca şi moartea în chinuri. La fel ca rata disproporţionată a violurilor asupra femeilor albe, nici acest subiect nu este menţionat aproape niciodată de mijloacele de informare serioase. Charles Silberman, în cartea sa Criminal Violence, Criminal Justice, scrie despre epidemia de violuri homosexuale ale negrilor asupra albilor următoarele:

Un delincvent tânăr, mai ales dacă e alb, riscă să fie supus violului în grup în prima sa noapte de detenţie. În mai multe oraşe mari, oficialităţile penitenciare îi plasează automat pe albii tineri în custodie de protecţie, pentru propria lor siguranţă. Uneori, măsura este luată prea

târziu, tinerii delincvenţi fiind adesea violaţi în duba care-i transportă spre închisoare (…). Înfrângerea unui om este triumful altuia: triumful suprem este acela de a-i nimici unui bărbat bărbăţia – de a-i frânge voinţa, a-i silui trupul şi a-l face să se simtă înjosit total (şi, adeseori,

pentru totdeauna) (…) iar când lupul [violatorul] e negru, iar jegul [victima] e alb (pe departe cea mai frecvent întâlnită relaţie), demonstraţia de putere a lupului e infinit mai delicioasă.253

Descoperind cumplitul adevăr despre masiva rată a violurilor homosexuale comise de deţinuţii negri asupra celor albi, am fost indignat. Apărarea de către mass-media a integrării rasiale forţate ca imperativ moral a rezultat în siluirea a zeci de mii de bărbaţi albi, în închisorile americane. Şi totuşi, această nedreptate strigătoare la cer nu primeşte niciun răspuns din partea predicatorilor şi a analiştilor. Conform moralei lor denaturate, e mai bine ca albii tineri să fie violaţi cu miile, decât să se dezvăluie comportamentul animalic de care dau dovadă în majoritatea cazurilor infractorii de culoare.

În tinereţe, inima mea fusese manipulată de mass-media, dar pe măsură ce mă maturizam am început să disting o imagine mai completă. Am început să observ nedreptăţile flagrante comise contra celor cu aceeaşi moştenire ca a noastră – o mare tragedie, care va continua să se extindă până când ne vom găsi curajul de a o privi în faţă şi a-i pune capăt. Am judecat că, dacă mijloacele de informare încercau să ne facă, pe mine şi pe toţi albii, să ne simţim tulburaţi şi revoltaţi pentru maltratarea negrilor de către albi, şi eu aveam dreptul să fiu revoltat de criminalitatea de culoare căreia îi cădeau victime albii.

Începând să înţeleg tot mai profund diferenţele rasiale din comportamentul infracţional, am perceput în măsură completă nedreptatea integrării învăţământului public. Întrucât negrii sunt în proporţie semnificativă mai puţin inteligenţi decât albii, cel puţin de zece ori mai predispuşi să comită atacuri violente, iar tinerii de culoare reprezintă, proporţional, cel mai agresiv segment al populaţiei, rezultă că elevii albi se confruntă cu condiţii intolerabile atunci când învaţă în şcoli publice cu majoritate de culoare.

Presa acuză frecvent (şi fără niciun motiv întemeiat) ura larg răspândită a albilor la adresa negrilor. Şi totuşi, printr-o portretizare subiectivă a rasismului şi abuzurilor albilor, massmedia îi influenţează pe negri să-i urască pe albi. Cât de ciudat este că, atunci când liberalii îi înscriu pe copiii albi în aceleaşi şcoli cu copiii negri, predispuşi spre violenţă, cu I.Q. redus şi plini de ură împotriva albilor, ei declară aceasta o faptă care cultivă iubirea şi frăţia…!

Integrarea învăţământului

În anul 1956, Preşedintele Eisenhower a apărut la televiziunea naţională şi a anunţat integrarea rasială a şcolilor publice din capitala ţării. Anterior integrării rasiale, oraşul Washington D.C. avusese un sistem de învăţământ respectabil, care primise multe distincţii ca fiind cel mai bun din Statele Unite. Oficialităţile federale erau întotdeauna dornice ca toate aspectele localităţii lor să servească drept model naţiunii şi o finanţaseră mereu din belşug. Acum, erau şi mai hotărâte să facă din capitală şi sistemul ei şcolar o culme a calităţii, precum şi un exponat al noii doctrine de egalitate rasială.

Eisenhower a proclamat că şcolile din Washington D.C. aveau să dovedească Americii posibilităţile integrării de a funcţiona cu bune rezultate. În ciuda uriaşelor eforturi şi a cheltuielilor generoase din partea lui Eisenhower şi a succesorilor lui la preşedinţie pentru a pune sistemul în aplicare, şcolile din D.C. s-au deteriorat rapid, începând imediat după desegregare. Două decenii mai târziu, prin sistemul şcolar, care nu făcuse decât să degenereze constant, trecuse o generaţie completă de elevi negri. Îngrijorarea părinţilor faţă de calitatea jalnic de scăzută a nivelului de învăţământ era acum eclipsată de nelinişti şi mai mari: teama pentru siguranţa fizică a copiilor. În cele din urmă, a trebuit să se aducă poliţişti care să patruleze pe coridoarele şcolilor devenite la fel de periculoase precum cele mai dubioase străzi din Washington.

Astăzi, după treizeci de ani de cheltuieli extravagante şi retragerea a peste 90% din elevi, care au ales şcolile particulare şi pe cele din alte localităţi, sistemul de învăţământ public din Washington D.C. se situează printre cele cu nivelul cel mai scăzut din S.U.A. Deşi şcolile din D.C. se află pe locul doi în toată ţara sub aspectul cheltuielilor pe cap de elev, absolvenţii lor

au unele dintre cele mai joase punctaje la teste din toată America. Şcolile din Washington au devenit într-adevăr o vitrină a integrării, dar în sens negativ – relevându-i toate aspectele dezavantajoase. 44% dintre elevi nu reuşesc să absolve liceul, iar dintre aceştia 80% abandonează şcoala înainte de clasa a zecea.254, 255, 256, 257, 258, 259

Integrarea şi cheltuielile suplimentare pentru învăţământ au avut menirea de a ridica nivelul negrilor la învăţătură, de a le înmulţi reuşitele şi a înregistra efectele concomitente de reducere a sărăciei, nelegitimităţii, bolilor venerice şi criminalităţii, însă au eşuat lamentabil. De fapt, se poate argumenta convingător că în şcolile segregate din Washington învăţaseră incomparabil mai bine nu numai elevii albi, ci şi cei de culoare.

La jumătatea anilor ’60, pe vremea când descoperisem adevărul despre rase, şcolile din Washington D.C. erau deja un dezastru. Transferul puterii de la albi la negri în cadrul sistemului determinase deja mulţi profesori albi capabili să plece din capitală, la fel cum făcuseră şi elevii. Pe la jumătatea deceniului, sistemul de învăţământ a fost nevoit să le ofere profesorilor din Virginia şi Maryland salarii mari – poreclite „solde de război” – în speranţa de a-i ademeni înapoi spre şcolile din Washington D.C. Realitatea integrării era perfect contrară promisiunilor iniţiale. În pofida nenumăratelor programe federale de progres social, ca Head Start, a proporţiei scăzute între profesori şi elevi, a lefurilor mai mari pentru profesori, a

celor mai moderne echipamente şi facilităţi, a micilor dejunuri şi prânzuri gratuite în şcoală, a sporirii asistenţei publice şi a intensificării îngrijirilor medicale pentru elevi, sistemul continuă să decadă mizerabil, chiar şi în zilele noastre.

La fel ca sistemul său şcolar, oraşul Washington D.C. se află împotmolit la nivelul inferior al tuturor statisticilor referitoare la disfuncţiile sociale. Districtul Columbia are cele mai înalte rate pe cap de locuitor la nivel naţional cu privire la omucideri, jafuri, violuri, consum de droguri, nelegitimitate şi S.I.D.A. În pofida infuziilor masive de bani ai contribuabililor în lucrările publice şi locuinţe şi a puternicelor eforturi stimulative pentru a reamplasa minorităţile în comunităţile înconjurătoare (sub titulatura de „Mişcarea marilor posibilităţi"), unele părţi ale oraşului seamănă mai mult cu bidonvillurile din Lumea a Treia decât cu capitala celei mai mari puteri economice a lumii. Până şi statisticile amintesc mai mult de o naţiune din Lumea a Treia decât de Statele Unite.

În ciuda jalnicului fiasco al experimentului de integrare şcolară din Washington D.C., guvernul federal a impus integrarea în toate sistemele majore de învăţământ din ţară. Folosind ca bază legală precedentul creat în cazul Brown versus Comisia de Învăţământ, guvernul a silit rapid şcolile să conţină un anumit procentaj de negri, chiar dacă elevii trebuiau să fie aduşi cu autobuzele din capătul opus al oraşului şi chiar din comitatele învecinate. Asemenea eforturi pentru a crea un maximum de mixaj rasial presupuneau modificări continue ale alocaţiilor rasiale pentru şcoli, pentru că, în timp ce criteriile de admitere se extindeau spre a include noi şi noi elevi negri, un număr tot mai mare de albi fugeau, evident, din sistemul public de învăţământ.

În acelaşi timp cu integrarea sistemelor şcolare din marile oraşe, se înregistra o escaladare fără precedent a violenţei. În prezent, aproximativ trei sute de mii de elevi

de liceu din Statele Unite sunt agresaţi în fiecare lună.260 La Chicago, în 1991, gardienii de securitate ai şcolilor au operat aproape zece mii de arestări.261 Arhitecţii proiectează tot mai frecvent şcoli asemănătoare cu nişte închisori.262 Ne-am fi putut aştepta la altceva, când populaţia şcolilor devine tot mai infracţională?

Când albii îşi puteau permite, se înscriau la şcolile particulare sau ale bisericilor, iar când nu puteau, fie îndurau integrarea atât cât puteau, fie părinţii îşi vindeau pur şi simplu proprietăţile (uneori, în condiţii extrem de dezavantajoase) şi se mutau în suburbiile albe. Pe măsură ce şcolile din oraşe se înnegreau, albii le evacuau în proporţie mereu crescândă, iar oraşele deveneau şi mai întunecate, lucru care accelera din nou ciclul exodului alb. Retragerea albilor, conjugată cu rata crescândă a natalităţii negrilor, au creat o masă electorală de culoare care îşi arăta muşchii politici în curs de dezvoltare şi acapara conducerea oraşelor şi a sistemelor de învăţământ din numeroase localităţi mari. În urma acestor schimbări, multe

oraşe au degenerat până la niveluri de corupţie care în prezent seamănă mai degrabă cu cele ale republicilor bananiere din America de Sud decât cu viaţa în metropolele cândva strălucitoare ale Americii.

În măsura în care integrarea forţată afecta şcolile americane, nivelul de învăţământ se prăbuşea vertiginos. De pe primul loc din lume în cadrul multor categorii secundare de învăţământ, performanţele la învăţătură ale multor şcoli americane au ajuns, în momentul scrierii acestor rânduri, aproape de cel mai de jos nivel din lumea industrializată. Iar acest rezultat sfidează faptul că Statele Unite cheltuiesc mai mulţi bani pe cap de elev decât oricare altă ţară, poate numai cu excepţia Elveţiei.263

Liberalii tind să dea vina declinului educaţional pe cheltuielile insuficiente, iar conservatorii preferă să-l pună

pe seama metodelor mai liberale de predare. Un fapt, însă, rămâne de necontestat: nivelurile şcolilor au decăzut în concordanţă cu modificările din structura demografică a masei elevilor şi a corpului didactic. În sistemele şcolare care şi-au menţinut configuraţia rasială euro-americană, nivelul a rămas acelaşi. În multe zone cu preponderenţă euro-americană, punctajele la teste chiar au crescut. În sistemul de învăţământ din New Hampshire, unul dintre cele mai albe state din America, standardele excelente s-au menţinut cu consecvenţă, elevii de acolo având cele mai bune rezultate din toată ţara la testele S.A.T. şi A.C.T. Prin contrast, statele cu cele mai joase cinci niveluri S.A.T. au printre cele mai mari proporţii de negri înscrişi în şcoli, raportate la numărul populaţiei. De asemenea, ar fi de remarcat că statul New Hampshire cheltuieşte mai puţin pentru şcolarizarea publică a unui elev decât majoritatea celorlalte cincizeci de state.

Iată o evidenţă a cheltuielilor crescânde care au însoţit integrarea şcolilor americane:

Procentajul pentru învăţământ din produsul intern brut în 1970: 2,8

Procentajul pentru învăţământ din produsul intern brut în 1985: 6,8264

Cheltuielile şcolare în termeni reali din anii ’70: 25% Cheltuielile şcolare în termeni reali din anii ’80: 40%

În anii ’70 şi ’80, cheltuielile pe cap de elev au crescut cu 16 şi, respectiv, 24%.

În perioada dintre anii 1930 şi 1980, cheltuielile reale pe cap de elev au crescut cu 500%.

Proporţia profesori/elevi în 1959: 1:26 Proporţia profesori/elevi în 1988: 1:17,6265, 266

La începutul anilor ’90, ca un simbol al degradării standardelor asociate cu modificarea structurii demografice a oraşelor noastre, primarul capitalei, Marion Barry, a fost surprins pe bandă video fumând cocaină

cristalizată cu o prostituată. Iar dacă faptele primarului nu sunt de ajuns pentru a reprezenta degenerarea oraşului sub dominaţia negrilor, ar fi de remarcat că, după ce şi-a ispăşit sentinţa în închisoare, Barry a revenit în viaţa publică, pentru a fi reales ca primar, cu o majoritate covârşitoare de voturi, de alegătorii negri. La ceremonia de depunere a jurământului, Marion Barry s-a prezentat îmbrăcat în port tradiţional african.

Decalaj rasial în creştere pentru bolnavii de S.I.D.A. Boala a devenit în mare măsură o epidemie a negrilor

(…)

„Cred că nu încape nicio îndoială că epidemia din această ţară devine tot mai mult o epidemie de culoare”

Încă de pe la jumătatea anilor ’60, devenise evident că aşa-zisele drepturi civile şi integrarea învăţământului nu uşurau cu nimic viaţa grea a negrilor, şi pentru prima oară am început să mă gândesc la puternicul impact al integrării nu numai asupra familiilor albe, ci şi

asupra celor de culoare. Era clar că integrarea nu ameliorase soarta negrilor altfel decât sporindu-le posibilităţile de a trăi în apropierea albilor. Însă chiar şi acest câştig îndoielnic s-a evaporat, în urma fugii albilor.

Deşi negrii ca grup dobândiseră o putere de cumpărare mai mare ca oricând în trecut şi un învăţământ mai evoluat pentru elementele lor cele mai capabile, ei continuau să sufere complit în cele mai importante aspecte ale vieţii. O generaţie întreagă de negri a crescut fără taţi. Mase de negri consumă droguri, iar tinerii cunosc o rată a mortalităţii asociate cu omuciderile care o depăşeşte pe aceea a soldaţilor americani din Al Doilea Război Mondial. Omuciderea este în prezent principala cauză a deceselor printre bărbaţii negri cu vârste cuprinse între cincisprezece şi patruzeci şi patru de ani, iar S.I.D.A. este cauza cea mai importantă a mortalităţii bărbaţilor şi femeilor de culoare la un loc.267, 268 Negrii au o rată a

îmbolnăvirilor de S.I.D.A. cam de paisprezece ori mai mare decât a albilor, iar în cazul sifilisului, o rată de cincizeci de ori mai mare.269 Şomajul face ravagii şi majoritatea negrilor sunt mai dependenţi de sistemul de asistenţă socială, mai violenţi, mai predispuşi spre criminalitate şi mai revoltaţi contra albilor decât oricând.

Drepturile civile ale albilor?

În anii ’60, americanilor li se spunea că negrii aveau dreptul să se asocieze cu cine voiau, în şcolile publice. De fapt, decizia din 1954 a Curţii Supreme se baza pe ideea că elevii negri aveau de suferit dacă nu puteau învăţa la aceleaşi şcoli cu albii. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, m-am întrebat eu, nu însemna că şi elevii albi aveau de suferit dacă nu puteau învăţa în propriile lor şcoli albe? Deşi este permis, chiar dezirabil, ca negrii să-şi aleagă asociaţiile rasiale pentru a-şi spori bunăstarea colectivă, albilor li se spunea că nu-şi puteau alege asociaţiile rasiale. În controversa privitoare la integrare, era considerat imoral să te gândeşti la bunăstarea albilor.

Albilor li se spunea că trebuia să înveţe în şcoli unde nu voiau să se ducă – fiind împinşi într-acolo sub ameninţarea baionetelor. Forţând rasele să convieţuiască, guvernul acţiona şi împotriva sentimentelor populare covârşitoare. Numeroase sondaje de opinie din Sud arătau că peste 95% din albi şi majoritatea negrilor se împotriveau integrării forţate. Oamenii se simţeau pur şi simplu mai bine în compania celor de aceeaşi moştenire cu ei. În mod ironic, chiar şi după patruzeci de ani de integrare forţată, negrii continuă să prefere în proporţie copleşitoare să se asocieze cu negrii, iar albii, cu albii, atât în interiorul şcolilor integrate, cât şi în restul societăţii.

Integrarea forţată a învăţământului a devenit atât de rutinieră, încât cred că singurul mod în care îmi pot exprima clar ideea este acela de a elimina temporar din discuţie problema rasială.

S ă ne imaginăm că aveţi o fiică în vârstă de

paisprezece ani şi locuiţi la distanţă egală de două licee. Le vom denumi Liceul A şi Liceul F.

În Liceul A învaţă copii foarte asemănători cu fiica dumneavoastră, din punct de vedere al culturii, stilurilor, îmbrăcăminţii, inteligenţei, respectului faţă de lege, limbii, capacităţilor de pregătire pentru colegiu, valorilor şi moralei. Liceul F conţine elevi cu totul diferiţi. Iată câteva dintre caracteristicile lor:

Elevii Liceului F sunt de cel puţin zece ori mai predispuşi spre a comite atacuri fizice, tâlhării, violuri şi omoruri decât elevii Liceului A.

Elevii Liceului F se maturizează sexual la o vârstă mai precoce.

Elevii Liceului F au o medie a I.Q. de 85, iar un sfert dintre ei au un I.Q. sub 70. Numai 2-3% au un I.Q. adecvat pentru a urma colegiul.

Băieţii din Liceul F au niveluri de testosteron mai ridicate, iar moravurile sexuale ale elevilor creează o incidenţă de treizeci de ori mai mare a bolilor venerice şi a S.I.D.A. decât printre elevii Liceului A.

Muzica predominantă în Liceul F este „gangsta rap”.

Liceul F are mai mulţi profesori care au absolvit colegii de valoare inferioară şi înregistrează constant punctaje mai scăzute la examenele de calificare a profesorilor decât cei de la Liceul A.

Ce liceu aţi alege pentru fiica dumneavoastră? Aţi dori ca fata dumneavoastră adolescentă să înveţe la Liceul F? Aţi vrea să aibă întâlniri cu băieţii de la Liceul F? Să se pregătească pentru colegiu în Liceul F? Oricărui părinte îi e uşor să răspundă la aceste întrebări, şi totuşi, guvernul federal le răspunde greşit.

Caracteristicile pe care le-am atribuit elevilor de la Liceul F reflectă actualele medii statistice ale negrilor din America. Unii elevi ai Liceului F se pot prezenta puţin mai

bine, alţii puţin mai rău, dar media şcolilor negre este exact aşa cum am descris-o. Integrarea a transformat multe şcoli în instituţii de tipul F. Diferenţa rasială prezentată aici nu este deloc simplistă; şi nu e nici imaginară; ea există în aproape fiecare oraş mare şi în mii de oraşe mai mici. Să mai fie oare de mirare că albii s-au opus atât de vehement integrării, apoi au fugit, când şcolile lor au fost integrate cu forţa? E de mirare că au părăsit oraşele cultivate şi pline de viaţă pe care le construiseră părinţii şi bunicii lor? Nu ura sau prejudecăţile îi determină pe albi să fugă, ci doar raţiunea şi grija pentru copiii lor.

Până când am ajuns în ultimul an de liceu, toate şcolile unde învăţasem eu fuseseră segregate. Am urmat un gimnaziu excelent, unde nu aveam altă grijă decât să obţinem note bune, nu şi dacă elevul din banca vecină avea în buzunare cocaină sau un pistol. Pe parcursul a treizeci şi cinci de ani, sistemul de învăţământ din New Orleans a trecut de la o majoritate albă la un procentaj negru de 94%. Sistemul şcolilor cheltuieşte mult mai mulţi bani decât pe vremea când eram eu elev, dar nivelul de învăţătură este mult mai scăzut. E un sistem şcolar unde poliţia e chemată în şcoli la fel de des ca depanatorii, unde cea mai importantă parte din educaţia copiilor constă în a învăţa cum să reziste o zi încheiată fără s-o încaseze la fund.

În momentul scrierii acestor rânduri, singurul punct luminos din întregul sistem este magneticul liceu pentru elevi înzestraţi şi studioşi, Benjamin Franklin. Recent, majoritatea de culoare a comisiei de învăţământ din New Orleans a decis să reducă nivelul exigenţei la admitere, pentru că cele 4% de elevi albi din New Orleans comportă 65% din elevii de la Franklin. Procentajul alb ar fi şi mai înalt, dacă n-ar exista un anumit gen de „politică de admitere de tipul acţiunii afirmative” pentru copiii funcţionarilor publici de culoare. În câţiva ani, ultima stea

de pe firmanentul învăţământului din New Orleans se va stinge şi ea, o dată cu plecarea ultimilor albi care mai rămăseseră.

În cadrul unei alte acţiuni recente, comisia şcolară a votat înlăturarea numelui lui George Washington de pe o şcoală publică, fiindcă fusese „proprietar de sclavi” şi era un exemplu „imoral” pentru copii. Un lider al mişcării pentru drepturile civile din New Orleans, Carl Galmon, a remarcat că: „George Washington înseamnă pentru elevii negri la fel de mult ca David Duke”.270 Nici chiar cel mai radical adversar al integrării şcolare din New Orleans n-ar fi conceput, în 1961, că după numai treizeci şi şapte de ani Părintele Naţiunii va fi considerat incorect politiceşte în şcolile publice. Mi-e groază să mă gândesc ce vor aduce următorii treizeci-patruzeci de ani.

Copiii euro-americani se confruntă cu probleme similare şi în şcolile dominate de rasa mixtă Mestizo, din Sud-Vest. În timp ce scriam aceste pagini, ne-a vizitat o prietenă de familie în vârstă de nouăsprezece ani, din Brownsville, Texas, care ne-a spus cu ce intimidări şi chiar atacuri fizice se confrunta în şcoala ei cu majoritate mexicană. Băieţii mexicani îi făceau adeseori avansuri, o hărţuiau sexual, încercau s-o atingă şi o numeau „gringa” – un termen derogator, similar cu cel de „nigger”. Ne-a spus că uneori plângea şi-şi ruga mama să n-o trimită la şcoală. Din cauza marelui procentaj de mexicani, majoritatea profesorilor predau exclusiv în spaniolă. Lecţiile degenerau adesea în tirade anti-gringo. Drogurile făceau prăpăd şi atât de multe fete mexicane de paisprezece şi cincisprezece ani aveau copii nelegitimi, încât în liceu se înfiinţase o creşă cu ziua pentru copiii elevelor. În cele din urmă, maltratările au determinat-o să abandoneze liceul şi să dea examenul de echivalenţă, pentru a se putea înrola la colegiu.

Mă gândesc la politicienii şi judecătorii care au

transformat şcolile albe în variante miniaturale ale proiectelor locative pentru negri, cu bandele lor, limbajul obscen şi comportamentul desfrânat, drogurile, armele şi adolescentele gravide. Aş vrea să-i expediez pe aceşti ipocriţi în aceleaşi văgăuni şcolare în care i-au exilat ei pe mulţi dintre tinerii noştri. Majoritatea n-ar trece nici măcar cu maşina prin acele cartiere, decât cu portierele blocate şi pistoalele încărcate – desigur, excepţie făcând cazurile când se duc ca să se dea în spectacol cu fapte bune, însoţiţi de echipe de filmare şi poliţişti înarmaţi. Şi totuşi, nu ezită să-i trimită în asemenea locuri pe bieţii elevi albi.

Unii dintre elevii acestor şcoli sunt fiii şi fiicele unor părinţi înstăriţi care locuiesc în apartamente fortificate. Aceşti părinţi nutresc visuri de paradis urban – iubire, frăţie şi „îmbogăţire culturală” – pentru nefericiţii lor copii. Îndrugă verzi şi uscate despre bogata diversitate a şcolii, până când fiul lor vine acasă cu zece cusături la cap, sau fiica a fost pipăită de-o jumătate de duzină de mâini multi-culturale pe o scară aglomerată.

Cine vorbeşte în numele acestor copii? Cui îi pasă cu adevărat de ei? Cu siguranţă, nu mass-media, nici politicienii şi nici aceia pe care-i interesează numai ceea ce spun autorităţile că trebuie să-i intereseze. Aceştia sunt cei care se emoţionează la un semnal, pentru cauza corectă politiceşte. Singura nedreptate pe care o pot percepe ei este cea luminată de lămpile camerelor de televiziune. Mă simţeam din ce în ce mai revoltat contra felului în care massmedia îmi manipulaseră propriile emoţii, dar acum nu numai că învăţam faptele, ci şi îndrăzneam să le folosesc pentru a regândi lucrurile pe care până atunci le acceptasem fără discernământ.

Integrarea locativă

Privilegiile crescânde ale minorităţilor şi drepturile tot mai puţine ale euro-americanilor au început curând să se exprime şi în distrugerea cartierelor şi chiar a oraşelor albe. În cadrul acestui proces, milioane de euro-americani

şi-au văzut valorile de proprietate prăbuşindu-se şi au fost nevoiţi să-şi abandoneze locuinţele. Alţii, adeseori vârstnici, neputându-şi permite să se mute, erau nevoiţi să privească neputincioşi cum cartierele lor deveneau tot mai periculoase şi mai murdare, cum vieţile le erau pângărite în ultimii lor ani prin intimidare şi înstrăinare. Făceau parte din rasa dezavantajată, pentru ca guvernul federal să se preocupe de demnitatea lor umană. Nu puteam înţelege cum era în stare guvernul să-i spună unui om liber că nu are voie să-şi vândă proprietatea privată cui vrea el. Faptul că locuitorul unui anumit cartier nu-şi poate alege vecinii, sau că un proprietar de apartamente nu-şi poate alege chiriaşii, părea să contravină tuturor drepturilor fundamentale de asociere. Din nou, drepturile europenilor erau abrogate în favoarea aşa-ziselor interese şi „drepturi” ale africanilor. Mass-media nici măcar nu menţionau rata extrem de înaltă a criminalităţii de culoare, pe care „cazarea liberă” o făcea să atingă cele mai periculoase cote.

S ă formulăm un exemplu ipotetic. Imaginaţi-vă că familia dumneavoastră locuieşte într-un complex de apartamente ocupate numai de albi, în Maryland, chiar lângă Washington D.C. Unul dintre factorii care v-au influenţat decizia de a alege acel complex a fost faptul că majoritatea locatarilor erau euro-americani. Lângă bloc se construieşte o aripă nouă, cu alte douăzeci de apartamente. Le solicită douăzeci de bărbaţi negri din Washington D.C., după care îşi depun cererile şi douăzeci de familii albe din cartierele învecinate.

Este un adevăr incontestabil că peste jumătate din toţi bărbaţii negri tineri din Washington sunt infractori. Probabilitatea matematică impune că, dacă douăzeci de tineri negri de categorie medie închiriază douăzeci de apartamente, cel puţin zece dintre ei pot fi delincvenţi. Dumneavoastră aveţi o soţie şi două fiice, în vârstă de unsprezece şi doisprezece ani, şi vă spuneţi: Nici nu mă

gândesc să locuiesc cu familia mea într-un complex de apartamente unde jumătate dintre chiriaşi au antecedente similare cu populaţia unei închisori. Deşi nu aveţi nicio certitudine că familia dumneavoastră va cădea victimă infracţiunilor, acceptarea chiriaşilor negri în detrimentul celor albi creează un risc de cel puţin cincisprezece ori mai mare ca familia dumneavoastră să fie jefuită, sau fetele să fie atacate. Sunteţi oare un om rău şi cu

sufletul plin de ură, numai fiindcă doriţi ca blocul de apartamente să fie locuit în continuare doar de albi?

Acelaşi guvern federal care interzice alimentele şi medicamentele ce prezintă doar un risc infim de a dăuna sănătăţii este hotărât să promoveze integrarea forţată a cartierelor şi a spaţiilor locative, care face ca şi mai mulţi albi să cadă victime tâlhăriilor, violurilor şi omorurilor, cu tot atâta certitudine cu câtă se ştie că ţigările înmulţesc cazurile de cancer. Dar riscul ca noii dumneavoastră vecini negri să vă atace este mult mai mare decât în cazul ţigărilor asupra cărora vă avertizează guvernul. Integrarea forţată este la fel de ridicolă ca şi cum guvernul v-ar sili să vă apucaţi de fumat!

Inevitabil, liberalii vor susţine că simpla apartenenţă a cuiva de rasa neagră nu înseamnă că se va angaja în crime sau îşi va da boxele stereo la maximum în toiul nopţii. „Cum rămâne cu negrul care nu e criminal, scandalagiu sau gălăgios?” întreabă ei. Răspunsul este acela că societatea nu poate funcţiona fără a-şi recunoaşte grupurile din care e compusă. Majoritatea şoferilor care depăşesc limita legală de alcool în sânge nu provoacă niciun accident, cu rarele ocazii când conduc sub influenţa alcoolului. Şi totuşi, unor asemenea şoferi nu li se permite accesul pe drumurile publice, chiar dacă mulţi dintre ei nu au accidente şi respectă în continuare regulile de circulaţie (cu excepţia celei privitoare la alcoolemie). Le interzicem accesul pe străzi şi şosele pentru că şoferii

aflaţi sub influenţa băuturilor alcoolice au în general un procentaj mai mare de accidente decât şoferii care nu consumă alcool.

Dacă stăm să ne gândim, înţelegerea dinamicii probabilităţilor e aceea care ne ajută să supravieţuim. Ţigările nu îmbolnăvesc de cancer pulmonar decât un mic procentaj din fumători, dar mulţi oameni le evită, şi pe bună dreptate. De asemenea, puţini albi traversează pe jos un cartier recent construit pentru negri, în Detroit. Înseamnă aceasta că sunt rasişti, sau doar că dau dovadă de raţiune?

Liberalii pot răspunde că majoritatea infractorilor fac în mod conştient alegeri care îi fac să fie trataţi diferit, pe când nimeni nu-şi alege singur rasa. Michael Levin, autorul cărţii Why Race Matters, subliniază că acelaşi lucru se poate spune şi despre tinerii care conduc maşina înainte de a împlini şaisprezece ani.271 Mulţi ar putea să ia examenul de conducere auto şi să şofeze la fel de competent şi responsabil ca un tânăr de optsprezece ani. Şi totuşi, refuzăm să le acordăm celor mai tineri permisul de conducere, din cauza proporţiei de accidente grave şi mortale corespunzătoare cu vârsta lor. Nu ei au ales să aibă sub şaisprezece ani. N-o fi corect să-i refuzăm unui adolescent de cincisprezece ani atent şi conştient permisul de conducere, dar pe de altă parte este corect ca grupurile de şoferi şi pietoni de toate vârstele să sufere o rată mai mare a accidentelor?

În termenii criminalităţii de culoare, conştiinţa rasială nu mai e o problemă de rasism – ci poate fi o problemă de viaţă şi de moarte.

Guvernul federal a depăşit de-acum cu mult primele articole simple cu privire la libertatea locuinţelor din Legea Drepturilor Civile. Politica lui nu constă numai în a împiedica discriminarea albilor contra negrilor la cumpărarea sau închirierea caselor şi a apartamentelor, ci caută activ să îi ajute pe negri să se mute în cartiere ale

albilor. Proiectul H.U.D. (Cazare şi Dezvoltare Urbană) foloseşte spaţii locative răsfirate pentru a-i integra pe negri în cartierele şi blocurile de apartamente ale albilor, cu chirii, instalaţii, ipoteci şi multe alte avantaje subvenţionate de la bugetul federal. Contribuabilii albi îndură inechitatea de a-şi vedea banii fiscali folosiţi pentru a plăti chiria, ipotecile şi celelalte cheltuieli ale negrilor care locuiesc în cartierele albe. În timp ce chiriaşii albi se chinuiesc să achite costurile integrale, negrii plătesc doar o parte din valoarea locuinţelor, sau chiar nimic. Proiectul H.U.D. îi supune adesea pe locatarii albi unei criminalităţi sporite, adusă de noii ocupanţi, iar problemele asociate cu aceştia îi alungă de obicei pe mulţi albi, făcând ca în ultimă instanţă valoarea proprietăţilor să scadă şi mai mult.

În cadrul unui program numit „Movement to Opportunity”, iniţiat de republicanul alb renegat Jack Kemp, fostul secretar al H.U.D., negrii din ghetouri primesc locuinţe gratuite în cartiere cu majoritate albă. Dată fiind rata criminalităţii lor, ar fi mai bine ca proiectul să fie

redenumit „Mişcarea marilor infractori”. În urma unor asemenea programe, exodul albilor continuă neîntrerupt. Mulţi euro-americani s-au răspândit acum în zone aflate atât de departe de oraşele lor, şi chiar de suburbii, încât nu pot fi definite decât ca rurale şi, adeseori, trebuie să facă naveta la mari distanţe.

Ca un exemplu a cât de departe au ajuns instanţele federale cu distrugerea integrităţii rasiale a comunităţilor albe, mulţi antreprenori au fost daţi în judecată şi găsiţi vinovaţi pentru că folosiseră ca model în reclamele lor familii albe. Dementa a atins apogeul în cazul unui proprietar din New York, a cărui construcţie se numea North Shore Towers, care a fost dat în judecată de patru negri deşi aceştia nu suferiseră nicio discriminare în

complexul de locuinţe. Reclamanţii susţineau că fuseseră discriminaţi numai fiindcă în reclama companiei nu apăreau şi negri. Curtea Districtuală a S.U.A. a dispus ca firma să le plătească $250.000 daune morale negrilor şi să cheltuiască alţi $200.000 pe reclame noi, care conţineau cel puţin câte un negru pentru fiecare doi albi.272 Până şi unele ziare ca „The New York Times” şi „The Washington Post” au fost găsite vinovate numai fiindcă publicaseră reclame ale căror modele nu erau de culoare.273 Ar fi oare cazul ca sportivii albi să dea în judecată clubul sportiv N.B.A., numai pentru că prezintă reclame ale unor echipe formate doar din negri? Vă puteţi imagina un colegiu al negrilor dat în judecată pentru o reclamă în care apar numai studenţi de culoare?

Caracterul diabolic al „drepturilor civile” forţate poate fi ilustrat prin recentele acţiuni ale guvernului federal împotriva şoferilor albi de taxi care ezită să ia clienţi negri noaptea târziu. Zeci de mii de taximetrişti au suferit jafuri, violenţe şi chiar moartea, în marile noastre oraşe. Autorii sunt în proporţie covârşitoare negri. Este cel puţin de cincisprezece ori mai probabil ca un negru să fie un hoţ înarmat, decât un alb. Desigur, aceste rate cresc dramatic după miezul nopţii, când un şofer ia un grup de tineri negri. Departamentul Justiţiei i-a ameninţat cu traducerea în instanţă pe taximetriştii şi companiile de taxiuri care refuză să-i servească pe potenţialii clienţi de culoare în marile oraşe.

Adevărul este că şoferii de taxi încearcă să efectueze cât mai multe curse legitime posibil, pentru că astfel câştigă mai mult. Nu încearcă să facă discriminări împotriva negrilor, dar ar dori totuşi să se întoarcă vii acasă, la cei dragi. Taximetriştii opresc fără ezitare când le face semn un negru îmbrăcat decent, dar e firesc să ezite la vederea unui tânăr de culoare cu înfăţişare suspectă, care oricum nu prea are şanse să-şi permită plata unei curse la distanţă şi se prea poate să plănuiască o tâlhărie.

Guvernul federal e hotărât să-l oblige pe acel şofer de taxi să-l ia pe negrul respectiv, chiar dacă aceasta înseamnă, cel mai probabil, că îşi riscă banii, sănătatea sau chiar viaţa. Iată care e starea actuală a drepturilor civile!

În pofida tuturor integrărilor din şcoli şi cartiere, rata criminalităţii de culoare rămâne ridicată, nelegitimitatea şi bolile venerice printre negri continuă să se înmulţească, iar I.Q.-ul şi performanţele rămân în urma celor ale albilor, aşa cum au fost decenii de-a rândul. Refuzul masiv al drepturilor civile pentru albi n-a realizat aproape nimic pentru bunăstarea negrilor.

Subclasa de culoare a asistenţei sociale

În anii ’50 şi ’60, pe măsură ce rata nelegitimităţii printre negri intra în creştere, egalitariştii liberali acuzau pentru problemele sociale ale populaţiei de culoare sărăcia, lipsa de învăţătură şi efectele segregării şi ale rasismului. Nu li se părea deloc ciudat faptul că problemele sociale ale negrilor creşteau dramatic, în proporţie directă cu intensificarea integrării şi a asistenţei publice şi cu încheierea discriminării rasiale instituţionalizate. O dată cu creşterea ratei de infracţiuni, nelegitimitate şi consum de droguri, liberalii au propus o soluţie măreaţă. Lyndon B. Johnson a numit noua structură de ample ajutoare sociale Marea Societate. S-au instaurat măsuri de asistenţă socială şi diverse alte sisteme de ajutorare, pentru a ameliora îngrijirile medicale, regimul alimentar, instruirea profesională, asistenţa acordată copiilor mici şi învăţătura pentru orăşenii săraci. De asemenea, la începutul anilor ’60 au apărut masive programe deficitare financiar ca beneficiile liberale de asistenţă socială, bonurile de alimente şi spaţiile locative publice. Preopinenţii au observat că infracţionalitatea şi nelegitimitatea rămăseseră nişte probleme minimale în Europa, în pofida liberalului lor

sistem de asistenţă socială. Sperau ca programele lor

să aibă efect şi asupra minorităţilor din America. Însă chiar şi atunci, unii vizionari ca Willis Carto le-au prezis eşecul.274

Cu cât turnau mai mulţi bani în sistemul de asistenţă socială orientată spre minorităţi, cu atât se agravau mai mult dificultăţile. Problemele sociale ale populaţiei de culoare, cum ar fi nelegitimitatea, rata bolilor dermato-venerice, criminalitatea şi consumul de droguri nu făceau decât să se înmulţească. Agăţându-se de paie, egalitariştii implementau programe şi mai complicate şi costisitoare, rivalizând cu cele mai sofisticate din lume. Şi totuşi, problemele sociale ale comunităţii de culoare creşteau încontinuu.275 Nelegitimitatea copiilor negri a ajuns, de la 15%, în 1950, la 61%, în 1988, la aproape 70%, în 1992, şi se estimează să depăşească 75% în primii ani ai următorului mileniu.276 Când a început să mi se formeze cu adevărat conştiinţa rasială, la jumătatea anilor ’60, cercetătorii sociali observaseră deja că nelegitimitatea naşterilor începuse să crească vertiginos. De ce? Presa şi guvernul dădeau vina pe rasism, sărăcie sau lipsa de posibilităţi, „moştenirea sclaviei” – orice altceva, numai ceea ce era mai evident nu. Dar cum ar fi putut oricare dintre aceste chestiuni să rămână la originea problemelor, în urma celui mai mare val de cheltuieli pentru asistenţa socială şi intervenţii ale guvernului din istorie?

Disoluţia familiei de culoare

La jumătatea anilor ’60, citisem cărţile şi articolele ştiinţifice ale mai multor sociologi cu conştiinţă rasială care preziseseră că structura familiei de culoare avea să se dizolve o dată cu slăbirea contactelor culturale şi sociale cu albii, precum şi cu scăderea influenţei economice a albilor în comunitatea neagră. Puterea politică, culturală şi economică tot mai mare a negrilor le conferea acestora mai multă libertate de a face ceea ce le dicta propria lor natură. Despărţiţi de influenţa şi cultura albilor, regresau rapid la caracteristicile genotipului lor – lucru tot mai tipic

pentru societăţile de culoare din întreaga lume. Bărbaţii manifestau o agresivitate sexuală şi o promiscuitate exagerate, care au dus la disoluţia nucleului familial de culoare din America. Femeile reveneau la milenarul model african de îngrijire maternă a copiilor.

Ceea ce cercetătorii rasiali n-au putut prezice în anii ’60 a fost ascensiunea unui sistem de asistenţă socială fără precedent în istorie. Asistenţa socială şi „Ajutoarele pentru Familiile cu Copii Dependenţi”, precum şi programele de cazare, bonuri de masă, îngrijiri medicale şi altele care le însoţeau, se înscriau perfect în modelul istoric al vieţii africane. Femeia neagră nu mai avea nevoie de bărbatul negru ca s-o aprovizioneze, căci masele albe productive, prin intermediul programelor de asistenţă socială, îi ofereau spaţiu locativ, mâncare şi bani de cheltuială, în funcţie de numărul de copii pe care îi avea. Indiferent ce presiuni trebuise negresa să exercite anterior asupra bărbatului ca să o întreţină, pe ea şi pe copii, acum acestea deveneau inutile. Cu cât cucereau mai multe negrese, cu atât negrii aveau mai multe ocazii de a obţine prin intermediul lor bani de ajutor social, iar numerele sporite de copii nelegitimi le ridicau statutul, la fel cum înnobilaseră şi prestigiul strămoşilor lor din Africa.

Cea mai comună explicaţie liberală pentru disoluţia familiei de culoare spunea că aceasta fusese distrusă de sclavie. Cercetările distinse cu Premiul Nobel ale unor autori ca Robert Fogelman şi Stanley Engerman, în cartea lor premiată Time on the Cross, au arătat că în sistemul sclavagist american erau impuse riguros valorile familiale şi creştine.277 Studiul jurnalelor de pe plantaţii şi al bogatelor arhive ale posesiunii de sclavi a scos la iveală faptul că, spre deosebire de miturile populare, vânzările sau schimbul de sclavi nu destrămau aproape niciodată familiile, iar membrii de familie nu erau vânduţi pe plantaţiile vecine decât după ce copiii ajunseseră la maturitate. Minciuna care spune că sclavia a distrus

familia de culoare poate fi contrazisă uşor de faptul că, imediat după abolirea sclaviei, rata de nelegitimitate a negrilor era aproape la fel de redusă ca a albilor. În 1890, nelegitimitatea de culoare se situa sub cifra de 10%.278 De atunci încoace, proporţia a crescut încet dar constant, până la mişcarea pentru drepturile civile, cu emanciparea ei socială şi economică. În acel moment, a sărit în aer.

Am lucrat timp de peste trei ani în Comisia de Sănătate şi Asistenţă socială a legislaturii din Louisiana. Având acces deplin la documentele de asistenţă socială, am aflat că, între anii

1960 şi 1990, cheltuielile în acest sens crescuseră de la cinci milioane la peste două sute de milioane de dolari (de patruzeci de ori), fără a mai pune la socoteală nenumăratele programe adiacente noi. În acea perioadă de asistenţă socială sporită, în evidenţele comisiei crescuseră alarmant nelegitimitatea, infracţionalitatea, mortalitatea infantilă, consumul de droguri şi mulţi alţi indicatori sociali la fel de grăitori. Am ajuns la concluzia că asistenţa socială eşuase pentru că rata natalităţii depăşise capacitatea contribuabililor de a o finanţa. Copiii se năşteau în cadrul sistemului mai repede decât putea guvernul să mărească impozitele, spre a avea bani disponibili pentru toţi. Mi se părea logic ca problema sărăciei să nu poată fi ameliorată decât reducând rata natalităţii nelegitime în cadrul claselor asistate social. Fără reducerea numerică a naşterilor, toate problemele sociale şi de asistenţă aferente aveau să se agraveze în acelaşi ritm impetuos.

Guvernul şi mass-media refuzau să recunoască diferenţele rasiale inerente care generau o rată a criminalităţii de-a dreptul brutală, o masivă nelegitimitate a copiilor de culoare, dependenţa familiilor negre de asistenţa socială, epidemiile de boli venerice, eşecurile negrilor la învăţătură şi distrugerea unei mari părţi din sistemul de învăţământ public. Ignorarea tuturor acestor

aspecte nu făcea decât să agraveze şi mai mult problemele. Iar acest eşec se înregistra într-o perioadă a marilor descoperiri ştiinţifice, precum şi a dramaticei creşteri a productivităţii, din era computerelor. Alimentată de o rată a natalităţii imposibil de oprit, asistenţa socială scăpase de sub control. Ea înghiţea toate câştigurile economice potenţiale ale clasei medii americane. În America din urmă cu numai o generaţie, un bărbat putea asigura o existenţă rezonabil de îmbelşugată pentru soţia şi copiii lui. Între timp, devenise necesar ca soţia din familia de categorie medie să muncească şi ea, pentru ca familia să aibă un venit adecvat, întrucât o mare parte din câştig se ducea acum pe impozitele mai mari şi preţurile mai scumpe necesare pentru a întreţine populaţia de culoare, neproductivă şi intrată în expansiune rapidă.

Liberalii arată adesea cu degetul procentajul mic de cheltuieli guvernamentale care intră în actualele plăţi pentru asistenţa socială. Acest argument pare destul de convingător, până când luăm în calcul toate costurile adiacente ale subclasei dependente de asistenţa socială. Ajutoarele sociale în sine nu reprezintă decât partea vizibilă a aisbergului cheltuielilor. Trebuie să punem la socoteală şi costurile de cazare, bonurile de alimente, asistenţa medicală subvenţionată. Îngrijirile medicale pentru o populaţie care suferă de epidemii ale bolilor venerice, vătămări frecvente prin acte de violenţă şi efectele sanitare ale consumului de droguri, la care se adaugă şi rata imensă a natalităţii, sunt extrem de costisitoare. Numai costurile de dezintoxicare ale minorităţilor se ridică la miliarde de dolari pe an, la care se adaugă recăderile, supradozele de droguri şi miile de copii născuţi prematur şi adeseori dependenţi de droguri. Întrucât cel puţin 16% din negri intră în categoria celor relativ înapoiaţi mintal (I.Q. sub 70), ei se pot califica pentru sumele mari de Securitate Socială proprii tuturor copiilor care intră sub incidenţa ajutorului social pentru

handicapuri mintale.

De asemenea, trebuie să ţinem seama şi de imensele costuri ale învăţământului public pentru aceşti copii nelegitimi. Fiecare copil costă minimum cinci mii de dolari pe an. Aceasta înseamnă cincizeci de mii de dolari în zece ani de şcolarizare pentru un copil, sau cincizeci de miliarde de dolari, pentru un milion de copii. Adăugaţi la acestea şi celelalte miliarde pentru asistenţa socială a acestor copii, cazare, bonuri de alimente şi cheltuieli medicale, în următorul deceniu al vieţii lor. Costurile presupuse de delicte, procese penale şi încarcerare pot însuma alte miliarde de dolari. Numai banii pierduţi prin furturi se cifrează la ordinul miliardelor de dolari, fără a mai pune la socoteală costurile crescute ale asigurărilor pentru companii şi persoane individuale, într-o societate tot mai criminalizată. Şi nu trebuie să uităm nici pierderile incalculabile care apar atunci când un membru productiv al societăţii este ucis sau rănit, în cadrul brutalelor violenţe de stradă care umplu toată America.

În 1965 nu aveam actuala bogăţie de informaţii pe aceste teme, dar bazându-mă pe datele pe care le aveam, precum şi pe diferenţele fundamentale care ştiam că existau între rase, şi cu ajutorul cercetărilor şi al ideilor multor experţi în ştiinţe care examinaseră problemele sociale

ale negrilor, ajunsesem la convingerea că mişcarea drepturilor civile, avea să fie dezastruoasă, pe plan social şi politic, atât pentru albi cât şi pentru negri. Acţiunea afirmativă

În timpul dezbaterii Legii Drepturilor Civile în Senatul Statelor Unite, un număr de senatori sudişti s-au opus proiectului. Lor li s-a alăturat principalul candidat republican la preşedinţie, Barry Goldwater din Arizona, care a susţinut că legea ar duce la discriminarea împotriva albilor. Desigur, proiectul declara explicit ilegale orice

discriminări rasiale în angajări, avansări, admiterile la colegiu, încheierea de contracte, servicii publice, iar la prima vedere părea să interzică discriminarea în dezavantajul oricărei rase. În fond, proiectul nu scotea în afara legii rasismul la adresa negrilor, ci discriminarea rasială în sine. Pentru a-i convinge pe adversarii legii că aceasta n-ar fi dus la discriminarea contra albilor, s-a adăugat următorul paragraf, pentru a garanta că nu rămânea loc pentru nicio neînţelegere:

Nimic conţinut în acest titlu nu va fi interpretat astfel încât să ceară ca oricare patron (…) să acorde un tratament preferenţial oricărui individ sau oricărui grup pe baza rasei, a culorii, religiei, sexului sau originii naţionale, sau oricărui grup individual, sub motivul unui dezechilibru (…).279

Hubert Humphrey, un preopinent de frunte al proiectului, a jurat că avea să mănânce efectiv hârtia pe care era scrisă legea, dacă aceasta era folosită vreodată pentru a permite practici de angajare corectoare.280 Însă nici chiar aceste declaraţii nu i-au convins pe Goldwater şi alţii să voteze proiectul, iar ulterior a reieşit că Goldwater şi ceilalţi opozanţi aveau dreptate. Deşi majoritatea oamenilor cred că primul preşedinte care a aplicat acţiunea afirmativă ar fi fost Lyndon Johnson, acesta a fost de fapt Richard Nixon281, care efectiv a respins prevederea contra tratamentului preferenţial în funcţie de rasă, alocând seturi separate de funcţii guvernamentale în structura federală de conducere.

Mai târziu, în cazul Weber versus Kaiser Aluminum, un proces judecat în statul meu natal Louisiana, a cărui sentinţă a fost pronunţată de Curtea Supremă a S.U.A., aceeaşi prevedere a fost folosită spre a justifica angajările pentru corectarea „dezechilibrului numeric”. În cadrul unei decizii întortocheate, instanţa a decretat că, întrucât Legea Drepturilor Civile spunea că nu era cerut tratamentul preferenţial după rasă, acesta nu era nici

interzis. Brian Weber, un muncitor în aluminiu cu mai multă vechime şi antecedente profesionale superioare, fusese respins de la avansare, în cadrul firmei Kaiser Aluminum, în favoarea unor negri mai puţin calificaţi. După cum a scris Jared Taylor în „Paved With Good Intentions”, „Curtea Supremă, în mod uluitor, a binecuvântat cotele rasiale, folosindu-se chiar de acel paragraf al legii care fusese inclus pentru a le interzice.” 282

În esenţă, Curtea a spus că o lege care interzice discriminarea rasială o permite, dacă se discriminează în defavoarea albilor. Pe această bază, ea ar trebui să fie numită Legea Discriminării Rasiale Împotriva Albilor, căci a fost transformată într-o lege de tip Nürnberg contra majorităţii americane albe şi a fost folosită pentru a promova sau chiar mandata discriminările publice şi private la adresa euro-americanilor.

O dată ce acţiunea afirmativă s-a pus în aplicare, ea a devenit singura cale reală de a aduce mari numere de negri şi alte minorităţi în numeroase posturi profesionale şi universitare. Posibilităţile egale de afirmare nu erau de ajuns. Prea puţini negri se puteau ridica la nivelul cerut de orice calificări obiective. În departamentele de poliţie şi pompieri, negrii mai puţin calificaţi, cu cele mai scăzute punctaje şi cele mai slabe antecedente profesionale – uneori, chiar şi cu cazier – sunt angajaţi în defavoarea albilor mai bine calificaţi. Negrii sunt primiţi în colegii, facultăţi de drept şi programe de absolvire, cu note şi rezultate la testele de calificare care ar stârni râsul, în cazul unor candidaţi albi. Antreprenorii albi care licitează mai puţin şi garantează o calitate mai bună a serviciilor sunt respinşi în favoarea antreprenorilor negri mai costisitori şi care lucrează de mântuială. Oamenii politici, de conivenţă cu mass-media liberale, nu vor nici măcar să recunoască faptul că acţiunea afirmativă este în realitate o discriminare şi continuă să declare că ea ar reprezenta

posibilităţi egale şi drepturi egale pentru negri, în pofida flagrantei sale discriminări rasiale la adresa albilor.

Este uşor de dovedit că Acţiunea Afirmativă discriminează împotriva albilor mai bine calificaţi. Legea Drepturilor Civile plasase deja autoritatea Departamentului Justiţiei în sprijinul negrilor cu calificări egale. De asemenea, ea a înfiinţat un întreg corp de drept şi un întreg cadru nou de jurişti: „avocaţii drepturilor civile", cărora li se oferă stimulente pentru a se ocupa de asemenea cazuri, cu posibilitatea unor câştiguri lucrative. Dacă o companie discriminează împotriva unui negru mai calificat în favoarea unui alb mai puţin calificat, ea se poate confrunta cu penalizări financiare extrem de severe şi achitarea cheltuielilor de judecată pentru victima de culoare şi avocatul său. Forţa Departamentului de Justiţie al Statelor Unite şi un cadru legal al drepturilor civile, energizat de stimulente, garantează că negrii mai calificaţi nu suferă discriminări.

Legea Drepturilor Civile şi celelalte legi aferente pot astfel să remedieze orice situaţie în care negrii cu adevărat calificaţi se confruntă cu discriminarea – astfel încât negrii care sunt într-adevăr mai bine calificaţi nu au nevoie de nicio „acţiune afirmativă". Această măsură e destinată să-i favorizeze pe negrii mai slab calificaţi – şi exact asta face acţiunea afirmativă. Situaţia poate fi ilustrată prin cazul Alan Bakke, care a creat un precedent în California. Bakke, un candidat la Facultatea de medicină a Universităţii din California care avusese un punctaj de ordinul nouăzeci la examenul de admitere, a fost respins în favoarea unor minorităţi care punctaseră la nivelul treizeci, în cadrul aceloraşi teste.

Cea mai recentă acţiune a Curţii Supreme a reţinut decizia Hopwood de la Facultatea de Drept a Universităţii din Texas. Ea a oprit practica admiterii studenţilor negri şi mexicani cu note mult mai mici în colegii şi rezultate mult

mai slabe la Testul de Admitere în Facultatea de Drept (L.S.A.T.). Adversarii acţiunii afirmative din şcoală au arătat că numai două sute optzeci şi opt de negri din toată ţara aveau rezultate L.S.A.T. la nivelul mediu al albilor din U.T.L.S. (University of Texas Law School). Pentru a sublinia şi mai limpede situaţia, aceşti două sute optzeci şi opt de negri nu erau cei care candidau la facultate, ci reprezentau numărul total al negrilor care – dintre miile de candidaţi care luau examenele L.S.A.T. – punctaseră la nivelul mediu al studenţilor albi de la U.T.L.S. Oricât ar părea de incredibil, în toată ţara nu există destui negri calificaţi pentru a ocupa anul întâi al acestei singure universităţi de drept.

Preopinenţii acţiunii afirmative le spun încontinuu americanilor că aceasta era necesară din cauza discriminărilor care acţionau împotriva negrilor. Şi totuşi, Richard Freeman, în cartea sa Black Elite, subliniază că:

În anii ’70, femeile de culoare câştigau la fel sau chiar mai mult decât femeile albe cu studii similare; profesoarele de colegiu negrese obţineau o primă moderată faţă de cele albe; tinerii absolvenţi negri de colegiu atingeau paritatea salarială aproximativă cu tinerii absolvenţi albi, şi toţi absolvenţii negri de colegiu beneficiau de creşteri salariale mai rapide decât albii (…).283

În 1979, negresele angajate câştigau cu 8% mai mult decât femeile albe de calificare egală.284 Când îi comparăm pe negri după capacitate, ca în cazul unor scoruri I.Q. egale, reiese că puţinii negri cu I.Q. înalt, comparaţi cu albii care au acelaşi I.Q., au absolvit colegiul într-o proporţie mai densă şi câştigă mai bine decât omologii lor albi. Asemenea factori arată clar că negrii competenţi nu suferă nicio discriminare în America. Ba chiar, sunt stimulaţi de o discriminare rasială în favoarea lor. Acţiunea afirmativă nu remediază nicio discriminare reală împotriva negrilor, ci nu face decât să oprească

discriminarea împotriva incompetenţei negrilor.

Iar acţiunea afirmativă nu e numai flagrant de nedreaptă faţă de milioane de albi cărora li se refuză locuri de muncă, avansări, burse, admiteri în colegii şi universităţi, ci are un aspect nefast şi asupra societăţii în ansamblu. Favorizarea celor mai puţin calificaţi în defavoarea celor mai calificaţi coboară productivitatea companiilor şi a guvernelor, ducând la creşterea preţurilor şi la risipă. În unele zone, discriminarea împotriva albilor mai bine calificaţi poate costa chiar şi vieţi omeneşti. Acţiunea afirmativă practicată de numeroase agenţii de poliţie şi de aplicare a legii deschide calea multor abuzuri.

Departamentul Poliţiei din New Orleans a adoptat la începutul anilor ’70 o politică de acţiune afirmativă care chiar şi acum mai continuă să-i favorizeze permanent pe recruţii negri mai slab calificaţi în detrimentul albilor mai bine calificaţi. Pe lângă acceptarea negrilor cu punctaje mult mai scăzute la examene, poliţia primeşte adesea în rândurile ei negri cu antecedente penale care pe candidaţii albi i-ar fi descalificat pe loc. De asemenea, departamentul mai are şi o politică de promovare a ofiţerilor negri în defavoarea ofiţerilor albi cu vechime mai mare în muncă şi dosare de performanţă mai bune, politică pe care sindicatul poliţiştilor a contestat-o în instanţă. Care a fost rezultatul politicii de acţiune afirmativă a departamentului?

Distribuirea I.Q.-ului între albi şi negri, raportată la populaţia S.U.A.

În anii 1995 şi 1996, cincizeci de ofiţeri de poliţie din New Orleans au fost acuzaţi de delicte penale grave, care includeau omuciderea, violul, traficul de droguri şi extorcarea de fonduri. Dintre cei cincizeci de ofiţeri inculpaţi, patruzeci şi opt erau negri – şi mulţi dintre aceştia fuseseră angajaţi pe principiul acţiunii afirmative.

În cadrul unuia dintre cele mai îngrozitoare incidente

din istoria Departamentului de Poliţie din New Orleans, o negresă pe nume Antoinette Frank285, ofiţer de poliţie în virtutea acţiunii afirmative, a comis un jaf cu mână armată asupra unui restaurant, încercând să-i asasineze pe toţi angajaţii, pentru a nu rămâne niciun martor. Când colegul ei Ronald Williams, un ofiţer alb căsătorit, tată a doi copii, a ajuns la locul faptei, Frank l-a omorât şi pe el. Acţiunea afirmativă poate costa nu numai eficienţa şi promovarea celor mai merituoşi – ea poate costa şi vieţi omeneşti.

Imoralitatea acţiunii afirmative

Cumva, în morala sucită a instituţiei guvernamentale şi mediatice dintre New York şi Hollywood, este acceptabil ca albilor să li se refuze drepturile civile. Mijloacele de informare ne amintesc încontinuu despre nedreptatea discriminării împotriva negrilor mai slab calificaţi, dar niciodată nu definesc acţiunea adevărată drept ceea ce este: discriminare rasială împotriva albilor.

Albii se presupune că ar avea o vinovăţie colectivă pentru că un mic procentaj de americani albi au practicat sclavia în cei optzeci şi nouă de ani ai Republicii Americane (1776-1865), terminând în urmă cu o sută treizeci şi trei de ani. Şi totuşi, aceşti susţinători ai vinovăţiei colective sunt aceiaşi care spun că nu putem învinui întreaga rasă neagră pentru molima criminalităţii de culoare care ne răvăşeşte ţara. Niciun sistem justiţiar din lume nu ar autoriza pedepsirea unui tânăr din cauza păcatelor (reale sau presupuse) săvârşite de stră-străbunicii lui. Dar, dacă negrii consideră că o asemenea nedreptate este acceptabilă moral, ar fi de remarcat că există o mult mai mare probabilitate ca fiecare negru să fi avut un strămoş care a fost stăpân de sclavi negri, decât ca un alb să fi avut un strămoş direct care a fost stăpân de sclavi negri.

Se folosesc tot felul de scuze pentru a justifica acţiunea afirmativă. Argumentul favorit al egalitariştilor este acela că a nu permite acţiunea afirmativă e totuna cu

a-l pune pe un alergător să pornească cu zece metri în urma altuia – dar ceea ce propun ei de fapt e să plasăm minoritatea respectivă în avans faţă de linia de start. Aşa ar trebui să se desfăşoare Jocurile Olimpice, acordându-le sportivilor mai slabi un avantaj de zece metri la cursa de o sută de metri plat?

Oare egalitariştii chiar cred că nu există albi tineri care cresc în condiţii grele, de sărăcie şi violenţă, sau afectaţi de boli? Aceşti tineri care au avut de trecut obstacole dificile, dar au reuşit să le învingă, cu ajutorul propriilor lor calităţi şi eforturi, trebuie acum să se confrunte cu o politică discriminatoare care adeseori favorizează minorităţi ce au avut o viaţă mult mai uşoară. Acţiunea afirmativă nu deosebeşte după necesităţi, ci numai după rasă. Copiii bogaţi şi privilegiaţi ai lui Johnnie Cochran, avocatul negru milionar care l-a apărat pe O. J. Simpson, s-ar bucura de un tratament preferenţial faţă de nişte copii albi mai săraci.

În 1968, când m-am înscris la Universitatea de Stat din Louisiana, Departamentul Justiţiei S.U.A. cerea ca universitatea să le ceară noilor studenţi să completeze un formular de computer în care li se indica ascendenţa. Guvernul dorea să se asigure că în şcoală exista un număr adecvat de minorităţi. Am observat că trebuia să-mi bifez genealogia într-o serie de căsuţe alăturate diverselor origini rasiale. Prima căsuţă corespundea cu „african-american”, urmată de una asociată cu cuvântul „de culoare” (negro), apoi de alta, lângă care scria „negru” (black). Poate pentru a nu se simţi jigniţi, negrii aveau de ales între trei moduri de a-şi declara originile. Lista continua cu categoriile „mexican-american”, „asiatic-american”, „indian-american” şi „Pacific-insular”. După alte câteva origini naţionale obscure, am ajuns în sfârşit la cea pe care trebuia să o bifez, în calitate de alb. Era ultima rubrică: „altele”.

Mi-am dat seama că noi, euro-americanii, ai căror strămoşi au construit marea noastră naţiune, i-au creat instrumentele de guvernare, au clădit prosperitatea cu geniul şi cu sudoarea frunţii lor, şi au sacrificat milioane de vieţi proprii pentru ca naţiunea noastră să poată exista, decăzusem acum la categoria „şi altele”. Ni se refuză drepturile constituţionale pe care ni le asiguraseră înaintaşii noştri. Ca să parafrazăm analogia centrală a mişcării pentru drepturile civile, negrii au luptat pentru a nu mai sta în partea din spate a autobuzului. De când cu „drepturile civile” şi criminalitatea generată de acestea, mulţi americani albi din anumite părţi ale marilor noastre oraşe nici măcar nu mai pot să circule cu autobuzul.

Explicaţia evoluţionistă

Ceea ce aflasem despre factorii evolutivi care au creat rasele albă şi neagră se potrivea perfect cu diferenţele rasiale manifestate în societatea modernă.

Înainte de lansarea drepturilor civile, negrii trăiseră într-o societate structurată complet de omul alb. Încă de pe vremea sclaviei, le-au fost impuse valorile, moravurile, instituţiile şi atitudinile religioase ale albilor. Chiar şi după emancipare, moravurile europene i-au fost impuse cu stringenţă populaţiei de culoare, iar când aveau loc fapte penale pedeapsa era rapidă şi aspră. Cum ar spune antagoniştii mei liberali, „dacă un negru îndrăznea să violeze sau să vatăme o persoană albă, mai ales o femeie albă, nu avea şanse nici măcar să ajungă viu în închisoare”.

Fiecare bărbat negru ştia că ar fi primit un tratament dur dacă încălca, fie şi doar uşor, convenţiile sociale ale lui Jim Crow. Chiar şi în acel sistem represiv, rata criminalităţii de culoare era semnificativ mai înaltă decât a celei albe. Apoi, o dată cu apariţia „drepturilor civile”, afro-americanii au dobândit emanciparea legală şi drepturi politice depline. Împreună cu această nouă emancipare socială, s-au produs mai multe schimbări interesante.

Bărbatul de culoare a ajuns să domine sporturile profesioniste care se bazau pe viteză. Moravurile sexuale stricte care-i fuseseră impuse în sclavie, apoi în perioada lui Jim Crow, au fost relaxate de noua libertate de a-şi exprima pornirile sexuale şi tendinţele agresive îndelung exprimate. Scăpat de sub constrângerile albilor, negrul a devenit liber să trăiască în condiţiile de promiscuitate sexuală pe care le avea imprimate în gene. Puternicele instituţii sociale ale albilor care susţineau legitimitatea şi căsătoria au fost eradicate încet, iar negrii au început să-şi stabilească propriile standarde morale.

Fără ordinea şi disciplina impuse de societatea albă, nevoia inerentă de satisfacţie imediată a învins structura de amânare a satisfacţiilor proprie albilor, lăsându-i pe negri vulnerabili în faţa criminalităţii şi a consumului de droguri. Incapacitatea de a-şi amâna satisfacţiile a dus şi la pierderea locurilor de muncă, la reducerea economiilor şi la alţi factori care contribuiau la răspândirea sărăciei.

Ascensiunea puterii politice a negrilor în marile oraşe şi programele de acţiune afirmativă au ruinat şcolile care înainte fuseseră dotate cu corpuri didactice competente, constând din albi. Pe măsură ce controlul exercitat de negri creştea, oraşele americane au început să se abată dramatic de la standardele europene.

Declinul general a fost însoţit de apariţia unor posibilităţi şi mai mari în cadrul instituţiilor albe pentru acei negri care aveau un comportament şi capacităţi mai apropiate de ale albilor. Succesul lor la învăţătură şi pe plan economic, combinat cu desegregarea, a dus la exodul

acestora din comunitatea neagră, lăsând-o fără liderii ei naturali. Până atunci, cei mai capabili dintre negri fuseseră datori să-şi asume responsabilitatea pentru standardele din sânul comunităţii lor şi o făcuseră cu rezultate rezonabile. Acum, însă, când negrii mai inteligenţi şi cu un simţ de răspundere mai dezvoltat aveau

ocazia de a migra spre zonele albe, legăturile tradiţionale care menţineau unită comunitatea de culoare au început să se dizolve. S-a dezlănţuit o orgie a crimelor, drogurilor, tribalismului de bandă şi depravării sexuale, care continuă să se desfăşoare şi în zilele noastre.

Diverşi oameni cu conştiinţă rasială, cum ar fi Carleton Putnam şi alţii, dându-şi seama de diferenţa genetică de I.Q., au conchis că, în învăţământ şi muncă, egalitatea în drepturi nu va fi niciodată de ajuns pentru a se transpune şi într-o egalitate a rezultatelor. Marea majoritate a negrilor nu putea concura cu albii, mai ales în învăţământ şi în slujbele care se bazau pe un I.Q. superior şi o autodisciplină intensă, pe amânarea mulţumirii şi pe studiile de lungă durată. N-a trecut mult până când chemarea egalitaristă la drepturi egale s-a transformat într-o chemare la discriminarea împotriva albilor – denumită, eufemistic, acţiune afirmativă. Însă chiar şi aceste programe erau sortite eşecului, din cauza deosebirilor evolutive care rămân imune la intervenţiile din exterior.

Mai mult, diferenţele evolutive adânc imprimate nu fac decât să se adâncească în timp, căci negresele cele mai inteligente au mai puţini copii, câtă vreme negrii care manifestă cea mai mare agresivitate fizică şi sexuală înnăscută – precum şi capacitatea redusă de a se abţine care însoţeşte inteligenţa inferioară – procreează cei mai mulţi copii.

Etica rasială a indivizilor şi a grupurilor

Când am descoperit amplele diferenţe dintre rase, n-am putut nega că există şi indivizi negri inteligenţi şi cu caracter puternic, precum se găsesc, desigur, şi albi individuali lipsiţi de caracter şi de inteligenţă. Prietenii mei liberali spuneau că, din acest motiv, ar trebui să ţinem seama numai de indivizi, nu şi de rase. Mijloacele de informare propagă la nesfârşit această idee şi mulţi oameni mi-o repetă papagaliceşte în conversaţii, fără să

ţină seama de toate implicaţiile.

Provenind de la guvern, întregul concept trăsneşte a ipocrizie, căci în acelaşi timp în care enunţau argumentul că toţi suntem doar nişte indivizi, oficialităţile guvernamentale lansau programe masive care ţineau seama numai de grupuri şi rase. Aşa-zisele drepturi civile au înlăturat dreptul de liberă asociere al indiviziilor. Deşi mulţi negri individuali nu aveau nevoie de niciun fel de drepturi civile deosebite pentru a fi trataţi cinstit la angajări şi avansări, mişcarea era destinată să ajute rasa în ansamblul ei. Acţiunea afirmativă discrimina contra grupului de euro-americani mai calificaţi şi se spunea că era necesară pentru a le da negrilor o mână de ajutor spre a accede la un nivel superior, chiar dacă mulţi negri individuali beneficiaseră deja de roadele propriei lor superiorităţi, şi numeroşi albi se distingeau printr-o inferioritate marcantă.

La începutul anilor ’60, America era în proporţie de aproape 90% albă, iar legile anterioare ale emigrării fuseseră destinate să menţină configuraţia etnică. Noua Lege a Emigrării din 1965, însă, discrimina împotriva potenţialilor emigranţi europeni în ansamblu.

Câtă vreme albii, atât liberali cât şi conservatori, erau ocupaţi să discute că nu-i preocupă decât indivizii, toate grupurile minoritare ale naţiunii aveau îngrijorări vitale cu privire la propria lor moştenire, la propriii lor conducători şi la propriile lor interese. Căutau să-şi împingă la înaintare propriii oameni, în toate sferele societăţii, din sălile guvernării până pe terenurile sportive, din cabinetul de primar până la alegerea reginei balului în liceu.

În timp ce albii vorbesc despre votul acordat celui mai bun candidat, indiferent de rasă, pe voturile negrilor se poate conta pentru a-i susţine din răsputeri pe candidaţii de culoare, chiar dacă aceştia au fost condamnaţi pentru delicte legate de droguri, ca Marion

Barry. Fiecare candidat alb răspunde cu grijă unor întrebări concrete despre ceea ce are de gând să facă pentru „comunitatea de culoare” sau pentru „comunitatea hispanică”, şi fiecare dintre ei are grijă să nu lezeze sensibilităţile negrilor. Orice reporter care ar îndrăzni să întrebe: „Cum veţi ajuta comunitatea albă?” ar fi umilit de confraţii lui.

Mexicanii îşi manifestă deschis propria conştiinţă rasială, exprimată chiar şi în denumirea popularei lor organizaţii de activism politic, La Raza Unida, care înseamnă, literalmente, „Rasa Unită”. În timp ce învăţam despre rase, am început să observ miile de organizaţii dedicate raselor: Asociaţia Surorilor Medicale de Culoare, Asociaţia Ofiţerilor de Poliţie negri şi organizaţiile profesorilor afro-americani. Dar tribunalele interzic formarea unui Sindicat al Ofiţerilor Albi de Poliţie sau o Asociaţie a Surorilor Albe.

Când elevii de şcoală îşi deschid manualele de istorie şi găsesc referiri la Americanii negri sau la afro-americani, acestea apar întotdeauna numai cu conotaţii pozitive, ca de pildă: „americanii negri au adus contribuţii substanţiale la cultura Statelor Unite”. Când se foloseşte termenul rasă albă, acesta e înscris aproape întotdeauna în contextul exploatării rasiale, ca de exemplu: „europenii albi au furat pământurile indienilor” şi „i-au dus pe africani în sclavie”. Martin Luther King jr. este pomenit ca „un mare om de culoare”, câtă vreme Thomas Jefferson şi George Washington sunt „mari oameni”, niciodată cu precizarea „mari oameni albi”.

Liderii negrilor, ai mexicanilor, ai evreilor şi ai altor minorităţi le amintesc încontinuu partizanilor lor despre interesele de grup, moştenirea de grup, nevoia de a se ajuta între ei şi propria lor comunitate şi necesitatea de a rămâne strâns uniţi pentru a-şi apăra interesele. Albilor li se spune că, dacă fac acelaşi lucru, sunt diabolici şi anti-

creştini.

La şaisprezece ani, începusem deja să depistez toate aceste ipocrizii. Oricât băteau câmpii mass-media cu „mitul rasei” şi promovarea fiecăruia ca „individ”, avansau încontinuu mândria printre negri, mexicani, indieni, evrei şi alte grupuri, în acelaşi timp insuflându-le americanilor de origine europeană un sentiment de culpabilitate colectivă. În zilele noastre, presa priveşte cu bunăvoinţă până şi parăzile şi acţiunile „mândriei Gay”. Bănuiţi ce reacţie ar avea faţă de o paradă a „mândriei albe”?

În acelaşi timp în care şi-a declarat ataşamentul faţă de o „societate daltonistă”, guvernul continuă să invoce culorile raselor pentru mii de decizii şi programe strategice care discriminează împotriva euro-americanilor şi ne ameninţă libertatea, viaţa şi însăşi existenţa generaţiilor viitoare.

Când negrii îşi apără drepturile, mass-media vorbeşte despre iubire şi frăţie. Când albii îşi apără drepturile civile, presa îi acuză de „ură” şi „bigotism”.

Discriminarea rasială împotriva negrilor calificaţi este numită „rasism” şi „discriminare rasială”; când acţionează contra albilor calificaţi, se numeşte „acţiune afirmativă” şi „egalitate de şanse”.

Când minorităţile îşi exprimă pe faţă mândria propriei lor moşteniri, se spune că aceasta le sporeşte respectul de sine. Când o fac albii, e o dovadă de etnocentrism.

Rareori, când are loc câte un atac al albilor asupra negrilor, presa îl tratează ca pe o „crimă din ură”. Milioanele de atacuri ale negrilor asupra albilor nu sunt numite decât „crime” şi atât.

Discuţiile despre discriminarea şi sclavia negrilor, vechi de secole, sunt „tămăduitoare”. Discuţiile despre milioanele de albi căzuţi victime criminalităţii de culoare sunt „instigatoare”.

Segregarea din trecut a raselor în şcoli şi cartiere era „imorală”. Integrarea, care a rezultat în distrugerea marilor noastre oraşe şi în violarea, uciderea, jefuirea şi molestarea a milioane de albi, este „morală”.

Vechea portretizare în filme a servitoarelor şi chelnerilor negri prietenoşi şi cu inimă bună este „înjositoare”. Miile de portretizări în actualele mass-media ale albilor indescriptibil de cruzi care comit tot felul de silnicii asupra minorităţilor este „înălţătoare”.

Un revoluţionar negru (ca Eldridge Cleaver), care se laudă că viola femei albe, e lăudat ca „elocvent”. Un alb care nu face decât să atragă atenţia asupra problemei violurilor comise de negri e un „rasist”.

Standarde duble

Am început să observ ipocrizia şi dublele standarde oriunde mă uitam. Nu-i uram pe negri. Preţuiesc şi acum memoria lui Pinky, servitoarea familiei mele, şi încă îi mai respect pe colegii negri cu care am lucrat la Garajul lui Gary. Chiar şi după ce am aflat despre epidemia naţională de criminalitate neagră care ne-a lovit atât de mulţi semeni, nu am început să-i urăsc pe negri. Înţelegeam că mecanismul lor evolutiv de comportament îi influenţa la fel de mult ca genele care fac din tigru un animal de pradă atât de temut. Dacă ocoleşti bârlogul tigrului, nu înseamnă că-l urăşti. Negrii nu fac neapărat rău intenţionat. Ei reacţionează aşa cum le este firesc într-un mediu străin, unde au fost aduşi cu forţa, spre dauna lor sufletească şi spirituală. Conform înţeleptelor cuvinte ale lui Abraham Lincoln: „Într-un cuvânt, vom suferi şi unii şi alţii. Dacă admitem acest adevăr, el oferă cel puţin un motiv pentru a ne despărţi.” 286

Nu voiam să-i asupresc, să-i vatăm, să-i închid sau să-i exploatez. Nu doream decât să trăiesc într-o societate unde progeniturile mele să poată creşte în armonie şi împlinire, frumuseţe şi frăţie. Ştiam că aceste idealuri erau

posibile într-o societate a propriei mele moşteniri europene şi suprem de imposibil în condiţiile integrării şi ale multiculturalismului.

Am ajuns la concluzia că părinţii fondatori ai Americii avuseseră dreptate în singura soluţie finală propusă de ei pentru problema rasei, care presupunea libertatea despărţirii. Nu este un răspuns uşor, dar e singurul. Rasa neagră nu poate fi niciodată cu adevărat fericită în contextul standardelor şi al autorităţii noastre, şi nici noi nu vom fi mulţumiţi de ale ei. Cu orice preţ, cu orice sacrificii ar fi necesare, separarea este singura soluţie posibilă pe termen lung, dacă nu vrem ca America să se dezmembreze într-un tărâm al urii şi al degenerării – un coşmar multicultural al conflictelor şi al nehotărârii.

Cei mai populari doi lideri negri din secolul al XX-lea, Marcus Garvey şi Louis Farrakhan, susţineau un asemenea concept. Marea majoritate a albilor, dacă li s-ar da de ales, l-ar îmbrăţişa cu siguranţă, aceştia căutând să se afle în compania semenilor lor ori de câte ori este posibil. Mulţi liberali, în timp ce susţineau pe faţă integrarea rasială, o evitau pe furiş în faptă. Nu e nimic rău în a permite fiecărei rase să-şi urmeze propriul destin, printre ai săi. Separarea de bunăvoie este preferabilă pe departe războiului rasial, urii şi înverşunării rasiale.

Credeam pe-atunci, şi încă mai cred, că despărţirea se va produce. Singura întrebare este dacă va apărea prin negocieri sau în urma unui război rasial. În sânul comunităţii negre de aici apar deja expresii frecvente ale sentimentelor războinice. Le putem vedea în susţinerea aclamată a genocidului alb de către Khalid Mohammed, locotenentul lui Farrakhan, într-un discurs ţinut în anul 1994 la Universitatea Howard287, în ovaţionarea de către negrii de pretutindeni a verdictului în procesul lui O. J. Simpson. Negrii, ca şi albii, ştiu că integrarea nu este soluţia problemelor rasiale imediate. Până şi James Meredith, un om care cândva stătea la cârma mişcării

pentru drepturile civile în cadrul integrării Universităţii din Mississippi, a deplâns în repetate rânduri consecinţele dezastruoase ale integrării pentru comunitatea de culoare.

E timpul să îndreptăm nedreptăţile, mi-am spus. Negrii au fost smulşi din patria lor şi aduşi într-o ţară străină. Cu siguranţă, soluţia acestei nedreptăţi nu constă în şi mai marea nedreptate a integrării rasiale şi în distrugerea civilizaţiei occidentale. Soluţia finală este despărţirea pe acest continent, sau în alte locuri, astfel încât fiecare popor să fie liber să-şi creeze o societate potrivită cu necesităţile şi spiritul lui. Thomas Jefferson, autorul Declaraţiei de Independenţă şi al Legii Drepturilor, ştia că două sau mai multe rase „libere în mod egal nu pot trăi pe acelaşi continent". A sosit momentul ca fiecare popor să-şi asigure propria independenţă rasială, propria Lege a Drepturilor, cel mai elementar dintre acestea fiind dreptul oricărui popor de a-şi hotărî singur destinul şi a fi stăpân pe soarta lui.

Era la jumătatea anilor '60, iar eu mă gândeam că, desigur, oamenii vor observa direcţia dezastruoasă pe care se înscrisese naţiunea noastră. Mă rugam să mai existe destul timp pentru ca ai noştri să se trezească la realitate, dar imediat după aceea a devenit evident că Legea Emigrării din 1965 avea să modifice componenţa rasială a Americii cu o repeziciune înfricoşătoare. Un prieten, scriitor cunoscut în New Orleans, stând cu mine la „Café du Monde", în Cartierul Francez, a făcut o analogie între America şi „Titanic". El a spus că

numai două cauze puteau scufunda nava naţiunii noastre: genele şi geografia. L-am întrebat ce voia să spună cu asta, şi mi-a răspuns că se referea la introducerea masivă a genelor străine în geografia Americii.

Ducând mai departe analogia dintre naţiunea noastră şi „Titanic", icebergul care pândeşte în noapte este rasa.

Liderii noştri au pretins că icebergul rasial nu era decât un nor trecător. Când ne-am izbit de realităţile dure ale rasei, ni s-a spus că cimentul şi oţelul constituţiei noastre şi ale culturii noastre ne vor menţine statul la suprafaţă. Chiar şi când invazia rasială a început să sfâşie bordajul, sub linia de plutire până unde ajungeau privirile publicului, mulţi dintre cei de pe punţile superioare au refuzat să creadă că vaporul nostru se putea scufunda. Dar, prin spărtura din partea nevăzută a navei, a năvălit înăuntru torentul străin al emigraţiei masive şi al ratei natalităţii scăpate de sub control în lumea asistenţei sociale, trăgându-ne în jos. Unele părţi ale navei s-au scufundat rapid. Alte sectoare s-au înălţat şi mai sus deasupra orizontului – pentru o vreme... Dar, inevitabil, apele negre au continuat să crească, luminile civilizaţiei au mai licărit un timp, apoi s-au stins, şi toată nava s-a scufundat.

Cu un glas plin de însufleţire, Drew Smith, autor al cărţii Legacy of the Melting Pot, şi-a dus analogia până la capăt, împrăştiind prin aer zahăr pudră de pe cornul cu care gesticula: „Uită-te la spărtura din bordaj!" a tunat el la mine. „Legea Emigrării din 1965 a făcut-o! Tinete bine, băiete, cât ai clipi ne vom scufunda pân-la gât!"

Capitolul nouă Mareea de culoare

Pe vremea când eram elev în primii ani de liceu, aveam convingerea că diferenţele rasiale sunt reale şi inerente, iar integrarea forţată a şcolilor şi societăţii noastre urma să aibă cele mai grave consecinţe. Mi se părea evident că America se îndrepta spre transformarea lentă într-o societate mixtă rasial, cu o modificare a ratei demografice similară celei din Egiptul antic şi India antică. Poate că mai era timp, îmi spuneam eu – chiar dacă aveau să mai treacă vreo câteva generaţii – pentru a-i aduce pe euro-americani pe calea adevărului, împiedicând astfel tragedia care se profila. Speram ca tot mai numeroasele dovezi ştiinţifice ale realităţilor rasiale să aibă în cele din

urmă câştig de cauză, înscriind naţiunea noastră pe calea autoconservării. Totuşi, materialele pe care le citeam sugerau că nu mai aveam nici pe departe atât de mult timp.

Citisem cărţile lui Madison Grant şi Lothrop Stoddard, scrise în primele decenii ale secolului al XX-lea, care prevedeau o „maree de culoare” 288 şi „apusul marii rase” 289, spunând despre ele că urmau să fie cauzate de emigraţia numeroasă şi înalta rată a natalităţii în rândurile minorităţilor. Avertismentele lor au ajutat să se obţină promulgarea marilor legi pentru limitarea emigrării din 1917 şi 1924, ba chiar şi a Legii Walter-McCarran pentru Emigrare din 1952, care a fost votată de Congresul S.U.A. trecând peste opoziţia Preşedintelui Harry S. Truman. Legislaţia restricţionistă nu era destinată să facă din America o naţiune sută la sută albă, ci încerca doar să menţină actualul status quo rasial din Statele Unite. La scurt timp după emiterea legii din 1952, Eisenhower, într-un moment care ar putea fi numit punctul culminant al mandatului său, a acţionat decisiv pentru a opri un val imens de mexicani, trimiţându-i înapoi, la sud de frontieră.

Până la jumătatea anilor ’60, America a fost în proporţie de aproape 90% albă, cifră menţinută riguros timp de două treimi din secolul al XX-lea. Astfel, se părea că evenimentele atenuaseră măcar o parte din previziunile lui Grant, Stoddard şi ale altora. La începutul secolului al XX-lea, majoritatea emigranţilor, chiar dacă nu aveau moştenirea anglo-saxonă a fondatorilor, erau în orice caz caucazieni de origine europeană, iar prin anii ’60 copleşitoarea lor majoritate fusese deja complet asimilată în cultura anglo-americană. Limba engleză deţinea supremaţia printre toate grupurile etnice euro-americane.

Apoi, la jumătatea anilor ’60, guvernul american s-a îmbarcat în trei strategii importante care aveau să ameninţe drastic viitorul euro-americanilor. Sub preşedinţia lui Lyndon Johnson, guvernul a inaugurat:

1) integrarea forţată masivă a şcolilor şi a cartierelor;

2) subvenţionarea cu banii contribuabililor a ratei natalităţii nelegitime masive din sectoarele finanţate de asistenţa socială (unde minorităţile aveau o reprezentare disproporţionat de mare);

3) abrogarea legilor americane pentru emigrare şi adoptarea unor strategii care favorizau emigraţia non-europeană numeroasă.

Toate cele trei strategii au avut un puternic impact demografic asupra Americii. Carleton Putnam şi mulţi alţii au încercat să avertizeze America în legătură cu consecinţele unei asemenea politici. În felul meu, şi eu încercam să fac acelaşi lucru, dar nu eram decât un biet elev de liceu, fără nicio putere.

În loc de a relua toate argumentele care m-au convins că schimbarea demografică a Americii urma să aibă consecinţe cumplite, voi relata o experienţă personală. După ce am fost ales în Camera Reprezentanţilor din Parlamentul Local al statului Louisiana, în 1989, am vizitat vechiul meu cartier din anii de gimnaziu. Gentilly Woods, cândva îngrijit şi bine întreţinut, era acum degradat, locuit în majoritate de negri. Multe din casele care înainte arătaseră întotdeauna ca zugrăvite proaspăt erau acum decolorate şi coşcovite, iar peluzele netunse erau pline de buruieni şi gunoaie. Am aflat de la puţinii euro-americani care mai rămăseseră în zonă că spargerile, vandalismele şi agresiunile fizice, care cândva fuseseră

foarte rare, se întâlneau acum la tot pasul. În timp ce mergeam încet cu maşina pe strada mea de altădată, grupuri de negri cu chipuri dure stăteau în jurul carcaselor deteriorate, aruncând priviri ostile spre albul necunoscut care pătrunsese pe teritoriul lor.

Aveau dreptate, căci intrasem într-o zonă care nu-mi mai aparţinea. Am privit ruinele arse ale casei unde

locuiseră cândva domnul şi doamna Aiken, iar când am trecut prin faţa fostei case a familiei Markton, abia dacă am mai putut s-o văd – curtea din faţă era plină de gunoaie şi buruieni înalte de un metru.

Albii îndărătnici care mai rămăseseră pe loc ştiau că situaţia se schimbase de-a lungul anilor, dar se adaptaseră şi găsiseră diverse căi de a îndura toate umilinţele şi agresiunile. Schimbarea fusese atât de treptată, încât nu mai erau şocaţi de tot ceea ce se întâmpla, ci numai resemnaţi.

Deşi trecuseră câţiva ani de la ultima mea vizită, amintirile mi s-au redeşteptat când am trecut de hotarele cartierului. Parcă n-aş fi lipsit decât numai câteva ore. Acum, vechile amintiri se ciocneau cu imaginile prezentului, făcându-mă să mă simt dezorientat şi dezechilibat. Parcă aş fi vizitat un prieten sănătos şi, după numai câteva săptămâni de despărţire, l-aş fi regăsit măcinat de o boală. Temându-mă că amintirile mele idealizaseră cartierul tinereţii, de cum m-am întors la locuinţa mea suburbană am scos vechile albume de fotografii. În acele fotografii se vedea clar o comunitate şi mai atrăgătoare decât mi-o amintisem eu. Albumul era plin cu case gospodărite, înfrumuseţate adesea cu flori şi arbuşti tunşi cu grijă, trotuarele erau curate, iar pereţii zugrăviţi proaspăt. Pe străzile civilizate erau parcate maşini lucioase. Şi mai dramatice erau fotografiile copiilor cu feţe ca ale lui Tom Sawyer şi Becky Thatcher, lângă care îmi petrecusem atâtea ceasuri fericite ale copilăriei.

În tinereţea mea, străzile, curţile şi parcurile noastre erau populate cu feţe rumene. Acum toate acestea dispăruseră, înlocuite de adolescenţii cu piele întunecată şi expresii furioase, cu cicartice şi boxe zgomotoase, adeseori cu pistoale şi cocaină în buzunare, ameninţând străzile pe care copiii se temeau să se mai aventureze. Aceasta este o imagine care s-a regăsit frecvent pe tot întinsul Statelor Unite ale Americii.

Povestea ultimilor locuitori albi din Gentilly Woods seamănă mult cu aceea a broaştei din oala cu apă. Temperatura creşte atât de încet, încât biata vietate nu-şi dă seama de pericol decât când apa dă în clocot, iar atunci e prea târziu. Nu i se aplică aceeaşi fabulă şi americanului tradiţional? Americanii albi sunt prea dulce legănaţi de apa călduţă pentru a-şi da seama ce-i aşteaptă?

Americanii pot întrezări viitorul ţării lor privind oraşele de provincie. Corupţie politică, şcoli degenerate, consum de droguri, criminalitate, case degradate, gunoaie pe străzi – toate acestea sunt avanpremiere ale atracţiilor care vor urma în America secolului al XXI-lea. Când toată America va avea aceeaşi proporţie rasială ca oraşele respective, nu va mai exista nicio infrastructură albă, niciun corn al abundenţei albe care să finanţeze din banii contribuabililor condiţiile de viaţă proprii Lumii a Treia. Infractorii nu vor mai fi ţinuţi în frâu de poliţişti, procurorii, juraţii şi judecătorii albi, baza fiscală albă tot mai redusă nu vor mai fi de ajuns pentru costurile sistemului juridic penal şi pentru închisorile necesare izolării răufăcătorilor. Acele rase care nu-şi pot asigura singure condiţiile de locuit, alimentaţia, asistenţa medicală şi şcolarizarea nu le vor mai primi cu generozitate de la populaţia europeană îmbătrânită şi împuţinată. Oricât de grele ar fi condiţiile în oraşele de provincie de la sfârşitul secolului al XX-lea, cât de insuportabile ar putea deveni fără sprijinul furnizat, cu preţul propriilor sale sacrificii, de comunitatea albă productivă din America? Când toată America va fi alcătuită din genotipuri de culoare, se va transmuta într-o ţară situată undeva între Mexic şi Haiti.

Tranziţia ar putea fi similară cu revoluţia haitiană. Din cauza liniei clare de demarcaţie rasială care-i desparte adesea pe cei avuţi de cei nevoiaşi, fervoarea proletar-revoluţionară a maselor de culoare va avea o ţintă clară: oamenii cu pielea albă. Focurile invidiei şi ale urii rasiale sunt alimentate de cei care nu pot acuza pentru eşecul

populaţiei de culoare decât rasismul şi opresiunea albilor, fără a privi niciodată în faţă adevărul diferenţelor rasiale. Indiferent dacă ascendentul de culoare se va realiza prin violenţe masive, ca genocidul albilor

din Haiti la sfârşitul secolului al XVIII-lea, sau prin simpla înmulţire a alegătorilor, efectul lui asupra Americii va fi devastator. Dacă nu este ocolită, revoluţia rasială de culoare care se anunţă va transforma America într-o ţară de nerecunoscut, incompatibilă cu minoritatea de cetăţeni albi rămasă.

Aşa cum relatam mai sus, s-ar putea ca un adevărat vestitor al viitorului Americii să fie însuşi oraşul Washington D.C., capitala ţării noastre. În ciuda sprijinului monetar aproape nelimitat din partea întregii populaţii americane, Washington-ul este unul dintre cele mai murdare, needucate şi periculoase oraşe din America. Primarul din anii ’90 al oraşului era un afemeiat toxicoman care fusese reales după ce-şi ispăşise condamnarea pentru consum de droguri.

Un Haiti sau Mexic american nu este inevitabil. Americanii albi pot evita o asemenea soartă, dacă vor dobândi din nou controlul asupra propriului lor guvern, asupra mijloacelor de informare şi asupra graniţelor, în primele decenii ale secolului al XXI-lea. Chiar şi după ce vor deveni depăşiţi numeric pe plan demografic, albii, datorită inteligenţei şi aptitudinilor lor organizatorice, încă vor mai fi suficienţi la număr pentru ca, probabil pe parcursul unei generaţii, să deţină avantajul în lupta revoluţionară fizică – dar numai dacă li se trezeşte conştiinţa rasială, însoţită de hotărâre şi de o voinţă puternică. Dar cu cât e mai mic numărul lor, cu atât vor fi mai mari suferinţele şi sacrificiile din viitor, în lupta pentru libertate şi supravieţuire. Cu cât poporul nostru va amâna mai mult, cu atât vom avea mai greu de luptat – şi nu numai noi, ci şi copiii noştri.

În ultimii ani ai secolului al XX-lea, americanii albi au fost incredibil de indiferenţi faţă de cea mai critică problemă cu care se confrunta ţara: rapida ei transformare, dintr-o naţiune de proporţie copleşitor albă, într-o naţiune de culoare. Într-o formă democratică de guvernământ, o asemenea schimbare ar avea posibilitatea de a răsturna societatea cu susul în jos, iar procesul s-a şi declanşat, în America de la sfârşitul anilor ’90. Fără să se limiteze la America, o dramatică răsturnare demografică are loc şi în Canada, Anglia, Franţa, Australia şi multe alte naţiuni albe. Pe lângă toţi factorii de natură rasială, emigraţia necontrolată transformă America, dintr-o naţiune spaţioasă şi bogată în resurse, într-o ţară mult mai aglomerată şi vătămată ecologic. Nicio naţiune de proporţii apreciabile din istoria lumii nu a suferit vreodată o comutare demografică atât de cuprinzătoare, într-un interval de timp atât de scurt.

La fel de uluitoare este ignoranţa cetăţenilor americani faţă de această modificare crucială. Mass-media tratează seismica mutaţie aproape ca şi cum ar fi neînsemnată. Când o menţionează cât de cât, reprezintă schimbarea ca aducând beneficii economiei şi îmbogăţindu-ne cultura.

Unii membri ai moştenirii noastre – cei care locuiesc în comunităţi şi cartiere cu reprezentare albă încă aproape completă – cred că şi restul Americii e la fel de imun ca propriile lor regiuni. Dar schimbarea nu se manifestă numai pe străzile oraşelor Miami, Los Angeles sau Detroit. Ea îşi găseşte expresia chiar şi în ratele ascendente ale criminalităţii şi în problemele de învăţământ ale unor comunităţi care până nu demult fuseseră pe deplin albe, ca îndepărtatele localităţi Fargo, din North Dakota, sau Des Moines, din Iowa. În realitate, această schimbare demografică va fi catastrofală atât pentru genotipul nostru, cât şi pentru societatea de tip occidental pe care a creat-o moştenirea noastră europeană.

Cele nouă motoare ale acestei modificări determinate sunt masiva emigraţie de culoare şi ratele diferite ale natalităţii dintre albi şi non-albi. Rata emigraţiei de culoare şi ratele natalităţii din sectorul asistenţei sociale nu sunt rezultatele accidentale ale vreunui proces natural, ci consecinţele politicii guvernamentale care discriminează rasial în defavoarea cetăţenilor de origine europeană.

Invazia străinilor

Majoritatea experţilor sunt de părere că, până în anul 2050, albii vor deveni o minoritate în Statele Unite. Multe prognoze plasează acest punct de reper chiar mai devreme, cu un deceniu sau mai mult, pe măsură ce ritmul procentual al schimbărilor rasiale se accelerează. Dacă politica guvernamentală nu se schimbă – în sens radical! – în perioada când elevii albi ai

liceelor din anul 2000 vor ajunge la vârsta pensionării, ei şi copiii lor se vor pomeni depăşiţi numeric şi electoral nu numai în marile oraşe, ci şi în întreaga Americă.

Peste 95% din emigranţii care intră în Statele Unite, legal şi ilegal, sunt de culoare. Din cauza felului în care este structurată legea emigraţiei, se permite intrarea unui procentaj infim de emigranţi din cele mai înaintate naţiuni ale lumii – cele din Europa – pe când ţările din Lumea a Treia, cum ar fi Mexicul, îşi deversează pleava pe ţărmurile noastre americane, cu cea mai mare viteză din istorie. În plus, guvernul federal a refuzat să pună în aplicare legile de emigrare şi să împiedice migraţia anuală a peste un milion de ilegali (în proporţie covârşitoare non-albi). De asemenea, America are un sistem de asistenţă socială care finanţează o prolifică rată a natalităţii de culoare (predominant neagră şi hispanică). Rezultatul este o schimbare demografică dăunătoare pentru temeliile culturale şi economice care au caracterizat America de la înfiinţarea ei şi până în zilele noastre.

Mulţi americani muncesc sub falsa impresie că politica americană de emigrare este selectivă după criteriile aptitudinilor şi ale capacităţilor. De fapt, cea mai mare parte a emigraţiei legale nu are nimic în comun cu calificările. Ea se bazează pe „reîntregirea” familiei, iar membrii străini ai familiei reunite pot fi analfabeţi, bolnavi mintal sau chiar seropozitivi. Din cauza limitei de locuri afectate, „reîntregirea familiilor” împiedică efectiv mulţi europeni cu calităţi şi aptitudini excepţionale să emigreze. Desigur, în zona emigraţiei ilegale nu există absolut niciun standard de selecţie. Mulţi dintre cei care năvălesc ilegal sunt infractori sau paraziţi care vin aici din clasicul motiv pe care-l declară hoţul când este întrebat de ce jefuieşte bănci: „Pentru că acolo sunt bani!” Aceasta îmi aminteşte de un citat din marele spion comunist evreu Lincoln Trebisch care, venind din Uniunea Sovietică în Germania, a remarcat: „Caut o patrie. Unde pot găsi una ieftină?”

Chiar şi aşa-zişii emigranţi calificaţi care vin din naţiunile Lumii a Treia, unde nivelul e mult mai redus, sunt de obicei mai puţin calificaţi decât omologii lor americani. De exemplu, doctorii în ştiinţe născuţi în Statele Unite, mult mai bine pregătiţi, se confruntă cu discriminarea în colegiile americane care angajează profesori universitari non-americani şi non-albi, pentru a-şi acoperi cota angajărilor minoritare.

Mass-media salută schimbarea rasială printr-o paradă continuă de reportaje despre succesele emigranţilor. Ziarele publică articole despre copii-minune din licee şi întreprinzători de succes, uneori cu fotografii cât pagina ale străinilor zâmbitori, cu familiile lor numeroase. Dar cât de des corelează presa emigraţia cu mult mai comuna realitate a criminalităţii emigranţilor? Fiecare elev-minune poate fi comparat cu sutele de traficanţi de droguri, hoţi, ucigaşi şi membri ai crimei organizate. Fiecărui întreprinzător emigrant milionar îi corespund sute de emigranţi împotmoliţi în sistemul de

asistenţă socială, al căror principal talent productiv constă în procrearea de copii care sug la sânul colectiv al americanilor muncitori.

Mijloacele de informare nu-l prezintă încontinuu pe emigrantul încununat de succes ca pe o dovadă că „visul american” e viu şi nevătămat, dar nu înfăţişează niciodată o imagine clară a „coşmarului american” din lumea emigraţiei. Un asemenea exemplu ar putea fi povestea lui Colin Ferguson, un emigrant ilegal care-i ura pe albi şi care a obţinut dreptul de reşedinţă prin căsătorie, după care a împuşcat douăzeci şi cinci de oameni în trenul dintre New York City şi Long Island. În loc de a vedea în incidentul Ferguson un argument pentru reducerea emigrărilor, Preşedintele Clinton şi alţi liberali s-au folosit de el pentru a cere un control mai strict asupra armelor de foc. Liberalii care se concentrează asupra numărului de pistoale, în locul numărului şi al calităţii emigranţilor, reprezintă un exemplu concludent de incoerenţă a instituţiei politice. Omniprezenţa crimei în America nu are nicio legătură cu numărul de arme, ci cu numărul de minorităţi rasiale. Aşa cum am arătat anterior, o comparaţie între statisticile criminalistice americane şi europene relevă clar că albii din America dornici să cumpere pistoale prezintă o rată a criminalităţii aproape la fel de redusă cu albii din Europa care nu au dreptul să cumpere arme de foc.

O cantitate disproporţionată de crimele din America sunt comise de străini. Nu mai puţin de un sfert din deţinuţii închişi în penitenciarele federale nu sunt cetăţeni americani

proporţional, un număr de trei ori mai mare decât ar trebui să fie, în conformitate cu procentajul lor demografic.290

Oricât de năucitoare ar fi aceste cifre, ele nu-i includ pe străinii care au fost asimilaţi, sau pe copiii adolescenţi

sau adulţi născuţi în America din părinţi străini (care obţin cetăţenia din naştere). Deşi s-ar putea presupune că majoritatea străinilor sunt încarceraţi pentru importul de droguri, rămâne faptul că până la patru cincimi dintre ei se află în închisorile federale pentru trafic cu droguri pe teritoriul Statelor Unite.

Străinii domină o parte disproporţionat de mare din traficul cu droguri în America. De fapt, de la intoducerea în ţară şi până la distribuire, combinând filiera nigeriană a heroinei cu cartelurile din America de Sud şi din Rusia (unde acţionează mafia evreiască) şi cu plasatorii negri de pe străzi, una dintre cele mai grave probleme cu care se confruntă Statele Unite are un caracter minoritar distinct.

Recenta experienţă a Americii cu emigranţii nigerieni oferă o imagine sumbră a actualei politici de emigrare aplicată de guvernul federal, care n-ar putea fi considerată altfel decât sinucigaşă. Oficialităţile de aplicare a legii din Statele Unite estimează că 75% din cei o sută de mii de nigerieni prezenţi în Statele Unite sunt implicaţi în activităţi criminale grave şi răspund pentru 40% din toată heroina introdusă prin contrabandă în Statele Unite. Dacă oficialităţile guvernamentale recunosc că trei din patru emigranţi nigerieni sunt infractori – şi totuşi îi lasă în continuare să-i prejudicieze pe cetăţenii americani – înseamnă că nu numai nigerienii sunt criminali, ci şi înalţii funcţionari ai guvernului federal care permit acest lucru.291, 292

Emigraţia masivă din ultimele trei decenii a generat o crimă organizată care eclipsează pe departe, fie şi numai prin simplul număr al infractorilor şi al faptelor penale, Mafia şi alte organizaţii criminale din perioada Prohibiţiei. Noile mafii criminale etnice îi includ pe mexicani, de la contrabanda cu droguri până la găştile de stradă, pe chinezi, japonezi, sud-coreeni, columbieni şi ruşi (evrei). Participanţii sicilieni la jocurile crimei organizate nu mai sunt acum decât nişte parteneri minori, în comparaţie cu

noile mafii non-europene.

Costul ieşit din comun al crimei organizate este încă unul dintre cumplitele preţuri pe care le avem de plătit pentru politica Statelor Unite privitoare la emigraţie. Un singur aspect al crimei organizate, traficul de droguri, are un efect de undă care depăşeşte pe departe zona inculpării penale şi a încarcerării delincvenţilor. Câte vieţi distruse şi familii spulberate rămân în urma sa? Câte alte delicte le pot fi atribuite toxicomanilor? Cât de drastic au afectat consumul şi dependenţa de droguri asistenţa socială, cazarea, bonurile de alimente şi cheltuielile medicale?

Un alt cost intrinsec al emigraţiei legale şi ilegale este preţul ridicat al asistenţei medicale, care este plătit cu regularitate de contribuabili. Dintre cei douăzeci şi două de milioane de hispanici din America, cel puţin şase milioane nu au asigurări de sănătate. Dacă le mai adăugăm milioanele de negri care beneficiază de Medicaid şi umplu până la refuz spitalele publice din marile oraşe, începem să înţelegem adevărata criză din contextul „crizei asistenţei medicale”. Cei care nu-şi plătesc asistenţa medicală, fie prin sistemul de asigurări, fie prin alte mijloace, fac ca preţurile pentru serviciile medicale să cadă în seama celor care şi-o plătesc oricum. Americanii productivi, achitând notele de sănătate ale celor care n-o pot face, plătesc impozite în creştere geometrică, al căror efect împovărează şi mai mult familia americană de clasă medie.

Reprezentând un procentaj de 9,1%, emigranţii primesc beneficii sociale în bani într-o proporţie mult mai mare decât americanii născuţi în ţară. În unele dintre grupurile de emigranţi cu cea mai numeroasă componenţă neagră, procentajul este semnificativ mai ridicat. De exemplu, 27,9% dintre dominicani beneficiază de asistenţa socială. Nimeni nu ştie cât de mulţi sunt incluşi în alte programe de ajutor non-pecuniare, cum ar fi bonurile de alimente, cazarea în sectorul public şi sistemul Medicaid.

În cadrul unor programe ca acela de cazare în sectorul public, care sunt administrate de municipalităţi, există indicii că numărul de emigranţi este şi mai mare.

Ratele natalităţii din zona asistenţei medicale şi a emigraţiei ridică şi costurile de învăţământ.

California este atât de împovărată de costurile devastatoare ale imensului număr de emigranţi ilegali din şcoli, încât alegătorii au aprobat cu o majoritate covârşitoare Propunerea 187, care limita finanţarea publică a emigranţilor ilegali. Când un segment al populaţiei şcolare nu-şi plăteşte partea cuvenită din costurile de învăţământ, fie calitatea scade, fie impozitele deja mari trebuie să crească şi mai mult.

Când se însumează toate costurile pentru emigranţi, la nivel naţional, costul total net ajunge la cifre buimăcitoare, ca în 1996, când a atins şaizeci şi patru de miliarde de dolari. (Mai exact, 64.990.000.000, adică aproape şaizeci şi cinci de miliarde!). Această sumă va creşte cu 66%, până la o sută opt miliarde, în anul 2006. Din 1997 până în 2006, costul cumulativ va ajunge la aproximativ opt sute şaizeci şi şase de miliarde de dolari – o cifră conservatoare, probabil, întrucât rata emigraţiei are toate şansele să crească şi mai mult. Serviciile guvernamentale pentru emigranţi legali şi ilegali l-au costat pe fiecare contribuabil, în 1996, aproape o mie cinci sute de dolari. Această cifră va creşte şi ea dramatic, şi catastrofic, în primii ani ai secolului al XXI-lea.

Unii aşa-numiţi conservatori, cum ar fi politicianul republican alb renegat Jack Kemp, aplaudă efectiv schimbarea structurii rasiale din America, deşi emigranţii de culoare votează în proporţie covârşitoare cu liberalii. Mulţi sprijină deschiderea şi mai largă a frontierelor pentru masele din Lumea a Treia. Mass-media liberale sunt extaziate de schimbare. Multiculturalismul este noul catehism al şcolilor noastre, oferit ca noua definiţie a ceea

ce se numeşte America.

În mithosul american, am devenit dintr-o „naţiune de pionieri” o „naţiune de emigranţi”, iar acum, o „naţiune a multiculturalismului şi a multirasialismului”. Costul unei asemenea schimbări este oneros pentru americanii tradiţionali. Plătim printr-o rată a criminalităţii atât de înaltă, încât aceasta sfidează până şi termenul de „societate civilizată”. Plătim prin şcoli unde copiii noştri sunt învăţaţi, în cel mai bun caz, la un nivel submediocru, iar în cel mai rău caz se confruntă cu intimidările şi violenţele. Plata se mai exprimă şi prin impozite anormal de mari, precum şi printr-un declin al infrastructurii pentru a finanţa maşinăria asistenţei sociale, bonurile de alimente, spaţiile locative, asistenţa medicală, justiţia penală şi sistemul penitenciarelor. Americanii albi plătesc prin discriminarea rasială a acţiunii afirmative. Şi plătim şi pe plan spiritual, când mass-media ne insuflă un sentiment de vinovăţie şi cultivă acuzaţiile de rasism.

Generaţiile viitoare de americani vor fi uimite că, în ultimele decenii ale secolului al XX-lea, atât de puţini albi au putut privi în faţă crunta realitate a schimbării rasiale. Cei care vor citi aceste rânduri, la jumătatea secolului al XXI-lea, se vor întreba: Cum de n-au putut americanii albi să-şi dea seama ce urma să se întâmple cu societatea lor, atunci când aveau să devină depăşiţi numeric şi electoral?

Pe măsură ce baza fiscală albă se reduce, iar numărul minorităţilor creşte, nou-veniţi şi nou-născuţi de culoare vor cere tot mai mulţi din banii generaţi de productivitatea albilor. Cei mulţi şi neproductivi vor vota pentru rate fiscale ajunse la proporţiile confiscărilor, în detrimentul celor puţini şi productivi. Declinul societăţii va fi rapid şi catastrofal. Desigur, acest declin se va percepe rapid numai în perspectivă istorică. Pentru cei care îl trăiesc pe pielea lor, schimbarea va fi mai puţin perceptibilă.

Multiculturalismul este, prin definiţie, non-american.

Fie America are o cultură americană, fie este multiculturală. Nu poate fi şi una, şi alta. Majoritatea liberalilor albi pe care i-am întâlnit imaginează componenţa viitoare a Americii într-un mod oarecum asemănător cu propriile lor cartiere de clasă superioară: cu majoritate albă, dar şi câteva minorităţi care se vor integra armonios în tabloul liberal. Însă continua ascensiune a emigraţiei şi a ratei natalităţii în rândurile celor de culoare nu va crea o societate în care cei din Lumea a Treia să fie prezenţi doar în număr puţin mai mare decât în prezent. Aceste fenomene vor produce o societate în care non-europenii vor reprezenta vasta majoritate, iar noi, minoritatea albă, vom sta complet sub controlul politic şi cultural al noii minorităţi din Lumea a Treia.

Adevărul este că noţiunea de multiculturalism e o minciună, căci ea cere distrugerea culturii occidentale. Când Jeese Jackson şi acoliţii lui negri şi mexicani demonstrau la Universitatea din California de la Berkeley, cântau: „Hey Ho, Hey Ho, Western Culture has to go!”. Însă nu numai cultura noastră este în joc, ci însăşi supravieţuirea formei noastre de viaţă pe planetă, însuşi dreptul semenilor noştri de a-şi păstra în continuare distincţiile care ne fac să fim ceea ce suntem. În cele din urmă, vom fi nevoiţi să ne lăsăm asimilaţi în cultura şi genotipul lor, nu să-i asimilăm noi pe ei.

Martha Farnsworth Riche, directoarea Biroului de Recensământ din administraţia Clinton, le oferă încântată americanilor albi următoarea concluzie:

Fără a ne da seama pe deplin, am lăsat în urmă vremurile când era de aşteptat ca partea de culoare, neoccidentală, a populaţiei noastre să fie asimilată de majoritatea predominantă. În viitor, majoritatea albă occidentală va trebui să suporte şi ea o anumită asimilare.294

Mulţi dintre cei care-şi dau seama ce se întâmplă nu-

şi pot aduna curajul pentru a vorbi deschis şi a îndura reacţia mass-media. Adeseori repetatul refren al guvernului şi mijloacelor de informare americane este acela că împotrivirea faţă de emigraţia nelimitată ar fi „neamericană”, contrară înseşi principiilor pe baza cărora au clădit Părinţii Fondatori această naţiune. În timp ce studiam problema, am descoperit că – la fel ca în cazul relaţiei dintre albi şi negri – mass-media se îmbarcaseră într-o masivă campanie de dezinformare. Desigur, masiva invazie străină, non-americană, este ne-americană – nu viceversa!

Observaţi următorul citat din revista „American Heritage”:

Ceea ce este în joc aici e nici mai mult nici mai puţin decât natura esenţială a Statelor Unite ale Americii (…). Numai Statele Unite se mândresc în mod deosebit descriind naţionalitatea americană ca fiind, prin definiţie, independentă de rasă şi sânge – o stare dobândită prin rezidenţă şi devotament, indiferent de locul de naştere şi de strămoşi.295

De fapt, prima lege de naturalizare americană, pe care Părinţii Fondatori au promulgat-o în 1790, mandata ca orice solicitant de cetăţenie să fie „o persoană albă şi liberă”. Până şi Declaraţia de Independenţă se referă adeseori la „fraţii noştri britanici”, la „rudele noastre comune” şi la „consangvinitatea noastră”.

În Constituţia originală a Statelor Unite, Articolul I, Secţiunea 2, negrii sunt număraţi, în cadrul recensământului, ca reprezentând trei cincimi dintr-o fiinţă omenească.

John Jay, în primul eseu despre Actele Federaliste, îi numeşte pe americani:

… un popor unit – un popor descins din aceiaşi strămoşi, vorbind aceeaşi limbă, profesând aceeaşi religie, ataşat de aceleaşi principii de guvernare, foarte

asemănător ca maniere şi tradiţii (…) un colectiv de rubedenii.296

KWANZAA

Un omagiu adus moştenirii 26 dec. – 1 ian.

Ş apte zile ale bucuriei, reafirmând valorile spirituale, cultura şi comunitatea oamenilor de origine africană

Ar mai fi cazul să ne întrebăm ce-ar fi crezut John Jay despre rapul gangsta şi cele Douăsprezece Zile ale Kwanzaa-lei, despre milioanele de mexicani care ne trec graniţele, miile de haitieni seropozitivi care debarcă pe plajele noastre şi indicatoarele de direcţie în limba spaniolă de pe străzile principale ale oraşelor de provincie?

Un alt exemplu excelent al modului în care mass-media deformează adevăratele atitudini ale Părinţilor Fondatori faţă de rasă şi emigrare este folosirea abuzivă a citatului din Thomas Paine care propunea ca America să fie un azil al omenirii. Cuvintele au fost desprinse din „Common Sense”, un pamflet senzaţional care susţinea cu aprindere independenţa Americii. În text, Paine exprima cât se poate de clar faptul că omenirea avută de el în vedere era europeană:

… ne revendicăm fraternitatea cu fiecare creştin european.

Toţi europenii care se întâlnesc în America, sau în oricare altă parte a globului, sunt compatrioţi.297

Constituţia Statelor Unite, în preambulul ei, declară chestiunea într-un limbaj limpede: NOI, OAMENII din Statele Unite, în scopul de a forma o uniune mai perfectă, de a instaura justiţia, de a asigura liniştea internă, de a garanta apărarea comună, de a promova bunăstarea generală şi de a obţine binecuvântarea libertăţii pentru noi înşine şi pentru posteritatea noastră, hotărâm şi instituim această Constituţie a Statelor Unite ale Americii (…).

După cum remarcă Peter Brimelow, un scriitor preocupat de problemele emigrării, în cartea sa Alien Nation 298, era vorba despre posteritatea fondatorilor (a noastră), nu despre posteritate în general.

În mod interesant, aceleaşi grupuri rasiale care susţin emigrarea în numele „pluralismului" şi al „multiculturalismului", tânjesc după ziua când vor reprezenta majoritatea. Departe de a deveni de bunăvoie o parte din moştenirea anglo-saxonă tradiţională a Americii, mulţi dintre emigranţi au scopul neabătut de a preschimba America după chipul şi asemănarea ţinuturilor lor natale.

Una dintre principalele organizaţii mexicano-americane din ultimele câteva decenii au fost şi este echivalentul Mestizo al N.A.A.C.P.: La Raza Unida. Aceasta, precum şi alte organizaţii, au titulaturi în spaniolă, şi majoritatea publicaţiilor lor sunt scrise aproape exclusiv în spaniolă. Publicaţiile respective conţin adesea articole care deplâng „furtul sud-vestului de către anglo-americani" şi dominarea politică a Mestizo-ilor care a urmat. Unii susţin reunificarea politică cu Mexicul, pe când alţii acţionează spre formarea unei noi naţiuni mexicane, numită Aztlan, în sud-vestul Statelor Unite. Nu e de mirare că grupurile mexicano-americane se auto-intitulează La Raza Unida. Ele nu traduc această denumire în engleză, căci traducerea le-ar dezvălui raţiunea de a fi – La Raza Unida însemnând „Rasa Unită".

Rate ale natalităţii şi politici rasiale

Liderii negri sunt mai deschişi în ceea ce priveşte aspiraţiile lor. Morris Jeff, directorul Departamentului de Asistenţă Socială din New Orleans şi fost preşedinte al Asociaţiei Naţionale a Muncitorilor Negri din Asistenţa Socială, a fost întrebat în legătură cu daunele sociale şi personale pe care le provoacă rata înaltă a natalităţii nelegitime printre beneficiarii negri ai ajutoarelor sociale. Jeff, care ar fi trebuit să răspundă de programele pentru

reducerea sărăciei şi a degradării familiei de culoare, i-a cerut intervievatorului să privească în jur, la majoritatea chipurilor negre din primărie, declarând că fără înalta rată a natalităţii de culoare din sectorul de asistenţă socială negrii nu ar putea să controleze politica oraşului.

Jeff a spus:

E cazul să aibă copii? Nu cred că ar trebui să nu aibă copii (…). Consider că sistemele de reproducere se bazează pe propriul interes, deşi nu în sens conştient. Când priviţi avantajele pe care le-a obţinut comunitatea de culoare, acestea nu s-au bazat atât pe posibilităţile crescute, cât pe abundenţa numerică. În arena politică, se numără voturile (…).

Propriul interes suprem al comunităţii negre este acela de a fi numeroasă. N-aş putea sprijini o atitudine care să implice scăderea noastră numerică. În unele situaţii, la aceasta se referea şi Darwin: esenţialul este să ne găsim aici şi în viitor.299

De asemenea, Jeff recunoaşte crunta realitate cu care se confruntă albii, pe un ton mai sincer decât orice politician alb. El reflectează despe rata înaltă a natalităţii printre negri:

… nu este numai o grijă oarecare a negrilor. În acest fenomen este implicat un interes propriu de viitor. Are un efect profund asupra viitorului şi cred că în comunitatea albă există oameni care sunt ameninţaţi – nu numai în sens naţional, ci şi internaţional.300

Timp de o generaţie, americanilor albi cu I.Q. superior, citiţi şi preocupaţi de problemele mediului ambiant, li s-a spus că suprapopularea Americii va distruge natura şi va înrăutăţi calitatea vieţii tuturor. Unele cărţi, ca The Population Bomb 301, a „expertului” în suprapopulare Paul Ehrlich, au insistat să se renunţe la procreere (sau cel puţin să se limiteze numărul de copii ai unei familii la unul singur), ca un ideal al adevăratului altruism. Una dintre problemele acestui scenariu este că singurii îndeajuns de

intelectualizaţi pentru a citi un asemenea volum – sau destul de naivi încât să se sacrifice – vor fi practicanţii inteligenticidului. A doua problemă este că hoardele de emigranţi legali şi ilegali care inundă America nu vor citi niciodată Bomba demografică. Şi chiar dacă ar citi-o, nu se vor abţine să emigreze şi nici să se reproducă din cauza a ceea ce ei ar considera ambientalismul sentimental al lui Ehrlich.

Rasă, emigrare şi mediu ambiant

În mod ironic, din cauza politicii noastre de emigrare, toate îngrijorările ecologiste cu privire la rata natalităţii americanilor îşi pierd sensul. Americanii de baştină au atins de mult o rată a natalităţii inferioară nivelului de înlocuire. Aproape toată creşterea rapidă a populaţiei noastre provine din emigraţie şi din înaltele rate ale natalităţii în rândurile emigranţilor aflaţi deja aici. Politica discriminatoare a legii emigrării din Statele Unite îi exclude pe oamenii cu rate ale natalităţii foarte reduse, cum ar fi europenii şi albii din Africa de Sud, favorizându-i pe fecunzii emigranţi din Lumea a Treia. În plus, cea mai mare parte a actualei emigraţii legale se bazează pe prevederile pentru aşa-numita reîntregire a familiilor, care nu fac decât să

sporească emigrarea din rândurile acelor culturi de culoare care deja au atins cele mai înalte rate ale natalităţii şi rămân prolifice în Statele Unite.

În prezent, America cheltuieşte un incredibil procentaj de 2,1% din Produsul Intern Brut (aproape o sută cincisprezece miliarde de dolari pe an) pe protecţia mediului ambiant. Suntem dispuşi să pierdem locurile de muncă în favoarea unor ţări străine care nu au asemenea constrângeri şi costuri ecologiste. Suntem dispuşi să plătim impozite şi mai mari şi preţuri şi mai scumpe pentru toate, de la produsele de fabricaţie şi până la înlăturarea gunoaielor.

Dacă rata natalităţii şi cea a emigraţiei de culoare nu se vor reduce, toate aceste cheltuieli se vor irosi, o dată cu substanţa visului ecologic. Nimic nu dăunează mai mult mediului ambiant decât suprapopularea. Practic fiecare om de ştiinţă, biolog, cercetător şi scriitor care doreşte să conserve ecologia naţiunii noastre recunoaşte că factorul cel mai critic al calităţii mediului şi al conservării ecologice constă în proporţia populaţiei.

S ărăcită în resurse şi ameninţată pe plan ecologic, America a fost deja nevoită să închidă porţile parcurilor naturale, numai din cauza numărului de oameni. În sud-vest se termină apa. Luncile din Louisiana sunt ameninţate de Armaghedonul ecologic al pătrunderii apei sărate din ocean. Marile păduri ale Americii îşi reduc suprafaţa. În fiecare an, mii şi mii de noi parcaje asfaltate înlocuiesc pajiştile şi pădurile. Sub aspect ecologic, America e la un pas de dezastru – şi totuşi, rata emigraţiei şi cea a natalităţii scăpate de sub control promit încă o sută cincizeci de milioane de oameni în următorii cincizeci de ani – mai mult decât în primii trei sute de ani de colonizare europeană a acestui continent. Nu vrem ca pădurile noastre de Sequoia să fie defrişate sau asfaltate, nu vrem nici ca luncile noastre să sece şi să rămână aride. Blestemăm ambuteiajele matinale pe şosele şi ne amintim de vremurile când traficul nu era atât de aglomerat, când în oraşele americane exista spaţiu destul pentru o casă, nu doar pentru un apartament cu două dormitoare, când America putea fi traversată pe şosele cu două piste, întâlnind pe drum doar două semafoare, nu mii şi mii. Când nu trebuia să mergem în parcurile naţionale pentru a găsi kilometri întregi de plaje imaculate, neinvadate de zgârie-nori, moteluri ieftine sau vile ale elitei privilegiate.

Deşi europenii au fost primii oameni de pe Pământ care au elaborat capacitatea tehnologică de a vătăma mediul natural în ansamblu, tot noi am fost şi primii care am recunoscut acest lucru şi am luat măsuri de remediere.

Suntem singuri îndeajuns de productivi pentru a ne permite costurile scumpe ale protecţiei mediului şi, după cum au demonstrat toate populaţiile albe din lume, suntem destul de responsabili pentru a limita rata natalităţii. Lumea a Treia nu are o asemenea viziune şi, în societăţile ei corupte şi suprapopulate, nu ia aceleaşi hotărâri ca noi în legătură cu viitorul planetei.

Fără discuţie, cel mai mare dezastru ecologic provocat de om în istoria lumii este continua distrugere din bazinul forestier al Amazonului. Flora Amazonului filtrează atmosfera terestră şi o realimentează cu oxigen, la fel ca un filtru şi o pompă de aer într-un acvariu. Alimentate de o rată a natalităţii neînfrânată şi de prostia şi corupţia larg răspândite care s-au infiltrat la toate nivelurile, mulţimile mixte rasial ale Braziliei devorează zone de pădure tot mai întinse. La fel ca nişte lăcuste omeneşti, lasă în urma lor pământuri rănite şi epuizate şi merg mai departe, pentru a consuma şi mai mult din pădurea virgină care conţine cel mai bogat eden de floră şi faună de pe Pământ.

Liderii Americii şi ai Vestului trebuie să-şi asume şi ei o parte de răspundere pentru acest dezastru, pentru idioţenia ajutoarelor lor de caritate şi a politicilor comerciale speciale care au întreţinut atât înalta rată a natalităţii, cât şi stimulentele economice pentru spoliatorii acestui coşmar ecologic.

Pofta de bani neînfrânată a capitalismului internaţional a jucat şi ea un rol foarte important. Nu este surprinzător că aceiaşi ultra-capitalişti care au favorizat în plan istoric importul de sclavi şi, de-atunci, emigrarea mâinii de lucru ieftine din Lumea a Treia, îşi amplasează fabricile şi uzinele tot mai mult în zone ale lumii unde calitatea muncii şi standardele ecologice sunt inferioare celor din America şi Europa.

În Ordinea Naturală care se va instaura în următorul

secol, va trebui să declarăm siluirea Pământului o crimă la fel de intolerabilă ca violul asupra unei femei. Şi fiecare politică industrială, comercială, diplomatică sau de asistenţă socială va fi în mare măsură afectată de grija naţiunii pentru mediul ambiant şi ecologia Pământului.

În această Ordine Naturală, banii sau acumularea de bogăţii nu vor mai fi legea, spiritul şi arbitrul tuturor activităţilor omeneşti.

În timp ce scriu aceste cuvinte, vizitez nişte prieteni din nordul Italiei. Văd de pe balcon Lacul Garda, frumos şi albastru, întinzându-se sub oraşul Torri Del Benaco. Toată populaţia de lângă Garda este europeană. Zilele petrecute de mine aici au fost binecuvântate de imaginea armonioasă a elevilor de şcoală în totalitate europeni, a străzilor şi şoselelor lipsite de gunoaie şi crime, a arhitecturii solide şi elegante construită să dureze secole, nu doar câteva decenii.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, am trecut cu maşina prin decorul hidos pe kilometri întregi de blocuri vulgare de pe Miami Beach, plajă care, pe vremurile când era imaculată, trebuie să fi fost una dintre cele mai frumoase din lume. Privind spre Lacul Garda, mă gândesc cât de diferit este de oraşul Miami şi îmi cufund sufletul în aceste ape de smarald de la poalele Alpilor. Sate curate împestriţează întinderile verzi ale munţilor şi numai câteva dintre ele pun pete de culoare pe malurile lacului cu ape într-adevăr dulci, alimentate numai de puritatea râurilor de munte.

Lacul este înconjurat la nord de munţi magnifici, ajungând cu vârfurile asemenea unor turle albe până la cer. Culorile sunt cele mai vii pe care le poate întâlni undeva ochiul omenesc, iar în această casă de adoraţie albă, verde şi albastră este uşor de înţeles că omul – dacă vrea să trăiască – trebuie să-şi stăpânească rapacitatea.

Până când cei preocupaţi de conservarea ecologiei terestre nu vor deveni preocupaţi şi de conservarea

propriei noastre ecologii umane europene, planeta nu mai are nicio speranţă de salvare a mediului ei ambiant.

Ce este o naţiune?

În limba engleză, cuvântul nation este derivat din termenul latinesc nescare, care înseamnă „a se naşte”. Sensul de generare sau descendenţă pe care-l conţine acest cuvânt este inerent. În limba comună, are următoarea definiţie (conform „Random House Webster’s Electronic Dictionary”):

naţiune, s.

1. grup de persoane asociat cu un anumit teritoriu, care este suficient de conştient de unitatea lui pentru a căuta sau a poseda o trăsătură particulară proprie de guvernare.

2. teritoriul sau ţara propriu-zisă.

Prin urmare, în adevăratul sens al cuvântului, naţiunea defineşte un popor conştient de sine însuşi, care caută o particularitate proprie de guvernare. Nu e numai un teritoriu sau o suprafaţă geografică, o „ţară”.

O asemenea definiţie exprimă magnific ceea ce au ajuns să însemne statele naţionale moderne şi explică tirania şi suprema lipsă de unitate care caracterizează statul geopolitic, bazat nu atât pe o moştenire comună etnică, cât pe o formaţiune politică impusă forţat de religie, titluri ereditare sau, pur şi simplu, cuceriri.

Fiecare naţiune are o particularitate guvernamentală proprie, fie că este compusă dintr-o rasă, fie că reprezintă o derivaţie etnică sau o multitudine de rase. Dintre naţiunile apusene, cele mai armonioase sunt cele mai unite etnic, iar cele mai multiculturale şi multirasiale sunt mai tensionate şi mai alienate. Până şi micile diferenţe genetice dintre grupurile de aceeaşi rasă pot avea consecinţe dramatice, mai ales în combinaţie cu divizarea religioasă. Putem vedea asemenea fenomene în Irlanda de Nord şi în fosta Iugoslavie.

Dezintegrarea Iugoslaviei după căderea comunismului este un exemplu de triumf al principiului naţional. Creată artificial în cenuşa Primului Război Mondial, după dezmembrarea Imperiului Austro-Ungar, Iugoslavia a fost constituită după criterii exclusiv politice. Realităţile cultural-etnice au fost ignorate. Numai impunerea dictaturii regale, în anii

’20, urmată de tirania comunistă, până în anii ’80, au putut suprima jinduirile naţionale şi spirituale ale diverselor popoare din Iugoslavia. Sârbii, croaţii, bosniacii şi celelalte minorităţi etnice îşi doreau guvernări care să le reflecte caracterele şi moştenirile proprii. Pe măsură ce apăreau libertăţi mai democratice, s-au produs şi inevitabilele conflicte şi diviziuni. Guvernarea democratică a adus cu sine o expresie mai fidelă a sentimentelor populare, în opoziţie cu guvernările nefireşti pe care le impusese puterea.

Guvernele fac adesea ca un segment etnic să-i impună altuia propria sa voinţă. Segmentul de la putere reprezintă de obicei majoritatea, dar uneori el poate fi minoritar. Când domină grupul majoritar, aproape întotdeauna există mai puţine posibilităţi şi motive de mulţumire pentru elementele minoritare. Când un grup etnic minoritar are putere asupra unei majorităţi, supresiunea politică şi economică devine inevitabilă – altfel, minoritatea nu şi-ar putea menţine puterea. Forţa motrice a naţionalismului etnic există în toate naţiunile unde trăiesc minorităţi apreciabile, fie că este vorba de Uganda sau de Statele Unite, de Zair sau de Noua Zeelandă. Cu cât sunt mai mari procentajele minoritare respective, cu atât e mai inevitabil conflictul. Acest conflict poate fi atenuat atunci când minorităţilor li se lasă o anumită măsură de autonomie în regiunile unde locuiesc.

Diferenţele genetice imprimate de-a lungul a zeci sau chiar sute de mii de ani îşi găsesc expresia în

particularităţile culturale, economice, sociale şi politice unice. În sânul naţiunilor, acestea se pot manifesta prin segregare socială, fie că este vorba de fuga albilor din America sau de cartierele distinctive ale irlandezilor catolici şi scoţienilor protestanţi din Irlanda de Nord. Deosebirile dintre scoţieni şi irlandezi sunt absolut minore în comparaţie cu prăpastia dintre scoţieni şi ugandezi, sau dintre irlandezi şi ugandezi – dar rămân totuşi suficiente pentru a duce la ciocniri de voinţe şi culturi care rezultă în ură, tensiuni şi violenţe. Diferenţele dintre populaţiile de origine europeană sunt destul de mici pentru a fi preîntâmpinate prin interacţiuni sociale intense şi o cultură unificatoare, după cum demonstrează exemplul Statelor Unite. În Irlanda de Nord, însă, diferenţa etnică este exacerbată de acuta diviziune religioasă, precum şi de confruntarea politică de lungă durată. Combinaţia acestor trei factori duce la disensiuni aproape ireconciliabile.

Multiculturalismul nu poate fi impus decât prin tiranie; el nu este niciodată un rezultat al liberei voinţe a poporului. Aproape în toate cazurile, guvernele care s-au angajat în politici de emigrare multirasială au făcut-o în opoziţie cu voinţa poporului. Adversitatea populară larg răspândită la adresa emigrării, existentă în America, există şi în toate celelalte naţiuni care suportă o emigrare străină masivă. În Canada, Marea Britanie, Franţa, Germania şi Italia, sondajele opiniei publice dovedesc o împotrivire vehementă faţă de emigrare, pe când guvernele se angajează în direcţii politice opuse.

Propunerea 187, pe care alegătorii din California au aprobat-o cu majoritate covârşitoare în 1994, căuta să restrângă finanţarea din banii contribuabililor a serviciilor guvernamentale pentru emigranţii ilegali. Dar tribunalele i-au împiedicat implementarea. Ce se va întâmpla cu dorinţele politice, sociale şi culturale ale californienilor de baştină – cei care au făcut din capul locului ca statul lor să fie atât de atrăgător – când emigranţii vor ajunge să

reprezinte majoritatea electorală?

Adevărata libertate este posibilă numai în societăţile care constă esenţialmente dintr-o singură rasă şi sunt orientate conform dorinţelor şi valorilor naturale ale acelei moşteniri.

Masiva emigrare spre America din ultimele decenii ale secolului al XX-lea şi primele decenii ale secolului al XXI-lea, combinată cu ratele natalităţii minorităţilor finanţate din banii contribuabililor, vor duce la conflicte periculoase pentru înseşi temeliile Americii. Dacă oamenii de origine europeană sunt conştienţi, devotaţi şi cu o voinţă puternică, vor învinge. Dacă sunt slabi, ei şi toate operele lor, toate realizările lor materiale şi însuşi genotipul lor, vor dispărea măturate de necruţătoarele valuri ale istoriei.

În timp ce aflam despre adevărata ameninţare la adresa existenţei noastre ca popor, am început să descopăr şi atacul asupra unei alte structuri fundamentale şi esenţiale a poporului nostru: familia. Aceleaşi forţe egalitariste care proclamau egalitatea rasială susţineau că

diferenţele fundamental-psihologice dintre sexe erau cauzate de condiţionarea mediului ambiant. Şi au început să submineze însăşi structura de bază a familiei.

Capitolul zece Sex ş i societate Iat-o pe Jane

Iat-o pe Jane. E pilot militar. Iat-o pe Susan. E pompier. Iată-l pe John. E infirmier.

Iată-l pe Fred. Are grijă de casă şi copii, în timp ce Susan stinge incendiile.

Acest text este reprezentativ pentru ceea ce găsesc cititorii în grădiniţele noastre de copii. Simbolizează dogma egalităţii sexuale care sugerează că, în fond, e foarte normal ca femeile să fie piloţi de vânătoare, militari combatanţi, pompieri, tâmplari, iar bărbaţii să preia

rolurile materne tradiţionale. Premisa fundamentală a feminismului modern este aceea că, excepţie făcând unele inconveniente biologice, bărbaţii şi femeile ar avea o psihologie identică. Se spune că diferenţele dintre bărbaţi şi femei nu ar fi decât rezultatul „condiţionării” din partea mediului înconjurător.302

În anii ’60, principalele mijloace de informare şi medii academice îi acordau noii zeiţe a egalităţii sexuale un loc de mare cinste, lângă icoana egalităţii rasiale. Pe la începutul anilor ’90, însă, sute de noi cercetări ştiinţifice împinseseră pendulul înapoi spre recunoaşterea diferenţelor sexuale, mintale şi comportamentale înnăscute. Şi totuşi, instituţiile legale, sociale, de guvernare şi de divertisment le ignoră şi îşi continuă drumul pe calea lor feministă.

Desigur, în cartierul meu de categorie medie, Gentilly Woods, unde am crescut, nu eram la curent cu controversa despre diferenţele sexuale. Ştiam că fetele erau diferite din mult mai multe puncte de vedere decât înfăţişarea lor fizică. La o vârstă fragedă, fetele îmi displăcuseră pentru apucăturile lor feminine. În cele din urmă, ajungând la vârsta maturităţii, am început să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceste minunate deosebiri.

În gimnaziu, activităţile extraşcolare ale mele şi ale prietenilor mei ne limitau contactele apropiate cu fetele. Jucam versiuni rudimentare de baseball, baschet, fotbal, lupte, box, leapşa şi alte sporturi de contact fizic dur. Uneori, efectuam chiar şi placări de fotbal american pe asfaltul negru şi neiertător din faţa casei. Nimic nu ne putea emoţiona mai mult decât perspectiva unei excursii cu corturile, la vânătoare sau pescuit. Nouă ne plăceau filmele de război; fetele îşi doreau poveşti de dragoste. Noi ne apucam să demontăm motoarele şi jucăriile ca să vedem ce anume le făcea să funcţioneze (adesea, fără a mai reuşi să le asamblăm corect la loc), în timp ce fetele preferau să-şi îmbrace şi să-şi pieptene păpuşile.

Am cunoscut o fată care făcea excepţie de la regulă; se numea Ali Thompson şi se juca aproape la fel de dur ca noi. Prefera să se caţăre în copaci şi îi plăcea colecţia mea de animale exotice. Totuşi, avea şi o latură feminină care o deosebea de prietenii mei şi de mine şi părea capabilă să evolueze prin ambele lumi fără a se simţi complet la largul ei în niciuna dintre ele, deşi pe măsură ce creştea a devenit tot mai feminină.

Datorită nenumăratelor exemple din clasă, ştiam că fetele erau în general eleve mai bune şi răspundeau mai elevat la întrebări. Pe măsură ce creşteam, la liceu, am început să mă apropii de ele. Cu unele m-am împrietenit şi, maturizându-mă, am început să le doresc, răspunzând la chemarea Naturii. Mă captivau cu curbele lor blânde şi frumuseţea feţelor, cu parfumurile lor delicate şi felul elegant în care se mişcau. Când îmi vorbeau pe un ton gingaş, uneori cuvintele lor puteau fi aproape hipnotice, iar când eu vorbeam despre subiecte care mă pasionau, mă ascultau mai atent decât ar fi putut-o face orice băiat. Cântecul feminităţii lor devenea încet o minunată melodie. Prietenii mei şi cu mine încă le mai consideram foarte diferite, dar acum deveniseră o sursă de atracţie, frumoasă şi misterioasă.

În liceul meu şi în programele de televiziune, egalitatea sexuală era aproape la fel de omniprezentă ca şi cea rasială. Totuşi, întâmpina o acceptare populară mult mai redusă. În anii ’60, albii, în special cei mai educaţi şi mai bogaţi, rareori aveau de-a face cu negrii, iar negrii

pe care totuşi îi întâlneau nu erau reprezentativi pentru oamenii de culoare tipici. Lipsa contactelor personale, combinată cu insidioasa propagandă egalitaristă, contribuiau la credinţa în egalitatea rasială. Spre deosebire de rasele diferite, în acea perioadă membrele sexului opus erau prezente peste tot. Deosebirile sexuale de comportament, foarte vizibile, ne

făceau să acceptăm mult mai greu feminismul. Pentru majoritatea bărbaţilor şi a femeilor era evident că diferenţa nu se rezuma numai la particularităţile morfologice şi anatomice.

Pe la jumătatea anilor ’60, instituţia socială decreta insistent că nu existau niciun fel de deosebiri vitale între bărbaţi şi femei, cu excepţia celor insuflate prin educaţie.303 În anii ’90, egalitariştii sexuali se retrăseseră din faţa valului de dovezi ştiinţifice care arată că genetica şi biologia conturează diferenţele acute de comportament dintre bărbaţi şi femei.

Spre deosebire de problema rasială, n-am intrat în conflict cu viziunea generalizată despre egalitatea sexuală. La vremea când mi s-a format interesul de a studia acest subiect, citisem deja multe cărţi şi articole ştiinţifice despre puterea genelor de a influenţa inteligenţa şi comportamentul indivizilor şi ale raselor. Mi se părea logic că deosebirile psihologice dintre sexe rezultă de pe urma influenţelor genetice, nu numai ca rezultat al simplei condiţionări sociale.

Jumătatea anilor ’80 a cunoscut o schimbare radicală în comunitatea ştiinţifică. Mulţi sociologi, psihologi, biologi, anatomi, fiziologi şi geneticieni publicaseră noi studii importante care expuneau detaliat diferenţe sexuale inerente şi accentuate de comportament, ajungând cu mult dincolo de cele referitoare strict la procreaţie. Probele erau atât de abundente, încât au început să se infiltreze chiar şi în cultura populară.304 Oamenii au început să spună despre bărbaţi şi femei că erau drept-cerebrali şi stâng-cerebrali.305

Pentru mine, diferenţele dintre psihologia bărbaţilor şi cea a femeilor nu prezentau nici pe departe o importanţă la fel de mare ca aceea a problemei rasiale. Totuşi, era un subiect fascinant, care avea o mare importanţă pentru vieţile, valorile, atitudinile, politica şi, desigur, dezvoltarea noastră evolutivă.

Sexul cerebral

O dată cu dezvoltarea computerelor moderne, a microscoapelor electronice şi a altor progrese tehnologice, cercetarea şi înţelegerea geneticii au evoluat dramatic. Realizări recente, ca M.R.I. (imageria cu rezonanţă magnetică), ultrasunetele, scanările C.A.T. şi imageria pe bază de impulsuri electrice le-au dat oamenilor de ştiinţă posibilitatea să măsoare cu precizie dimensiunile şi arhitectura creierului, şi chiar să studieze cum funcţionează creierul oamenilor în viaţă.

Deşi iniţial fusese incorect politic să se studieze diferenţele rasiale sau sexuale, explozia cunoştinţelor genetice a dus inexorabil la o mai mare cunoaştere a diferenţelor sexuale şi rasiale inerente.306

Un exemplu al felului în care studiile adiacente au dus la înţelegerea diferenţelor sexuale îl oferă cercetările psihologului Herbert Landsell, din Bethesda, Maryland.307 Studiind pacienţii care suferiseră intervenţii chirurgicale pe creier, Landsell a constatat că aceia cărora li se înlăturaseră părţi din emisfera dreaptă manifestau efecte psihologice frapant de diferite de ale celor care rămăseseră fără porţiuni ale emisferei stângi. Landsell şi mulţi alţi cercetători au dovedit că latura stângă a creierului influenţează mai mult aptitudinile verbale, cum ar fi cititul, scrisul şi vorbitul, precum şi procesarea ordonată a informaţiilor. Oamenii care suferă vătămări în partea stângă a creierului au adesea dificultăţi de vorbire şi de prelucrare a informaţiilor într-o modalitate ordonată. Cei cărora le-a fost vătămată emisfera cerebrală dreaptă îşi pierd simţul de orientare, înţelegerea spaţială şi capacitatea de a răspunde corect la testele de inteligenţă abstractă. Adeseori se rătăcesc, câteodată chiar şi în propria lor casă. Partea dreaptă a creierului procesează informaţiile vizuale şi relaţiile spaţiale.308

Landsell a constatat că, atunci când emisfera stângă a creierului e vătămată, bărbaţii îşi pierd cea mai mare

parte a facultăţilor de limbaj, dar femeile aflate în aceeaşi situaţie şi le păstrează. De fapt, bărbaţii riscau de trei ori mai mult să-şi piardă aptitudinile de exprimare decât femeile care suferiseră în exact aceeaşi zonă a creierului. Când bărbaţii erau vătămaţi în

partea dreaptă a creierului, îşi pierdeau facultăţile pentru testele I.Q. abstracte (aşa cum s-a demonstrat), pe când femeile nu erau decât foarte puţin afectate.309

Toate aceste cercetări indicau că, în vreme ce fiecare parte a creierului se concentrează asupra anumitor aptitudini şi activităţi, creierele bărbaţilor au funcţii mult mai precis divizate şi specifice. La femei, ambele jumătăţi ale creierului se angajează în funcţiile spaţiale şi verbale.

În ultimii ani s-au efectuat multe studii care au cartografiat distribuirea activităţii electrice a creierului în timp ce se desfăşoară anumite funcţii. Acestea au arătat consecvent că activitatea electrică a bărbaţilor se concentrează în primul rând în partea dreaptă a creierului, atunci când răspund la teste abstracte, pe când activitatea electrică a femeilor e mai echilibrată între ambele emisfere.

Un factor al acestei diferenţieri este corpus callosum, ţesutul care uneşte cele două emisfere şi coordonează comunicarea între ele. Corpul calos este apreciabil mai mare la femei, în raport cu greutatea creierului, şi are mai multe conexiuni.310 Cercetările au arătat că fluenţa şi articularea se corelează cu numărul de conexiuni dintre emisfere.311 Acesta este motivul biologic pentru care, în cadrul multor studii, femeile au manifestat aptitudini verbale superioare celor ale bărbaţilor.

Înţelegerea diferenţelor cerebrale dintre bărbaţi şi femei m-a ajutat să încep descoperirea profundelor deosebiri psihologice dintre sexe, care se reflectă în feluritele talente, aptitudini şi chiar atitudini diferite faţă de viaţă.

Examinând deosebirile comportamentale dintre sexe, am studiat mai întâi diferenţele fizice ale creierului, apoi ramificaţiile psihologice. A devenit evident de la bun început că deosebirile dintre creierul bărbatului de nivel mediu şi cel al femeii de aceeaşi rasă sunt mult mai puţin accentuate decât cele dintre creierul unui alb şi cel al unui negru de acelaşi nivel. Totuşi, distincţiile sexuale clare din funcţia şi arhitectura creierului rezultă în diferenţe nete ale facultăţilor mintale şi personalităţii sexelor.

În prezent, s-a acceptat faptul că femeile îi depăşesc pe bărbaţi în părţile verbale ale testelor I.Q., iar bărbaţii manifestă aptitudini mai mari în părţile abstracte ale testelor.312 În matematicile superioare, diferenţa este frapantă.313 În cadrul celui mai cuprinzător studiu întreprins vreodată asupra acestui subiect, Dr. Julian Stanley şi Dr. Camilla Benbow au grupat după sexe cei mai buni studenţi la matematică.314 Băieţii au avut de treisprezece ori mai multe şanse decât fetele să se înscrie în categoria supremă. Pe de altă parte, fetele prezentau o superioritate izbitoare la aptitudinile verbale.

Fetele învaţă să vorbească mai devreme decât băieţii315 şi dau rezultate mai bune la scris, citit, gramatică, ortografie şi punctuaţie.316 Comunică mai fluent şi mai clar. Băieţii suferă aproape exclusiv de defecte de vorbire ca bâlbâiala şi depăşesc cu aproape patru la unu numărul fetelor în clasele ajutătoare pentru citire.317 De asemenea, femeile se pricep mai bine la organizare şi la dispunerea obiectelor şi a acţiunilor într-o succesiune ordonată.

Dr. Camilla Benbow nu voia să descopere asemenea rezultate privitoare la deosebirile dintre sexe. Între timp, s-a convins de baza biologică a diferenţei. „După cincisprezece ani de căutare a unei explicaţii ambientale, fără niciun rezultat, am renunţat”, declară ea.318

Cea mai vizibilă diferenţă între sexe, pe lângă sistemul reproducător şi morfologia trupului, constă în

deosebirile de caracter identificate ca masculin şi feminin. În ultimii ani ai secolului al XX-lea, oamenii de ştiinţă au făcut descoperiri care ofereau probe concludente că factorii genetici şi biologici de altă natură sunt principalele forţe care determină comportamentul diferit al sexelor. Acestea arată şi o componentă biologică accentuată a homosexualităţii, a devierilor sexuale şi a comportamentelor sexuale disparate care distrug armonia conjugală.319

Într-un capitol anterior despre evoluţia raselor, am discutat faptul că evoluţia rasei de culoare în Africa a dus la un sistem diferit de imperative pentru bărbaţii negri, faţă de bărbaţii albi din Europa şi Asia. În Europa, forţele evolutive au favorizat genele bărbaţilor care îşi protejau şi aprovizionau nevestele şi copiii. Clima aspră a erelor glaciare a favorizat şi ea

nucleul familial, spre deosebire de poligamia din Africa sub-sahariană. Datorită dependenţei femeilor de bărbaţi în regiunile cu climă rece, cele mai mari şanse de supravieţuire le aveau femeile mai selective, de o promiscuitate sexuală mai redusă. Dacă îşi dăruiau prea uşor favorurile sexuale bărbaţilor singuri, genele lor şi cele ale copiilor lor riscau să dispară mai curând în condiţiile incredibil de aspre ale vieţii.

Diferenţele fundamentale dintre arhitectura creierului bărbătesc şi a celui femeiesc au dus la atracţia sexuală, precum şi la dificultăţi sociale şi familiale.320 Pentru ca rasa să supravieţuiască, bărbaţii trebuia să simtă atracţie sexuală pentru femei, iar femeile pentru bărbaţi. Astfel, fiecare sex era caracterizat printr-o particularitate inerentă în structura creierului, care făcea creierul masculin şi pe cel feminin să se simtă atras de caracteristicile sexului opus. Datorită diviziunii muncii între bărbaţi şi femei – bărbaţii vânau, iar femeile culegeau fructe şi creşteau copiii – creierele celor două sexe s-au

dezvoltat spre a facilita aceste îndeletniciri. Vânătoarea necesită aptitudini spaţiale mai evoluate, pe când maternitatea are nevoie de talente verbale mai mari. Vânătoarea presupune agresivitate, individualism şi curajul asumării riscurilor, în vreme ce maternitatea cere un sistem întreg de priceperi speciale, ca altruismul, evitarea riscurilor şi supunerea individuală faţă de nevoile copilului.

Dacă înţelegem aceste impulsuri, comportamente şi aptitudini genetice formate de-a lungul a milioane de ani de dezvoltare evolutivă, putem începe să percepem deosebirile fundamentale dintre bărbaţi şi femei, în multe zone ale vieţii moderne.

XY, XX – Doar o parte din povestea sexului

La ora de biologie din liceu, până şi cei mai distraţi elevi deveneau atenţi când profesorul vorbea despre reproducerea sexuală. Chiar şi cei mai înceţi la minte au învăţat că, atunci când un cromozom X al mamei se împerechează cu un cromozom Y de la tată, copilul va fi băiat, iar când sperma tatălui fertilizează ovulul cu un cromozom X, se va naşte o fată. XX înseamnă fată, XY înseamnă băiat.

În ultimii treizeci de ani, ştiinţa a demonstrat că teoria de mai sus nu este obligatoriu valabilă în toate cazurile.321 Dacă un embrion XY masculin genetic este lipsit de hormonii masculini, copilul nou-născut va arăta şi se va comporta în general ca o fată, având chiar şi organe sexuale asemănătoare cu cele feminine. Iar dacă un embrion XX feminin genetic este expus unor mari cantităţi de hormoni masculini, se va comporta şi va arăta în general ca un bărbat aproape normal.

În apropierea vârstei de şase săptămâni, sexul foetusului este programat.322 Dacă e băiat, planul genetic al foetusului produce celule care fabrică mari cantităţi de testosteron şi alţi androgeni. Aceşti hormoni, în combinaţie cu A.D.N.-ul, dirijează construirea copilului, la fel cum un

fabricant de jucării modelează o păpuşă sau un soldat. Dacă e programată genetic o fată, maşinăria produce doar o cantitate foarte mică de testosteron, foetusul se dezvoltă în consecinţă şi se naşte o fată.

Faptul dacă foetusul se dezvoltă pe calea masculină sau cea feminină depinde în cea mai mare măsură de prezenţa sau absenţa hormonilor masculini, şi în primul rând a testosteronului. De fapt, creierul natural are o formă de bază feminină şi numai scăldarea foetusului în mari cantităţi de hormoni masculini îl poate transforma într-un organ cu structură masculină. La foetusul în vârstă de şase săptămâni, hormonii masculini există într-o cantitate cam de patru ori mai mare decât cea întâlnită în copilărie. Secreţia lor se va accentua din nou la vârsta pubertăţii. Când au loc treceri ale pragurilor în creier, nivelurile de testosteron cresc.

Cantitatea de testosteron introdusă în foetus, precum şi momentul introducerii ei, pot afecta dramatic atât structurile fizice ale organelor sexuale, cât şi arhitectura creierului. Un foetus de sex masculin poate să fi avut suficienţi hormoni masculini pentru a se naşte cu organe sexuale bărbăteşti, dar insuficienţi pentru a-i configura creierul într-o orientare masculină. Când se întâmplă acest lucru, copilul are anatomie şi morfologie masculină, dar creier feminin. Din punctul de vedere al creierului, este o fată închisă într-un trup de băiat. Pe de altă parte, unui foetus de sex feminin i se pot dezvolta organe sexuale feminine, după care

primeşte o mare cantitate de hormoni masculini care vor sfârşi prin a-i constitui un creier cu configuraţie masculină – un băiat captiv în corpul unei fete.323

Procesul poate fi arătat într-un număr de studii efectuate cu cobai de laborator. În sens genetic, aceştia nu se află chiar atât de departe de oameni, pe scara evolutivă. Au creier, sistem nervos central, aparate reproducătoare şi

organe sexuale similare, şi testosteron. Este uşor să se studieze efectele hormonale asupra dezvoltării creierului la cobai, pentru că aceştia se nasc neputincioşi, cu un creier în stadiu minim de dezvoltare. Creierul puiului de cobai nou-născut se află la un nivel de dezvoltare corespunzător cu al unui foetus uman puţin mai vârstnic de şase săptămâni: perioada critică în care se stabileşte identitatea sexuală.

Când cercetătorii castrează un pui de şobolan nou-născut mascul, acesta devine în esenţă o femelă324, căreia i se dezvoltă caracteristicile creierului feminin.325 La femelele de cobai, jumătatea stângă a creierului e mai groasă, pe când la masculi este mai groasă jumătatea dreaptă.326 Hipotalamusul are o configuraţie masculină şi feminină distinctivă, iar sexele diferite au lungimi diferite ale conexiunilor din celulele nervoase şi ale căilor spre diferitele zone ale creierului. Pe lângă faptul că un creier de cobai genetic masculin castrat îşi formează o structură cerebrală feminină, şi comportamentul individului îl va imita pe cel feminin. El va deveni mai puţin agresiv decât masculii tipici şi le va face curte masculilor, după obiceiul femelelor.

Pe de altă parte, când oamenii de ştiinţă injectează hormoni masculini unui pui de cobai nou-născut de sex feminin, celulele cerebrale ale acestuia se vor configura într-o arhitectură masculină. Femela de cobai masculinizată va adopta modelul comportamental masculin, va încerca să încalece alte femele şi va denota niveluri de agresivitate tipic masculine.

Cercetătorii au obţinut un rezultat aproape identic cu maimuţele Rhesus, şoarecii şi un număr de alte animale. Când le injectează mamelor gravide hormoni masculini, în etapa de dezvoltare care corespunde cu formarea creierului la embrionul omenesc, maimuţelor feminine genetic li se conturează configuraţii masculine în creier327 şi, ulterior, sisteme comportamentale masculine,

de agresivitate şi comportament sexual. După injectarea mamelor gravide cu hormoni feminini, cum ar fi estrogenul, care tind să blocheze hormonii masculini ai foetusului, masculii se nasc cu o structură feminină a creierului şi prezintă sisteme comportamentale feminine.328

Aceleaşi rezultate se pot constata, în cazul omului, la numeroşii copii ai căror mame au primit cantităţi anormale de hormoni masculini în perioada de dezvoltare a creierului foetusului. Hormonul masculin în cantitate mai mare sau mai mică poate proveni dintr-un număr de surse. Cea mai comună cauză poate fi deficitul genetic al producţiei foetale de hormoni. Mecanismul endocrin al foetusului însuşi poate fi de asemenea afectat de medicamente sau de regimul alimentar. În plus, hormonii masculini sau inhibitorii hormonilor masculini pot fi ei înşişi introduşi în organismul foetusului prin intermediul secreţiei hormonale a mamei, ori prin asimilarea de droguri sau medicamente. O sursă principală de niveluri hormonale anormale constă în tumorile glandelor suprarenale sau ovariene ale mamei însărcinate.

Oamenii de ştiinţă au urmărit dezvoltarea copiilor născuţi de mame care trecuseră prin afecţiuni medicale favorabile producerii unui nivel hormonal anormal, sau care consumaseră medicamente ce putuseră afecta nivelul hormonal al copilului aflat în respectivul stadiu de dezvoltare fetală. Probele obţinute din aceste studii sunt dramatice.

O anumită afecţiune a femeilor, numită sindrom androgenital, rezultă în producţia unui hormon de tip masculin. Femeile gravide care sufereau de această maladie au născut fetiţe cu organe feminine normale dar, uneori, şi organe masculine subdezvoltate.329 Anomaliile de tip masculin pot fi remediate uşor prin intervenţie chirurgicală, însă creierul s-a dezvoltat adesea şi el în sens masculin, rezultând într-un comportament masculin

caracteristic. Fetele născute în asemenea condiţii sunt în mod tipic mai agresive, caută compania băieţilor, mai degrabă decât pe aceea a fetelor, resping păpuşile în favoarea maşinuţelor, a soldaţilor şi a

cuburilor de construit, nu le interesează îmbrăcămintea feminină şi manifestă o evoluţie mai lentă a aptitudinilor scrisului şi ale cititului.

Ceea ce a dezvăluit succesiunea de studii este faptul că rolurile descrise tradiţional ca fiind de gen bărbătesc sau femeiesc au o bază biologică atât de solidă, încât adeseori învinge influenţele ambientale oricât de puternice.

John care a devenit Joan care a devenit John

În 1973, un cercetător sexolog, Dr. John Money330, în cadrul unui articol de cercetare bine primit şi căruia i s-a făcut multă publicitate, a argumentat că rolurile sexuale au un caracter plastic şi sunt formate în primul rând prin condiţionare.331 Articolul lui se concentra asupra unui copil anonim, pe care autorul îl numea „John”. Când avea numai câteva luni, lui John i s-a făcut o operaţie de remediere a unei circumcizii defectuoase. Accidental, chirurgul i-a amputat penisul. Urmând sfatul medicului, părinţii au aprobat transformarea copilului în fată (care se aplică adesea în cazurile de acest gen, pentru că organele genitale feminine sunt mai uşor de modelat decât cele masculine). Medicii i-au extirpat testiculele şi restul de penis şi i-au construit pe cale chirurgicală un vagin. Părinţii l-au crescut pe John ca pe o fată. I-au schimbat numele în Joan, au îmbrăcat copilul şi l-au educat ca şi cum ar fi fost fată, iar mai târziu i-au administrat tratamente cu hormoni feminini, fără a-i spune niciodată adevărul despre tragicul accident. Au fost angajate până şi doctoriţe psihiatre, pentru a ajuta la conformarea identităţii feminine a copilului.

Doctorul Money a scris un articol despre acest copil şi, ignorând un număr de semnale de avertisment, a

raportat că la o vârstă timpurie Joan se adaptase bine la noul rol sexual, cu ajutorul puternicii condiţionări psihologice din partea părinţilor. Cercetătorii, scriitorii şi mijloacele de informare populare feministe citau cazul lui Joan ca dovadă concludentă că rolurile sexuale nu sunt decât rezultatul mediului ambiant, nu al biologiei.332

În 1997, Dr. Milton Diamond de la Universitatea din Hawaii-Manoa, Honolulu, şi Dr. H. Keith Sigmundson, de la Ministerul Sănătăţii din Victoria, Columbia Britanică, au publicat un articol de fond care urmărea evoluţia cazului lui John-cel-transformat-în-Joan.333 Articolul dezvăluia o întorsătură surprinzătoare a evenimentelor din evoluţia lui Joan.

Încă din copilărie, Joan încercase în repetate rânduri să urineze stând în picioare.334 Mama ei încercase să-i arate cum să se fardeze, dar Joan prefera să-şi imite tatăl, bărbierindu-se. Respingea păpuşile şi rochiile. Prefera compania băieţilor. La vârsta de doisprezece ani, a primit hormoni feminini şi i-au crescut sânii. A început să fie extrem de nefericită şi să se gândească la sinucidere. În sfârşit, fără a-şi cunoaşte adevărata identitate sexuală, la paisprezece ani a refuzat să mai continue tratamentele hormonale şi să mai trăiască asemenea unei fete. În acel moment, părinţii, în lacrimi, i-au spus despre tragica greşeală a chirurgului. Deşi vestea a revoltat-o în mod firesc, starea dominantă a lui Joan a fost de uşurare. Ea a spus: „Pentru prima oară, totul căpăta un sens şi înţelegeam în sfârşit cine şi ce eram.”

Joan şi-a preschimbat din nou numele în John, a solicitat injecţii cu hormoni masculini, şi-a făcut o mastectomie şi, în cele din urmă, şi-a aplicat prin faloplastie un penis din grefe de piele. Mai târziu, John s-a căsătorit, a adoptat copii şi s-a readaptat admirabil de bine, după tot calvarul prin care trecuse.

Originile homosexualităţii

Psihologia clasică portretiza odinioară

homosexualitatea ca fiind un produs al experienţelor sexuale din adolescenţă, al comportamentului şi al atitudinii părinţilor, chiar şi al ordinii la naştere. Atât literatura populară cât şi cea academică erau atât de împănate cu explicaţii ambientaliste, încât părinţii homosexualilor îşi puneau adesea întrebarea: „Unde am greşit?” Credeau că homosexualitatea fiului sau a fiicei lor era rezultatul unui lucru pe care-l făcuseră sau nu-l făcuseră ei. La fel cum a explicat configuraţiile comportamentale feminine şi masculine, biologia oferă şi cea mai convingătoare explicaţie a preferinţelor sexuale, recunoscând că şi mediul ambiant poate juca un rol.

Pionierul în dezvăluirea rolului biologiei pentru alegerea partenerilor a fost Doctorul Gunter Dörner.335 Dr. Dörner a descoperit că aspectele creierului asociate cu sexul sunt dispuse secvenţial.336 În studiile efectuate pe şobolani, el a constatat că masculii, cu cât sunt castraţi mai târziu, cu atât devin mai puţin feminini. Pe de altă parte, femelele de cobai sunt masculinizate prin introducerea hormonilor masculini în diferite stadii ale dezvoltării lor timpurii. După un studiu meticulos şi detaliat, Dr. Dörner a ajuns la concluzia că există trei niveluri ale dezvoltării sexuale. El le numeşte: 1) centrii sexuali (cu referire la organele sexuale propriu-zise), 2) centrii de împerechere (zonele creierului care afectează preferinţa faţă de parteneri) şi 3) centrii de rol (zonele din creier care determină comportamentele şi aptitudinile tipice ale rolurilor sexuale, cum ar fi facultăţile verbale în raport cu facultăţile spaţiale).337

Fiecare centru de dezvoltare poate fi afectat dramatic în timpul perioadei sale de maturizare. Preferinţele privitoare la parteneri se stabilesc la nivelul centrului de împerechere. Probele sugerează că acest fenomen are loc în primul rând în hipotalamusul cerebral. Etapa finală de dezvoltare îi aparţine centrului de rol, care

determină arhitectura creierului. Acest centru afectează nivelurile de agresivitate, aptitudinile verbale şi spaţiale, etica individualistă sau de grup.

În termenii preferinţelor sexuale, Dörner a constatat că hipotalamusul homosexualului bărbat se comportă exact în acelaşi mod ca hipotalamusul femeii normale. Când i se injectează estrogen, hipotalamusul femeii reacţionează producând şi mai mult estrogen. La bărbaţii heterosexuali cărora li se injectează estrogen, hipotalamusul nu produce niciun supliment de hormon feminin. Totuşi, la bărbaţii homosexuali injectaţi cu estrogen, producţia sporită de estrogen este similară cu aceea a femeii normale. Acest lucru pare să ofere probe concludente că zona creierului care se ocupă cel mai mult de preferinţele de împerechere sexuală este diferită fizic la majoritatea homosexualilor.

Există multe alte studii importante care explică rolul biologic în cea mai mare parte a cazurilor de comportament homosexual – dar nu în toate. Un studiu a investigat pe termen lung o sută treizeci şi şase de copii ale căror mame urmaseră tratamente cu hormoni feminini în timpul sarcinii.338 Acei copii prezentau o probabilitate dublă de a rămâne necăsătoriţi faţă de cei ale căror mame nu urmaseră asemenea tratamente. Studiile asupra fetelor care cunoscuseră niveluri înalte de hormoni masculini în perioada intrauterină au dezvăluit alte trăsături comportamentale masculine, ca respingerea păpuşilor şi, mai târziu în viaţă, tendinţa spre atitudini bisexuale şi homosexuale.

Până şi starea de stres a mamei poate reduce cantitatea de hormoni masculini din embrionul de sex masculin.339 Femelele de cobai care sunt supuse unui stres accentuat nasc pui masculi ce se simt atraşi de alţi masculi. La oameni, perioadele de stres corespunzătoare intervin în vreme de război sau de calamităţi. Într-un studiu asupra copiilor născuţi în Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, homosexualitatea a fost

constatată cu o frecvenţă mai mare decât la bărbaţii născuţi în perioadele de pace dinainte şi de după război. Cea mai înaltă rată a homosexualităţii masculine se găseşte la copiii concepuţi şi născuţi în perioadele cele mai distrugătoare şi stresante din ultimele luni ale războiului.

Ipoteza centrilor sexuali oferă o explicaţie şi pentru unele forme tipice de comportament homosexual. Majoritatea homosexualilor au aceeaşi concepţie de promiscuitate asupra sexului ca a multor bărbaţi heterosexuali; îl consideră un scop în sine, nu neapărat asociat cu o relaţie de afecţiune.340 Configuraţia cerebrală masculină, asociată cu preferinţa de împerechere feminină (preferinţă faţă de bărbaţi) rezultă frecvent într-un număr de contacte sexuale anormal de mare, homosexualul de categorie medie având mult mai multe relaţii sexuale cu parteneri diferiţi decât un bărbat heterosexual. Amprenta masculină a rolului sexual continuă să predomine, dar centrul de împerechere, probabil asociat cu hipotalamusul, este anormal. Desigur, unii homosexuali sunt efeminaţi şi manifestă configuraţii comportamentale feminine mai normale. În cazul acestor homosexuali, pe lângă centrul de împerechere a fost afectat şi centrul de rol.

Ajungând la o înţelegere a factorilor biologici care determină homosexualitatea, putem explica de ce aceasta, precum şi alte aberaţii sexuale, se manifestă mult mai frecvent la bărbaţi decât la femei. Când înţelegem că baza creierului are de fapt o natură feminină, şi numai introducerea hormonilor masculini o poate transforma în sens masculin, devine evident că în evoluţia creierului masculin pot interveni mult mai multe anomalii. Dacă un creier feminin suferă puţine influenţe hormonale, el se va dezvolta normal. Nu e de mirare că bărbaţii tind mult mai mult să devină homosexuali decât tind femeile să ajungă lesbiene. De asemenea, bărbaţii au o mult mai mare

predispoziţie spre travestire sau îmbrăţişarea altor forme ale devierilor sexuale.

Viitorul homosexualităţii

Cercetările au mai arătat şi că biologia nu este singurul factor în cazul homosexualităţii şi al altor genuri de comportament sexual deviant. Desigur, există unii homosexuali care nu au avut dezechilibre hormonale anormale, precum şi mulţi bărbaţi heterosexuali bine adaptaţi social care au un creier de orientare feminină, în urma nivelurilor hormonale anormale din perioada fetală. Însă pare destul de clar că tendinţele spre homosexualitate sunt înrădăcinate cel puţin la fel de adânc în biologie ca şi în condiţionare. Configuraţia creierului homosexual este rezultatul unor niveluri endocrine anormale în perioada de dezvoltare a structurilor cerebrale care afectează preferinţele de împerechere. Sursa acestor niveluri hormonale poate subzista pur şi simplu în genele care afectează arhitectura creierului, sau în genele care determină producţia de hormoni ce influenţează această arhitectură. Pe lângă factorii genetici ai foetusului, nivelurile hormonale în etapele critice de dezvoltare foetală pot fi afectate şi de condiţiile hormonale din organismul mamei. Aceste condiţii pot fi determinate de configuraţia genetică a mamei, sau de starea ei patologică, de regimul alimentar ori de tratamentul medicamentos.

Comunitatea homosexuală a salutat cu entuziasm vestea că se dovedise pe cale ştiinţifică influenţa biologiei în comportamentul homosexual.341 Argumentul homosexualilor este acela că, pentru ei, homosexualitatea este o stare naturală şi nu trebuie să fie condamnaţi pentru că fac ceea ce le dictează propria lor natură. Exact din acelaşi motiv, unii „ortodocşi” în sens religios consideră ştirea o ameninţare. Aceştia nu vor să accepte ideea că Dumnezeu a creat unii oameni orientaţi biologic spre homosexualitate.342 Totuşi, trebuie să recunoaştem cu curaj că acelaşi Dumnezeu permite ca unii oameni să se

nască geniali ca Shakespeare sau înapoiaţi mintal. Unii oameni se nasc cu boli îngrozitoare, iar alţii rămân sănătoşi până la adânci bătrâneţi, în pofida celor mai neigienice năravuri.

Faptul că unii oameni au tendinţe homosexuale înnăscute nu înseamnă neapărat că acestea sunt naturale sau normale, din punct de vedere al speciei. Pot fi „normale" pentru ei, da, dar nu şi pentru comportamentul omenesc şi valorile societăţii în general. Pentru unii, comportamentul criminal este o expresie la fel de naturală ca şi talentul muzical pentru alţii. Dar comportamentul criminal nu este în niciun caz dezirabil în societate. Nu echivalez homosexualitatea cu criminalitatea, însă e clar că există multe trăsături native care pot fi dăunătoare. Simplul fapt că o caracteristică e congenitală nu înseamnă că aceasta va fi obligatoriu şi sănătoasă sau „normală".

Până în 1973, Asociaţia Psihiatrilor Americani a declarat homosexualitatea o dezordine mintală, o problemă tratabilă asemenea schizofreniei, eventual (homosexualitatea este adeseori un simptom secundar al tulburărilor mintale grave, cum ar fi schizofrenia).343 Abia în 1990, I.N.S. (Serviciul de Emigrare şi Asimilare) şi-a schimbat atitudinea care îi considera pe homosexuali vizitatori şi emigranţi indezirabili.344 Cu toate că psihologii au înregistrat unele succese limitate în schimbarea dorinţelor sexuale ale homosexualilor (în primul rând, ale celor de tip „condiţionat"), ei au avut mult mai mult succes în ajutorul acordat numai pentru a se adapta la propria lor condiţie.

În medie, homosexualii mor la o vârstă mult mai timpurie decât heterosexualii, din cauza mai multor maladii. Ei suferă de probleme mintale, de la depresii până la psihoze şi au o rată a sinuciderilor mult mai ridicată decât cea a heterosexualilor. Homosexualii şi alţi devianţi

sexuali au o reprezentare mult mai numeroasă în

infracţiuni ca omuciderea în masă, seducerea copiilor şi pedofilia. Homosexualii bărbaţi au sedus şi molestat milioane de băieţi minori. Obiceiurile lor sexuale necurate şi stilul de viaţă ultra-promiscuu au rezultat în propagarea celei mai grave boli transmisibile din acest secol, spectrul S.I.D.A., care a ucis nu numai milioane de homosexuali, ci şi milioane de heterosexuali, inclusiv cei care au contractat virusul H.I.V. prin transfuzii de sânge.

Nu încape nicio îndoială că un comportament homosexual iresponsabil alimentează flagelul S.I.D.A. Această epidemie ar trebui să fie privită ca un oribil scandal şi un motiv de ruşine pentru comunitatea Gay. În schimb, activiştii anti-S.I.D.A. îi condamnă pe heterosexuali că „nu fac destul" pentru a găsi un tratament contra S.I.D.A.345 De asemenea, „Boala Gay" a dus la apariţia unor cheltuieli medicale şi de altă natură care au sustras miliarde de dolari din economie şi la un procentaj disproporţionat de cheltuieli afectate cercetărilor medicale. Studiile asupra S.I.D.A., cu statutul lor de modernitate şi corectitudine politică, au deturnat banii de cercetare necesari pentru boli şi afecţiuni care implică mult mai multe persoane. De exemplu, guvernul american cheltuieşte pentru studiile S.I.D.A. mai mult decât pentru cercetările asupra cancerului, boală de care suferă şi mor cu milioane de oameni mai mulţi decât bolnavii de S.I.D.A. Puţine victime ale cancerului beneficiază de şansele care li s-au acordat homosexualilor, căci „victimele" S.I.D.A. contractă în mod tipic boala angajându-se iresponsabil în relaţii sexuale cu un coeficient ridicat de risc.

Şi toate acestea au pornit de la un virus care putea fi oprit în loc prin cea mai simplă responsabilitate şi schimbare de conduită printre homosexuali înşişi. În schimb, mulţi homosexuali continuă să-şi afişeze public promiscuitatea stilului de viaţă, în parăzile şi convenţiile Gay care adeseori sunt indecente sexual.

Crudul adevăr este că homosexualitatea e

dăunătoare, involutivă, nesănătoasă şi inestetică. Ea duce la boli, inadaptare, suicid şi o întreagă pleiadă de alte neajunsuri sociale. Faptul de a spune că e firească pentru cei care o practică nu îi reduce cu nimic nocivitatea. S-ar putea susţine că şi variola e naturală şi, prin urmare, n-ar trebui să fie eradicată, sau chiar că virusul H.I.V. este o formă de viaţă creată de Dumnezeu, pe care nu avem niciun drept s-o exterminăm. Simpatizez cu calvarul homosexualilor şi sunt întristat de pierderile lor pe planul sănătăţii, al fericirii şi al vieţilor omeneşti. Deşi homosexualitatea este adeseori portretizată ca un stil de viaţă inofensiv, lăsând la o parte caracterizările ei superficial-umoristice, ea rămâne o comportare care adeseori îi vatămă atât pe participanţi, cât şi restul societăţii.

Ce s-ar putea face pentru a uşura atât situaţia homosexualilor, cât şi pe a celorlalţi afectaţi de ei? Pentru cei care îşi încep viaţa în condiţii biologice normale, moravurile şi valorile societăţii noastre pot influenţa în mare măsură adoptarea comportamentului homosexual. Prima cale de a uşura suferinţele asociate cu comportamentul homosexual condiţionat este aceea de a schimba însăşi condiţionarea. Dacă mijloacele de informare populare ar avertiza cu privire la consecinţele comportamentului homosexual, iar dacă homosexualii flagranţi s-ar retrage într-o poziţie mai discretă, conformă cu tabuurile societăţii, puţini oameni normali biologic, mai ales aflaţi la vârste vulnerabile, ar ajunge să experimenteze sau să adopte un asemenea stil de viaţă. Aşa ceva ar ajuta la orientarea celor de la periferia biologic-sexuală spre normele heterosexuale, şi mulţi mai puţini dintre cei cu creierul neorientat biologic spre homosexualitate s-ar mai converti la comportamentul homosexual.

Faptul că în zilele noastre homosexualitatea e aprobată ca un stil de viaţă absolut acceptabil, de către

instituţiile de învăţământ şi mass-media, îi face pe tineri mult mai susceptibili faţă de seducţia şi orientarea homosexuală. Aşa cum am arătat anterior, bărbaţii homosexuali au cea mai promiscuă şi agresivă sexual orientare din toate. Aprobarea de către mass-media a stilului de viaţă homosexual degenerat echivalează cu a promova acceptabilitatea drogurilor, a fumatului sau a consumului de băuturi alcoolice de către copii. Trista realitate este aceea că homosexualitatea reduce media de viaţă mult mai drastic decât fumatul, băutul sau consumul ocazional de droguri. Putem accepta dreptul homosexualilor de

a-şi trăi viaţa aşa cum vor ei, dar societatea nu trebuie în niciun caz să susţină în mod nechibzuit un asemenea mod de viaţă.

Putem înţelege suferinţele şi alienarea homosexualilor într-o societate orientată spre stilul de viaţă heterosexual. Şi, desigur, putem privi cu compasiune chinurile cauzate adeseori de problemele fizice şi mintale ce rezultă de pe urma acestei condiţii. Dar nu are niciun sens să ne minţim, spunând că o asemenea orientare sexuală e perfect normală. Dacă homosexualitatea ar fi cu adevărat normală, nici măcar n-am exista, pentru că supravieţuirea speciei noastre se realizează prin heterosexualitate. Nici pe bolnavii de tuberculoză nu-i condamnăm şi nu-i batjocorim, dar nici nu le spunem tinerilor că e acceptabil să adopte stiluri de viaţă care-i expun riscului de a contracta această boală.

Sunt convins că există homosexuali responsabili care înţeleg de ce un asemenea comportament nu poate fi considerat niciodată normal într-o societate sănătoasă. Mulţi dintre cei care îşi recunosc condiţia şi limitele pot totuşi să trăiască o viaţă productivă şi plină de sens. Există destui care nu încearcă să-i seducă pe tineri, atrăgându-i spre stilul lor de viaţă, şi care înţeleg de ce aşa ceva nu

poate fi tolerat. Un mare număr dintre ei nu încearcă să forţeze moravurile şi morala societăţii spre a corespunde cu propriul lor stil de viaţă. Unii găsesc căi de a se adapta la condiţia şi dorinţele lor fără a submina nici propria lor sănătate, nici pe aceea a naţiunii. Acei homosexuali care pot trăi responsabil şi cu tact merită tot respectul nostru.

Există perspective promiţătoare că în curând se vor putea elimina cu succes şi cauzele biologice ale homosexualităţii. Medicina găseşte cu repeziciune căi de a detecta, trata şi vindeca bolile şi imperfecţiunile copiilor încă din stadiul intrauterin. Mii de copii au fost deja vindecaţi de diverse handicapuri congenitale, cu ajutorul acestor tehnici. Acum e posibil să se monitorizeze prezenţa hormonilor în mama însărcinată şi în organismul foetusului.

Dacă o fetiţă primeşte cantităţi anormal de mari de testosteron din regimul alimentar sau tratamentul medicamentos al mamei, astfel încât ar risca să se nască înzestrată cu organe masculine anormale sau poate cu un creier deviat spre masculinitate, n-ar ajuta-o orice om întreg la minte pe mamă să-şi schimbe regimul sau medicaţia, astfel încât copilul să se nască normal şi sănătos? Sau, presupunând că un foetus de sex masculin ar primi hormoni androgeni de blocare, riscând în cele din urmă să-i inhibe dezvoltarea masculină şi făcându-l să îndure existenţa unor organe genitale estropiate şi malformate, poate chiar şi sterilitatea, ori dacă nivelurile endocrine anormale ar rezulta într-o orientare homosexuală a copilului, n-ar fi justificat un tratament hormonal pentru a readuce androgenii în limitele normale? Nu-mi pot imagina cum ar putea răspunde orice persoană responsabilă altfel decât „da” la aceste întrebări. Sunt convins că aşa ar răspunde aproape toţi viitorii părinţi.

Vor exista destui care să spună că luarea unor asemenea măsuri ar echivala cu „joaca de-a Dumnezeu”. Dar încercaţi să-l împiedicaţi pe un asemenea predicator

moralist să ia un medicament creat în laborator, de care are nevoie pentru propria lui sănătate sau normalitate, şi vă va da în judecată ca pentru o crimă! Când părinţii au posibilitatea de a-şi proteja copiii, o fac. De aceea, cred că problemele homosexualităţii de origine biologică, ale anormalităţii organelor şi ale devierilor sexuale se vor atenua enorm în Ordinea Naturală a viitorului secol.

Uneori, avem impresia că Natura e foarte departe de noi şi de oraşele noastre de beton, oţel şi sticlă, dar ea continuă să se găsească, asemenea unei prezenţe inexorabile, în judecata evoluţionistă asupra propriului nostru genotip. Scoaterea homosexualilor la lumină, însoţită de o înflorire completă a stilului lor de viaţă decadent, a dus la decimarea propriilor lor rânduri. Deceniile de S.I.D.A., hepatită şi alte epidemii, precum şi sinuciderile homosexualilor, vor reduce influenţa acestui grup în viitor. Genele predispuse spre homosexualitate, care au stat ascunse secole de-a rândul, au fost împinse de lipsa de temperanţă homosexuală la un nou nivel de vulnerabilitate. Acele gene sunt eradicate în mare măsură de virusul H.I.V. şi de alţi agenţi patogeni, la fel de nemiloşi ca lupii care epurează turmele de căprioare de elementele slabe.

Pe lângă duşmanii patologici ai homosexualităţii, promovarea ei cu neruşinare în public a determinat şi o intensă aversiune din partea noilor generaţii de bărbaţi şi femei care vor aduce

revoluţia din secolul viitor. Epitaful homosexualităţii, scris în parte de S.I.D.A., îi va interzice să revină la o acceptabilitate stilată. Chiar în timp ce scriu aceste cuvinte, contra-cultura homosexuală este decimată de propria eri incontinenţă. În anii ulteriori din secolul al XXI-lea, homosexualitatea va deveni o problemă mult mai neînsemnată decât în epoca noastră decadentă.

Diferenţele sexuale inerente

Aşa cum se întâmplă de atâtea ori, biologia învinge chiar şi cele mai solide obstacole ambientale. Bărbaţii şi femeile nu diferă numai prin faptul că poartă pantaloni sau fuste. Diferenţa se regăseşte în acele zone ale creierului care afectează unele dintre cele mai elementare aptitudini, atitudini, comportamente şi preferinţe. Este adevărat că nu toate trăsăturile distinctive sunt prezente la fiecare bărbat şi femeie. Dar, aşa cum unii bărbaţi sunt mai scunzi decât unele femei, iar unele femei mai robuste decât unii bărbaţi, este la fel de adevărat că, în medie, bărbaţii sunt mai dezvoltaţi fizic decât femeile. După decenii de cercetări şi mii de studii psihologice, iată câteva dintre diferenţele de ordin general care-i deosebesc pe bărbaţi de femei. Evident, acestea nu sunt reprezentative pentru fiecare bărbat sau femeie, la nivel individual:

Bărbaţii sunt mai abili în aptitudinile spaţiale, matematicile superioare şi citirea hărţilor; femeile sunt mai abile la limbi şi aptitudinile de comunicare, inclusiv vorbitul, cititul şi scrisul.346

Femeile sunt mai pricepute cu oamenii, pe când bărbaţii sunt mai pricepuţi cu obiectele. De fapt, bărbaţii au o orientare spre obiecte, pe când femeile au o orientare spre persoane.

Bărbaţii şi femeile au I.Q.-uri destul de apropiate, femeile fiind excepţionale la talentele verbale, iar bărbaţii manifestând talente spaţiale mai accentuate.347

Bărbaţii joacă mai bine şah, femeile joacă mai bine Scrabble.

Femeile sunt mai empatice şi mai altruiste; bărbaţii sunt mai egocentrici şi mai orientaţi spre rezultate. Bărbaţii au în vedere „imaginea de ansamblu”, se pricep mai bine la conceptele şi configuraţiile generale şi, în genere, sunt mai aventurieri, mai curioşi şi mai dispuşi să-şi asume riscuri; femeile sunt mai orientate spre cămin şi spre oameni şi au o mentalitate mai proprie securităţii.

Femeile au un mult mai accentuat respect faţă de

lege decât bărbaţii, iar bărbaţii sunt mult mai violenţi şi mai predispuşi spre criminalitate decât femeile.348

Bărbaţii tind mai degrabă să-şi sacrifice viaţa de familie în favoarea carierei; femeile tind să-ţi sacrifice cariera pentru viaţa de familie.

Majoritatea femeilor găsesc relaţiile cu sens necesare pentru implicarea sexuală; bărbaţii au o promiscuitate sexuală mai accentuată. Bărbaţii sunt mai adeseori obsedaţi şi devianţi sexual349 şi prezintă o frecvenţă mai mare de homosexuali.350

Bărbaţii tind să fie mai dominanţi, iar femeile, mai supuse.

Femeile sunt fiinţe sociale mai orientate spre grup; bărbaţii sunt mai individualişti. Femeile sunt mai predispuse spre sinceritate şi, uneori, spre denaturarea subtilă a adevărului, pe când bărbaţii tind să spună mai multe minciuni propriu-zise.

Bărbaţii sunt mai egoişti, mai individualişti şi mai singuratici. Femeile sunt mai altruiste, mai orientate spre grup şi mai sociabile.

Femeile reacţionează mai acut pe plan auditiv şi senzorial – practic, ele aud351, miros352, gustă şi simt353 mai nuanţat decât bărbaţii, câtă vreme bărbaţii reacţionează mai intens la stimulii vizuali şi au o percepţie de profunzime mai acută.354

Bărbaţii sunt mai persistenţi şi au o mentalitate mai unilaterală; 355 femeile se lasă distrase şi deviate mai uşor de stimulii externi.

Bărbaţii conduc maşinile mai abil decât femeile, dar femeile le conduc mai responsabil în relaţie cu legile, cum ar fi respectarea limitei de viteză şi abţinerea de la conducerea sub influenţa băuturilor alcoolice. Femeile îşi asumă mai puţine riscuri în trafic.

Femeile şi politica rasială

Cercetările au arătat că femeile sunt mult mai puţin ostile faţă de străini decât bărbaţii, că sunt mai empatice, mai generoase şi mai altruiste. Toate aceste trăsături sunt minunate când acţionează în sânul propriilor noastre societăţi, dar devin catastrofice în mlaştinile multirasiale ale naţiunilor occidentale moderne. Este crucial ca şi femeile, alături de bărbaţi, să înţeleagă că propriile lor interese sunt legate solidar de supravieţuirea culturii şi a rasei lor proprii. Întotdeauna am fost uimit că mişcarea feministă modernă s-a aliat pe plan politic cu activismul de culoare. Indiferent ce critici merită bărbatul occidental în privinţa tratamentului aplicat femeilor de-a lungul istoriei apusene – şi i se pot găsi, cu siguranţă, destule greşeli – în comparaţie cu societăţile din Lumea a Treia, europenii au fost şi sunt incomparabil mai binevoitori faţă de bunăstarea femeilor.

Activista pentru drepturile albilor Melissa Weaver Prince arată elocvent că cele mai nobile atribute ale adevăratului caracter feminin se găsesc în idealurile Europei. „Femeile trebuie să-şi dea seama că ştergerea liniilor de demarcaţie care au separat rasele noi de-a rândul nu va întări, ci mai degrabă va nimici drepturile şi împuternicirile pentru a căror obţinere am luptat atât de mult.” 356

Femeile o duc mult mai bine, din toate punctele de vedere, în naţiunile albe decât în cele negre. În lumea de culoare, femeile se confruntă cu orori pe care femeile occidentale nu pot nici măcar să le conceapă. De exemplu, milioane de femei sunt brutalizate şi desfigurate de circumciziile şi infibulaţiile feminine.357 În multe naţiuni din Lumea a Treia, femeile sunt reprimate până la un nivel doar cu puţin mai răsărit decât al vitelor. Toate aspiraţiile aşa-numitei mişcări pentru eliberarea femeilor s-ar pierde, dacă societatea ar trece de la domnia albilor la a celor de culoare.

Femeile ar trebui să observe nivelurile epidemice de

violuri comise împotriva lor de negrii din America, iar acest lucru se întâmplă când încă mai există o infrastructură de majoritate albă, care îngrădeşte parţial impulsurile criminale şi sexuale ale bărbaţilor negri. Familiarizată cu realităţile galopante ale rasei, numai o femeie masochistă ar putea primi cu braţele deschise întunecarea Americii sau a Europei. Şi, sincer vorbind, numai o persoană care urăşte declarat femeile ar putea dori un asemenea rezultat.

Mijloacele de informare liberale din America au făcut apel, în mod abil, la instinctele empatice şi altruiste naturale ale femeilor, evoluate în urma cerinţelor evolutive ale îngrijirii şi creşterii copiilor. Aceste instincte fireşti au fost pervertite de mass-media şi dirijate spre minorităţile din mijlocul nostru, ba chiar şi din întreaga lume. Inimile generoase ale femeilor, pentru care cu toţii le suntem recunoscători mamelor noastre, nu se pot apăra împotriva celor incapabili să răspundă cu bunătate bunătăţii. Femeile idealiste, ca şi mulţi bărbaţi idealişti, vor să creadă într-o lume a păcii şi armoniei, unde toţi au aceleaşi talente, aceleaşi temperamente, aceleaşi posibilităţi de realizare şi aceeaşi capacitate de sentimente superioare pe care le au ele însele în propriile lor inimi. Sunt ca mieii legănaţi în iluzia că leii pot fi vegetarieni. Întotdeauna se va purta un război, fie pe câmpul de bătălie, fie la masa verde, fie în campaniile politice, fie în lupta pentru obţinerea puterii, în sânul grupurilor care formează oligarhiile. Lumea va conţine întotdeauna indivizi şi grupuri contestatare, iar dacă vrem ca genotipul nostru să supravieţuiască, avem nevoie de războinici.

Voinţa de putere şi dominaţie este mai puternică în caracterul masculului. La rasele mai puţin cerebrale şi mai primitive, această trăsătură a caracterului masculin rămâne necontrolată, crudă şi puternică. În prezent, în America şi în alte părţi are loc o luptă rasială pentru dominaţie la numeroase niveluri diferite. Dacă femeile îşi

văd lumea din perspectiva propriului lor spirit de blândeţe şi generozitate, în loc să înţeleagă că alţii au cu totul alte puncte de vedere, vor hrăni un leu care nu priveşte cu ochii feminini ai empatiei şi ai iubirii, ci numai cu pofta stârnită de ospăţul pe care zeii i l-au pus pe masă.

Femeile şi naşterea copiilor

Una dintre cele mai tragice consecinţe ale mişcării feministe a fost, de fapt, pierderea de proporţii genocide a multor dintre cele mai înzestrate şi talentate femei din lumea apuseană,

care nu şi-au mai putut perpetua moştenirea. Feminismul, elevând cariera şi denigrând gospodăria, a îndrumat unele dintre cele mai inteligente femei din Occident spre cariere care au dus la amânarea maternităţii şi, deseori, chiar la lipsa copiilor. Femeile albe de cel mai înalt nivel profesional şi al studiilor sunt cele mai puţin prolifice din America. Sterilizarea, controlul naşterilor, avorturile, căsătoriile la vârste mai înaintate, necăsătoria sau exogamia acestor femei înzestrate contribuie la involuţia genotipului nostru. Rămânând fără copii, aceste femei cu rezultate atât de strălucite în muncă şi carieră fac ca poporul nostru să piardă însăşi comoara genetică datorită căreia au ajuns atât de valoroase. Nu numai că naţiunea noastră suferă de o incalculabilă pierdere genetică, dar şi femeile însele suferă o pierdere spirituală de care adesea nu-şi dau seama decât când e prea târziu.
Femeile în cadrul forţelor de muncă

O întreagă generaţie de femei a fost înscrisă cu forţa în câmpul muncii. Dacă odinioară aproape orice soţie putea hotărî singură dacă să muncească în afara casei, conform propriei sale dorinţe, acum adeseori femeile nu mai prea au de ales, din cauza necesităţilor economice. Pentru multe femei, munca obligatorie nu este nici pe departe atât de glorioasă pe cât o portretizează mass-media instituţionalizate. Marea lor majoritate nu sunt

angajate în meserii de mare autoritate, ci în slujbe adeseori rutiniere, neinteresante, epuizante fizic. La sfârşitul zilei de muncă, se întorc acasă, la rolul tradiţional de asigurare a îngrijirilor elementare pentru copii şi soţ. În proporţie crescândă, aceste femei se confruntă şi cu dificilele sarcini ale creşterii copiilor fără tată. Deşi multe femei, cu preţul unor mari eforturi şi sacrificii, au reuşit să stabilească un echilibru între profesiune şi familie, şi mai multe au constatat că e foarte dificil să îndeplinească ambele roluri, pe termen lung, atât spre propria lor mulţumire cât şi spre a familiei. Tensiunile pe care le suferă soţul şi soţia sabotează adesea relaţiile conjugale şi afectează dezvoltarea sănătoasă a copiilor.

Trebuie ca femeilor să li se dea posibilitatea de a alege gospodăria şi creşterea copiilor, în primii ani ai vieţii conjugale, fără a avea de întâmpinat greutăţi economice. Indiferent care ar fi preţul, trebuie să asigurăm aceste lucruri, căci nimic nu e mai important pentru societatea noastră decât familia sănătoasă şi fericită. Nimic nu e mai preţios şi mai minunat decât un copil sănătos, fericit şi binecrescut.

Sexul şi căsătoria

Hoggamus, Higgamus Man is polygamous Higgamus, Hoggamus woman is monogamous 358

Cupletul de deschidere al acestui subcapitol a fost plăsmuit de William James, în timp ce făcea experienţe cu oxidul nitros. James n-a făcut decât să declare, pe un ton caustic, ceea ce scriitorii şi poeţii ştiau de la începuturile timpurilor. Cercetările ştiinţifice confirmă un adevăr universal, cu originea aflată mai mult în gene decât în moravurile insuflate din societate. De fapt, reiese că inerenta promiscuitate mai accentuată a bărbatului şi fidelitatea mai demnă de încredere a femeii stau la baza codurilor sociale care au primit denumirea de dublu standard. Când eram în şcoală, încă mi se mai spunea că dacă o fată trăia cu băieţii era o târfă, pe când băiatul care

trăia cu fetele nu era decât un tânăr sănătos şi cu sânge fierbinte. În treizeci de ani nu s-a schimbat mare lucru, în pofida eforturilor concertate ale feministelor de a încuraja femeile să fie la fel de promiscue ca bărbaţii.

Schema socială promulgată după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial încerca să construiască în Occident o societate care contravenea Ordinii Naturale imprimate în genele noastre. Bărbaţii şi femeile beneficiau de un tratament ca şi cum ar fi fost fiinţe în principiu identice. Când bărbaţii şi femeile află că au nevoi, dorinţe, perspective, acţiuni şi comportamente identice, nu mai poate încăpea prea multă toleranţă dacă un partener de viaţă nu corespunde standardelor sau aşteptărilor celuilalt.

„De ce nu poate să înţeleagă cât de important e pentru mine acest lucru? Cu siguranţă, nu-i pasă", poate fi refrenul unui soţ sau al unei soţii deziluzionate.359 Acest chin ar putea fi uşurat prin înţelegerea şi toleranţa care însoţesc cunoaşterea diferenţelor inerente dintre sexe.

Frustrarea cronică produce adesea agitaţii extreme şi uneori chiar nevroze. Bărbaţii şi femeile încearcă adeseori, zadarnic, să se schimbe unul pe altul după chipul şi asemănarea proprie. Numai când acceptăm deosebirile cu care ne-a înzestrat natura putem ajunge la o stare de armonie.360 Acest lucru este valabil nu numai în relaţiile intime şi de familie, ci şi în întregul ansamblu al societăţii.

Interesul fetelor faţă de chipuri şi persoane, precum şi interesul băieţilor faţă de obiecte361, se transpune în faptul că, în relaţiile personale şi sexuale, pe fete le interesează mai mult partea relaţională a ecuaţiei, câtă vreme pe băieţi îi interesează mai mult componenta sexuală.362 Un scriitor explica acest lucru observând cu perspicacitate că femeia dă sexul în schimbul dragostei, iar bărbatul dă dragostea pentru sex.

Într-un studiu abil efectuat pe sute de studenţi la colegiu, când nişte tinere atrăgătoare le ofereau favoruri

sexuale subiecţilor, peste 50% dintre aceştia răspundeau afirmativ. Când, însă, tinerii atrăgători le ofereau acelaşi lucru fetelor supuse testării, peste 99% dintre ele refuzau.363 Sondajul a avut loc în anii ’80, la câteva decenii după aşa-zisa eliberare a femeilor.

Poate fi pusă această diferenţă numai pe seama codurilor şi a condiţionărilor sociale? Să examinăm datele. Studiile asupra copiilor de sex masculin care, în faza intrauterină, primiseră mari cantităţi de estrogen sau alţi inhibitori ai hormonilor masculini, sunt marcant mai puţin agresivi decât masculii normali. Băieţii care au primit cantităţi supranormale de hormoni masculini sunt mai agresivi. Studiile asupra indivizilor exagerat de agresivi dezvăluie că, de obicei, aceştia au un instinct sexual mai puternic decât cei mai puţin agresivi. Diferenţele cerebrale care produc variaţii de agresivitate şi dorinţă sexuală au o origine evolutivă uşor de înţeles.

Nucleul familial a devenit trăsătura predominantă a societăţilor europene şi asiatice, câtă vreme poligamia domina triburile africane. Tendinţele comportamentale poligame de origine genetică sunt mai pronunţate la africani, dar asemenea impulsuri încă se mai găsesc şi la bărbaţii europeni şi asiatici. Climatele extrem de reci selectează, de asemenea, şi în funcţie de autocontrol şi capacitatea de amânare a satisfacţiei. În zilele îmbelşugate ale primăverii şi verii, trebuia să se facă pregătiri asidue şi exigente pentru iarna care urma. Plăcerile şi seducţiile momentane trebuia să fie lăsate deoparte, dacă se dorea ca tribul şi membrii lui să supravieţuiască. Controlul emoţional este, indiscutabil, mai evident la europeni şi asiatici, contrastând cu emoţiile indisciplinate ale africanilor, şi poate fi de asemenea un factor major în cadrul diferenţelor de natură familială dintre aceştia. Europenii, folosindu-şi raţiunea şi autocontrolul, au o capacitate naturală mai mare de a-şi înfrâna imboldurile libidinale, în favoarea unor obiective mai abstracte. Ei îşi

pot amâna satisfacţia sexuală, evocând un comportament care le este de folos celor dragi.

Natura genetică a bărbatului îl face să fie mai predispus spre infidelitate decât femeia. Şi totuşi, bărbaţii occidentali trebuie să-şi folosească în continuare zonele corticale ale creierului, nu să se supună primordialelor impulsuri thalamice. O asemenea opţiune este în conformitate cu imperativul evolutiv al căsniciei şi al familiei sănătoase şi fericite. S-a văzut clar că rasa noastră albă e înscrisă pe această cale evolutivă şi, chiar dacă idealul este uneori compromis, el rămâne idealul spre care ne îndreptăm.

Mişcarea feministă radicală a promovat o egalitate a femeilor care constă în coborârea femelei din cadrul speciei noastre la nivelul celor mai josnice trăsături de caracter ale masculului. Mişcările feministe timpurii onorau familia şi acţionau sub toate aspectele ca păzitori ai sanctităţii şi bunăstării acesteia. Unele mişcări, ca Asociaţia pentru Temperanţă Creştină a Femeilor, făceau campanie împotriva folosirii femeilor şi a copiilor la munca din atelierele americane şi europene. De asemenea, căutau să restrângă măcelurile sociale provocate de alcool, droguri, prostituţie şi recunoşteau, încă din anii ’20, posibilele riscuri ale fumatului. Unele pioniere ale mişcărilor feministe, ca Margaret Sanger şi multe altele, scriau şi vorbeau despre necesitatea eugeniei pentru a ameliora calitatea rasei şi a reduce numărul de copii care se năşteau suferinzi de handicapuri mintale şi fizice ereditare.364

De la Al Doilea Război Mondial încoace, mişcarea feministă radicală, condusă de evreice ca Betty Friedan, Bella Abzug şi Gloria Steinem, care nutreau îndelungate resentimente împotriva tradiţiilor iudaice de dezumanizare a femeilor, a generat o tendinţă de invidie şi ură sexuală proiectată asupra societăţii occidentale. În loc de a ridica

standardele la cel mai înalt nivel al feminităţii, cum fusese considerat odinioară, acestea îmbrăţişau cele mai josnice instincte ale bărbaţilor. Coborau standardele feminine care făcuseră cândva din femeie o insulă de stabilitate şi moralitate pe marea furtunoasă a agresivităţii sexuale masculine.

În loc de a proteja căminul şi de a salva femeile din ateliere şi fabrici, feminismul a împins cu forţa milioane de femei, de pe tronul de regină a familiei, în servitutea muncii de jos, prost plătite, din afara casei, în acelaşi timp în care cerinţele familiei şi ale copiilor de acasă rămâneau neschimbate.

În loc de a se strădui să încurajeze bărbaţii spre a avea o conduită sexuală responsabilă, feminismul modern a coborât milioane de femei la nivelul bărbatului. Şi cum au plătit femeile pentru acest spor de promiscuitate tipic masculină? Tributul pentru siluirea naturii lor interioare constă în milioane de sarcini nedorite şi dezastrele ulterioare ale avorturilor. Femeile au plătit prin greutăţile creşterii copiilor fără ajutorul bărbatului. Au plătit prin masivele epidemii de boli venerice soldate adesea cu sterilitatea. Au plătit prin accesul mai uşor al bărbaţilor lor căsătoriţi la femei disponibile şi, astfel, la o accentuare a infidelităţilor şi a abandonurilor. Au plătit prin cea mai înaltă rată a divorţurilor din istorie. Pe măsură ce sanctitatea cândva de neatacat a feminităţii şi a maternităţii se dezintegra, rata crimelor de natură sexuală împotriva femeilor a crescut. Imitând comportamente cândva eminamente masculine, cum ar fi fumatul şi consumul de băuturi alcoolice, milioane de femei au suferit de boli şi vătămarea înfăţişării şi a prestigiului lor, găsind o pernicioasă egalitate atât în practicarea acestor vicii, cât şi în suferinţele cauzate de ele.

Deşi liota de feministe zgomotoase continuă să-şi propovăduiască evanghelia egalităţii dintre femei şi bărbaţi, ele au devenit, prin adoptarea valorilor şi a

standardelor bărbăteşti, nişte reprezentante ale aroganţei şi discriminării masculine. Natura a decretat că femeile nu pot fi niciodată la fel de masculine ca bărbaţii, după cum nici bărbaţii nu pot fi la fel de feminini ca femeile. În ansamblu, femeile vor fi întotdeauna doar nişte imitaţii de mâna a doua ale bărbaţilor, desfăşurând activităţi bărbăteşti, în vreme ce bărbaţii, desigur, nu vor face decât să imite la fel de jalnic calităţile speciale ale femeilor.

După cum au înţeles conducătoarele timpurii ale mişcării feministe, femeile le sunt absolut superioare bărbaţilor în activităţile care reprezintă specialitatea lor. Feministele radicale sunt acelea care au decis că natura tradiţională a femeii este inferioară, iar rolul şi caracteristicile tradiţionale ale bărbaţilor ar fi superioare. Când vom înţelege că diferenţele dintre noi nu fac decât să ne îmbogăţească, să ne slujească şi să ne ajute să ne completăm reciproc? Ceea ce ne atrage la sexul opus este tocmai deosebirea. În loc de a deplânge diferenţele, n-ar trebui să le cinstim? Autorul Bryant H. McGill spune: „Întrepătrunderea diferenţelor unice dintre bărbat şi femeie creează o fiinţă superioară, şi tocmai aceasta este o căsnicie reuşită.” 365

În copilărie, cărţile mele favorite erau operele lui Sir Walter Scott. Încă nu ajunsesem la vârsta adolescenţei, aşa că mă atrăgea enorm curajul cavalerului, iar pasajelor romantice le acordam doar foarte puţină atenţie. În liceu, am ajuns să iubesc toate trăsăturile femeii cu adevărat feminine. Am scos din raft vechile romane şi le-am recitit. În sfârşit, mi-am dat seama că în sufletul cavalerului n-ar fi putut să existe spirit cavaleresc, nici onoare, nici curaj, nici spirit de sacrificiu, nimic din toate aceste idealuri, fără statura maiestuoasă a feminităţii. În ultimă instanţă, aceasta stătea la originea idealurilor pentru care lupta cavalerul şi pe care era gata să le apere cu preţul vieţii. Mi-a devenit clar că femeile şi bărbaţii sunt, în ultimă instanţă, doar părţile diferite ale aceleiaşi fiinţe. În acea

sacră uniune dintre bărbaţi şi femei trăieşte familia, în acele familii trăieşte rasa, iar în această rasă se găseşte calea noastră evolutivă spre stele.

America şi întreaga lume occidentală se reped orbeşte să-şi sape singure mormântul. Distrugerea rasei care a creat civilizaţia noastră, împreună cu atacul la adresa celei mai elementare unităţi a rasei – familia – nu pot duce decât la dezastru. În anii ’60, puteam să întrezăresc soarta Americii în următorul secol la fel de limpede pe cât o văd acum. Mă întrebam atunci cum se poate produce o asemenea calamitate. Mi se părea atât de nefiresc ca un popor să-şi semneze singur condamnarea la moarte...! În timp ce continuam să citesc, un număr de surse sugerau că un element străin din sânul societăţii noastre constituia forţele propulsoare de la baza tuturor acestor schimbări: evreimea organizată. Am citit câteva articole care menţionau faptul că feminismul radical era condus de evrei, împreună cu mişcarea pentru Drepturile Civile. Am fost indignat de această insinuare, care mie îmi mirosea a intoleranţă religioasă, refuzând fie şi doar să mă gândesc la aşa ceva. Până când, într-o zi, în birourile Consiliului Cetăţenesc, am cunoscut o doamnă vârstnică foarte pitorească, pe nume Mattie Smith, care e semnalul unei perioade de descoperiri cu totul noi din viaţa mea.

Anexă:

Va îndrăzni America să se întrebe DE CE?

(Articol din 15 septembrie 2001, după atacurile teroriste asupra Statelor Unite, din data de 11 septembrie 2001)

America se află prinsă într-o gravă dilemă.

Tocmai am trecut prin şocul celui mai spectaculos şi ucigător atac terorist din istoria contemporană. Ca într-o secvenţă aproape ireală de film hollywoodian, câteva

aeronave cu pasageri au fost deturnate şi pilotate drept spre World Trade Center, în New York, şi Pentagon, în Washington D.C. Mii de americani au fost ucişi şi mutilaţi. Costurile pot depăşi chiar şi cifra de un trilion de dolari, iar acest eveniment poate declanşa o criză economică de întindere mondială.

Aceste acte cumplite de terorism trebuie să fie combătute cu toată energia naţiunii americane. Iar cei care comit asemenea fapte mişeleşti trebuie să fie pedepsiţi cât de aspru permite legea. Astfel de acţiuni nu trebuie să mai fie permise niciodată pe pământul american.

Dar, dacă nu înţelegem de ce s-au produs aceste acte, nu putem împiedica repetarea în viitor a unor asemenea atacuri teroriste. Căci fiecare naţiune este vulnerabilă, şi întotdeauna va fi, în faţa celor dispuşi să-şi sacrifice propriile vieţi pentru a-i ucide pe alţii.

Noi, americanii, trebuie să ne întrebăm de ce am suferit acum o asemenea teroare.

Când un ceas se opreşte, ne întrebăm de ce.

E scos din priză? I s-a consumat bateria? S-a stricat? Şi, dacă da, de ce s-a stricat?

Când avem o problemă, dacă nu ne întrebăm de ce a apărut, nu găsim răspunsurile concludente şi nu luăm măsuri pe baza lor, problema va persista. Ba chiar, va putea să se agraveze.

Mass-media de dominaţie sionistă ne-au prezentat în culori vii detaliile sinistre ale acestui sângeros atac asupra poporului american. Ne-au spus chiar şi cine s-ar putea ascunde în spatele lui, dar până acum au evitat să ne explice inteligibil de ce a avut loc atacul.

Desigur, am minţi numindu-i pe atacatori „laşi”. Teroriştii au săvârşit o faptă indescriptibil de oribilă şi nemiloasă împotriva poporului american, dar ei n-au fost în niciun caz laşi. Nişte luptători kamikaze pot fi orientaţi

greşit, dar sacrificarea propriei vieţi pentru o cauză nu înseamnă laşitate. Iar declarându-i pe făptaşi laşi sau nebuni nu răspundem la întrebarea de ce au avut loc aceste orori, decât dacă ne vom închipui că fiecare laş sau nebun de pe lumea asta nu are altceva în minte decât să arunce în aer World Trade Center şi Pentagonul.

Asemenea calificative îi împiedică pe oameni să descopere motivele pentru care s-a produs efectiv evenimentul. Şi, dacă dorim să prevenim repetarea unor asemenea situaţii în viitor, este absolut vital să înţelegem „de ce”.

Poate că o întrebare potrivită pentru început este: de ce aceşti arabi „nebuni” şi „laşi” nu atacă niciodată Elveţia sau Suedia? Ce fac, sau nu fac, aceste ţări, astfel încât sunt ignorate, câtă vreme ţara noastră a fost aleasă ca ţintă?

Permiteţi-mi un răspuns foarte direct.

Principala cauză a acestui terorism originează din implicarea noastră în Israel şi susţinerea comportamentului criminal al acestei ţări. Teroarea ca răspuns la teroare

Palestinienii şi mulţi dintre aliaţii lor arabi sunt de o jumătate de secol ţintele terorismului israelian neîntrerupt.

La sfârşitul anilor 1940, sioniştii au ocupat Palestina şi au alungat din casele lor peste şase sute de mii de oameni, prin acte de terorism pe scară largă. Printre aceste evenimente s-a înscris şi masacrarea sadică a două sute cincizeci şi patru de palestinieni, în marea lor majoritate bătrâni, femei şi copii, la Deir Yassin. După măcel, evreii au făcut intenţionat

publicitate evenimentului, pentru a-i determina pe oameni să fugă în panică din casele şi de la muncile lor, unde nu li s-a permis să se întoarcă nici până azi.

Fostul prim-ministru al Israelului, Menachem Begin, se lăuda cu importanţa masacrului de la Deir Yassin în cartea sa The Revolt: The Story of the Irgun. În acel volum, Begin a scris că fără „victoria” de la Deir Yassin n-ar fi putut exista un stat numit Israel. „Haganah a executat atacuri victorioase pe alte fronturi (...). Cuprinşi de groază, arabii fugeau, strigând: ’Deir Yassin’!”

Masacrele nu au încetat nici după înfiinţarea statului evreiesc; au continuat atât în perioade de pace, cât şi în vremuri de război. Iată denumirile câtorva dintre ele: masacrul de la Sharafat, masacrul de la Kibya, masacrul de la Kafr Qasem, masacrul de la Al-Sammou’, masacrul de la Sabra şi Shatila, masacrul de la Oyon Qara, masacrul din Moscheea Al-Aqsa, masacrul din Moscheea Ibrahimi, masacrul de la the Jabalia.

În cadrul politicii sale de purificare etnică, Israelul continuă să împiedice să se întoarcă acasă locuitori ai Palestinei care s-au născut pe acele locuri şi ale căror familii au trăit acolo generaţii de-a rândul. În acelaşi timp, Israelul le oferă stimulente generoase evreilor care nu au locuit niciodată în Palestina, pentru a emigra într-acolo din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

Britanicii au suferit şi ei enorm de pe urma terorii israeliene, ca în oribila explozie de la Hotelul King David din Ierusalim.

De atunci, teroarea israeliană n-a încetat. Israelul deţine mai mulţi prizonieri pe cap de locuitor decât oricare altă naţiune a lumii, mai mulţi decât Rusia stalinistă sau China comunistă în cele mai negre perioade ale lor. Îşi torturează cu regularitate prizonierii palestinieni şi este, efectiv, singura ţară din lumea modernă care autorizează legal folosirea torturii. Într-adevăr, o organizaţie evreiască din Israel pentru drepturile omului a confirmat într-un raport de şaizeci de pagini că 85% din deţinuţii palestinieni suferă torturi în timp ce se află în stare de reţinere. Chiar şi un important articol din „The New York

Times”, semnat de evreul Joel Greenberg, declara pe cel mai firesc ton că Israelul torturează lunar între cinci sute şi şase sute de palestinieni.

Israelul a vizat şi asasinat mii de lideri palestinieni, inclusiv oameni de ştiinţă, clerici, oameni de afaceri, filosofi şi poeţi – oricine dintre cei care inspiră poporul palestinian spre patriotism. Aceste asasinate au avut loc în întreaga lume, chiar şi în Statele Unite. Cu prilejul lor, şi-au pierdut viaţa mii de femei şi copii. Mai mult, israelienii au bombardat în repetate rânduri chiar şi lagărele de refugiaţi palestinieni pline cu femei şi copii.

Nu numai că evreii şi-au înfiinţat statul israelian pe pământ palestinian (în 1948, palestinienii deţineau cu titlu personal peste 90% din teritoriu), dar şi-au însuşit şi cea mai mare parte din proprietăţile personale ale palestinienilor: terenurile, fermele, casele şi firmele. După ce i-au alungat pe refugiaţii palestinieni, interzicându-le să se mai întoarcă, au emis o lege a „proprietăţilor abandonate” care confisca proprietăţile palestiniene şi le trecea în posesia evreilor. Această lege conţinea chiar şi un paragraf care interzicea vânzarea către palestinieni a oricăror pământuri astfel sustrase.

În 1982, Israelul a invadat Libanul. În timpul invaziei şi al ocupaţiei de optsprezece ani care a urmat, au murit aproximativ patruzeci de mii de civili. Israelul a atacat şi a bombardat încontinuu oraşele şi satele, precum şi numeroase spitale şi orfelinate (după cum atestă documentar rapoartele Crucii Roşii Norvegiene) şi a devastat vechiul oraş Beirut, cândva o frumuseţe unică a Orientului Mijlociu.

Actualul prim-ministru al Israelului, Ariel Sharon, nu îndrăzneşte nici măcar să pună piciorul în Belgia sau Olanda, de teamă că va fi pus sub acuzare de Tribunalul Mondial pentru crime de război. Sharon este răspunzător pentru asasinarea a două mii de refugiaţi în lagărele de la Sabra şi Shatila din Liban.

Israelul a doborât un avion libian de pasageri deasupra Peninsulei Sinai, omorând o sută unsprezece oameni.

Ş i nu numai palestinienii au avut de suferit de pe urma terorii israeliene.

Teroarea sionistă împotriva Statelor Unite

Americanii au suferit şi ei efectele terorii sioniste. Practic, Israelul a comis mai multe acte de război împotriva Statelor Unite.

Israelul are antecedente teroriste bogate la adresa Statelor Unite, datând încă din 1954. În acel an, guvernul israelian a complotat aruncarea în aer a unor unităţi americane din Cairo şi Alexandria, astfel încât vina să cadă pe naţionaliştii egipteni. Întâmplător, complotul a eşuat şi a fost descoperit. A primit denumirea de Afacerea Lavon, după numele celui care se susţine că a organizat acţiunea, Pinhas Lavon, ministrul israelian al Apărării. Lavon a demisionat după incident, în 1955.

În 1956, Israelul a atacat intenţionat, cu torpiloare şi turboreactoare de război fără însemne, nava U.S.S. „Liberty", un vas al marinei americane din apropierea Peninsulei Sinai, deschizând foc de mitralieră chiar şi asupra bărcilor de salvare de la bord. Atacul s-a soldat cu moartea a treizeci şi unu de militari americani şi rănirea altor o sută şaptezeci. Evreii căutaseră să scufunde nava, să-i omoare pe toţi americanii de la bord şi să dea vina pe egipteni, spre a beneficia de sprijinul american pentru cucerirea unor regiuni mai întinse ale lumii arabe.

Atacul asupra navei „Liberty" nu a fost altceva decât un perfid act de război contra Statelor Unite, din partea Israelului. În pofida faptului că Secretarul de Stat al S.U.A. Dean Rusk şi Amiralul Moorer, comandantul Marinei, au afirmat că atacul comis de Israel asupra vasului U.S.S. „Liberty" fusese deliberat, atotputernicul lobby sionist a împiedicat o anchetă oficială din partea Congresului. Dacă

acest lobby poate muşamaliza chiar şi cele mai mârşave crime ale Israelului împotriva Americii, nici nu mai e de mirare că poate acoperi interminabilele abuzuri şi atrocităţi ale evreilor contra palestinienilor. Şi totuşi, după atacul asupra navei „Liberty”, America nici măcar nu a redus ajutoarele în valoare de miliarde de dolari, iar subiectul a dispărut din atenţia presei după numai câteva zile.

În 1986, Israelul a ajuns până la a ne determina să declanşăm un război nedrept, atacând cu mijloace militare altă naţiune. Mossadul a instalat un emiţător în Tripoli, Libia, şi a început să transmită mesaje teroriste în cod libian, indicât responsabilitatea libienilor în uciderea a doi americani cu ocazia exploziei din discoteca „La Belle” din Germania. (Mai târziu, s-a dovedit că Libia nu avusese niciun amestec în sabotaj.) Cu ajutorul acestei înşelătorii, Israelul a determinat bombardarea Libiei de către americani. Bombele americane au făcut ravagii la Tripoli. Una dintre acestea a omorât-o pe cea mai mică fiică a preşedintelui libian. Cum altfel se poate numi, dacă nu act perfid de război, faptul de a determina o naţiune să atace fără motiv altă naţiune? Numai un duşman al Americii cu adevărat înverşunat ar face aşa ceva.

Fiecare palestinian şi arab este conştient că jumătatea de secol de teroare israeliană nu s-ar fi putut realiza fără sprijinul financiar, militar şi diplomatic activ al Statelor Unite. Palestinienii şi arabii ştiu că lobbyul evreiesc controlează politica americană în obiectiv major, iar sionişti pot obţine de la Congres tot ce vor, în situaţiile importante pentru ei.

Sprijinul acordat de americani invaziei şi ocupării brutale a Libanului de către israelieni, în anii 1980, a dus în mod direct la bombardarea contingentului de Infanterie Marină a S.U.A., soldată cu moartea a trei sute de tineri americani.

Implicarea americană în crime israeliene

Arabii ştiu că aproape fiecare bombă care le omoară compatrioţii provine din America. Fiecare glonţ, fiecare tanc, fiecare avion este fabricat de americani sau plătit cu dolarii acestora. Miliarde de dolari americani intră în ajutoarele financiare care au dat statului evreu posibilitatea să terorizeze poporul arab timp de o jumătate de secol.

Deşi Israelul a invadat Libanul şi a omorât mii de civili, americanii nu au ameninţat niciodată cu bombardarea oraşului Tel Aviv (aşa cum a făcut Irakul), dacă Israelul refuza să se conformeze rezoluţiei O.N.U. de a se retrage din Liban. Ar fi foarte instructivă o comparaţie între reacţia americană faţă de invazia irakiană în Kuweit, şi cea faţă de invazia israeliană din Liban.

Politica externă unilaterală a Americii se poate ilustra şi prin tratamentul diferit acordat Israelului şi Irakului.

Irakul a invadat Kuweitul. Israelul a invadat Libanul.

Circa trei mii de civili kuweitieni au murit la începutul războiului cu Irakul. Patruzeci de mii de libanezi au murit, de la începutul invaziei, pe toată perioada ocupaţiei.

Irakul a nesocotit rezoluţiile O.N.U. de a se retrage din Kuweit. Israelul a nesocotit rezoluţiile O.N.U. de a se retrage din Liban (timp de optsprezece ani).

Irakul a încălcat convenţiile internaţionale cu privire la armele chimice, biologice şi nucleare. Şi totuşi, Israelul este un infractor mult mai mare, având una dintre cele mai bogate rezerve de armament chimic, biologic şi nuclear din lume.

Irakul a refuzat accesul inspectorilor O.N.U. Israelul a refuzat întotdeauna inspecţiile O.N.U.

Pentru toate aceste infracţiuni, am bombardat Irakul. Ca răspuns la crimele Israelului, America îl răsplăteşte în

continuare cu alte şi alte miliarde de dolari.

Politica externă a Americii a fost şi continuă să fie politica Israelului. Israelul nu a fost ameninţat nici măcar cu o reducere a ajutoarelor din S.U.A., în timp ce mii de civili libanezi mureau de pe urma acţiunilor israeliene. Irakul a fost cândva un prieten al Americii, de la care cumpăram petrol şi cu care aveam relaţii avantajoase de afaceri. În timpul războiului cu Iranul, America l-a ajutat activ pe Saddam Hussein. Irakul nu a făcut nimic împotriva Statelor Unite, singura sa greşeală fiind aceea de a deveni un duşman puternic al Israelului. Astfel, birocraţii evrei şi non-evrei, dar de dominaţie evreiască, precum şi mass-media dominate de evrei, l-au transformat imediat pe fostul nostru prieten, Saddam Hussein, în cel mai înverşunat duşman al… nostru!

Am aruncat asupra Irakului, în doar câteva săptămâni, mai mulţi explozivi decât am folosit pe tot parcursul celui de-Al Doilea Război Mondial. Am ucis sute de mii de irakieni, dintre care zeci de mii erau civili. Apoi, ne-am angajat într-o blocadă şi un embargou asupra Irakului, despre care până şi Naţiunile Unite, cu toată atitudinea lor anti-irakiană, afirmă că au dus la moartea a cel puţin un milion două sute de mii de copii şi sute de mii de bătrâni. Le sugerez acelor americani care nu înţeleg de ce are loc actualul terorism să se concentreze asupra acestui singur fapt şocant: un milion două sute de copii au murit ca rezultat direct al politicii noastre faţă de Irak.

Lobbyul evreiesc şi mass-media dominate de evrei au mare grijă să nu lase poporul american să înţeleagă pe deplin adevăratul motiv al războiului din Irak şi adevăratele resorturi ale problemei palestiniene. Nu le vine deloc la îndemână ca americanii să afle de ce ne urăsc atât de multe milioane de oameni din lumea arabă şi de ce numărul acestora creşte tot mai mult cu fiecare zi.

Nu vor să ştim adevăratele motive pentru care americanii au ajuns să fie atât de detestaţi – fiindcă

responsabili pentru această ură crescândă la adresa Americii sunt şefii evrei ai politicii externe a Statelor Unite. Imaginaţi-vă sentimentele de furie şi deznădejde care îi împing pe nişte oameni să-şi sacrifice propriile vieţi, numai pentru a ne lovi.

Şefii sionişti ştiu că ajutorul dat de S.U.A. politicii criminale a Israelului generează o ură tot mai mare împotriva Americii. Cu siguranţă, sunt conştienţi că bombardarea unor naţiuni şi pornirea la război împotriva lor exclusiv în interesul Israelului face să apară duşmani înverşunaţi şi fanatici ai Americii, duşmani care vor cere să fie răzbunaţi cu sânge american.

Desigur, sioniştii nu pun niciodată interesele americane pe primul loc; propriile lor interese evreieşti sunt întotdeauna esenţiale. La nivel practic, sunt absolut conştienţi că actele teroriste brutale şi aberante comise recent la New York şi Washington D.C. nu fac decât să ajute cauza sionistă, provocând o enormă furie a americanilor împotriva inamicilor Israelului şi făcându-i pe americani mai uşor de manipulat pentru a face jocul acestei ţări.

Gândiţi-vă cine a avut cu adevărat de câştigat de pe urma acestei erori. Au câştigat ceva palestinienii? Acest act de terorism a distrus toate progresele pe care le înregistraseră recent palestinienii în ochii opiniei publice mondiale. A orbit lumea faţă de terorismul israelian.

Singurul câştigător de pe urma acestei cumplite tragedii este Israelul. Evreii au acum drum liber să le facă palestinienilor tot ce vor. Pot să-şi ucidă oricare duşmani, indiferent dacă sunt violenţi sau non-violenţi. Vor obţine toţi banii pe care-i doresc de la poporul american şi nimeni nu se va mai gândi la continuele oprimări, asasinate şi încălcări ale drepturilor omului împotriva poporului palestinian.

Într-adevăr, sioniştii sunt singurii câştigători de pe

urma oribilei zile de teroare din 11 septembrie 2001. O ironie, nu-i aşa, că deşi acţiunile criminale sioniste au dus la apariţia acestei terori, tot sioniştii îi vor culege roadele. Desigur, motivul acestui câştig este acela că mass-media americane se află cu totul în mâinile lor şi nu vor formula niciodată întrebările potrivite cu privire la motivul pentru care au loc asemenea evenimente înfiorătoare. Din păcate, prea puţini oameni vor auzi vreodată glasurile celor ca mine, care îndrăznesc să sfideze minciunile sioniste.

Iată de ce am ajuns în această situaţie tulbure, pentru că o putere străină a devenit cel mai puternic lobby al guvernării americane şi controlează direcţia mijloacelor de comunicare în masă din America.

Daţi-mi voie să mai repet încă o dată. Principalul motiv pentru care am ajuns azi să suferim efectele terorismului în Statele Unite este acela că politica noastră guvernamentală e complet subordonată unei puteri străine: Israelul şi eforturile adepţilor supremaţiei evreieşti mondiale.

În urma atacurilor de la World Trade Center şi Pentagon, peste tot prin S.U.A. flutură drapele americane. E bine aşa, căci este nevoie să fim mai patrioţi. Iar dacă am fi mai patrioţi în interesul real al Americii, nu al Israelului, n-am mai suferi de pe urma terorismului.

Ş i, la drept vorbind, ce poate fi mai patriotic decât să dorim ca propria noastră ţară să fie condusă de oamenii noştri, în slujba Americii, nu de o putere străină sau de o minoritate puternică?

Da, trebuie să luptăm cu orice preţ contra teroriştilor care ne atacă ţara. Dar trebuie şi să înţelegem de ce are loc această teroare şi cum a luat ea naştere. Ea a apărut din cauza trădării de lungă durată la adresa Statelor Unite şi a poporului lor.

Care este costul sionismului pentru poporul american?

Lobbyul evreiesc şi puterea mediatică a acestuia au

costat Statele Unite cam şase miliarde de dolari pe an, ca ajutoare externe şi arme, aproape o treime din tot bugetul american pentru ajutoare externe din ultima jumătate de secol şi o sumă egală cu cea cheltuită de America în războiul contra drogurilor.

Ne-au otrăvit relaţiile cu naţiunile bogate în petrol din obiectiv major. Ca răspuns la politica noastră, arabii şi-au unit forţele şi au elaborat „arma petrolului", care i-a costat pe americani cel puţin zece trilioane de dolari, prin creşterea preţurilor petrolului.

Ne-au înstrăinat întreaga lume arabă, ducând la distrugerea sau confiscarea unor proprietăţi americane din acele ţări în valoare de miliarde de dolari, răpirea mai multor cetăţeni americani şi generarea unei uri viscerale la adresa poporului american.

Ş i cum ne-a răsplătit Israelul pentru sprijinul acordat? Ne-a spionat încontinuu (cazul Jonathan Pollard), ne-a vândut cele mai importante secrete (ca în situaţia celei mai mari ameninţări nucleare din lume împotriva noastră, în acest moment: China comunistă), ne-a furat uraniul îmbogăţit pentru propriile lui arme nucleare ilegale.

Au lansat atacuri teroriste împotriva Statelor Unite, ca Afacerea Lavon şi atacul asupra U.S.S. „Liberty". Ambele fapte au fost nici mai mult nici mai puţin decât acte infame de război contra Statelor Unite. De asemenea, furnizarea de informaţii false către America, pentru a o face să intre nejustificat în război împotriva altei ţări, este tot un act israelian de război la adresa Statelor Unite. Şi totuşi, ca răspuns la toate aceste acţiuni abjecte faţă de America, liderii noştri controlaţi de sionişti n-au făcut nimic pentru a reduce ajutoarele financiare şi militare în valoare de miliarde de dolari pe care le acordăm Israelului. În fiecare an, le dăm israelienilor aproximativ şase miliarde de dolari, reprezentând mai mult decât tuturor naţiunilor din Africa Sub-Sahariană, Marea Caraibilor şi

America de Sud la un loc.

Care este preţul final al aservirii noastre în solda acţiunilor criminale ale sionismului? Ultimul preţ pe care l-am plătit constă în oribilele acte de terorism din ziua de 11 septembrie

2001.

Puternicii agenţi ai Israelului din guvernul şi mass-media americane sunt în ultimă instanţă răspunzători de această teroare împotriva Statelor Unite, la fel ca şi cum ei înşişi ar fi pilotat acele avioane care s-au zdrobit de World Trade Center şi Pentagon.

Iar acum, în mod cinic, plănuiesc să folosească teroarea pe care ei înşişi au creat-o, pentru a intensifica şi mai mult ciclul violenţei contra duşmanilor Israelului. Puteţi fi siguri că puterile sioniste intenţionează să facă mult mai mult decât să-i pedepsească pur şi simplu pe autorii acestor evenimente. America va fi folosită din nou ca unealtă pentru a lovi pe oricine i se năzare Israelului.

O reacţie nechibzuită sau lipsită de discernământ a Americii ar genera, în cele din urmă, şi mai multă ură împotriva noastră, atrăgând alte şi alte acte de terorism asupra poporului american. Ciclul crescând al urii este exact scopul urmărit de sionişti, căci ei doresc să luptăm în locul lor cu duşmanii Israelului, să ne vărsăm noi sângele în locul lor. Ei sunt aceia care beneficiază cu adevărat de pe urma suferinţelor Americii. În locul Israelului, noi vom plăti preţul suprem.

Dacă, după ce ne tămăduim rănile, nu înscriem America pe o cale mai înţeleaptă, fiecare bombă şi rachetă pe care o lansăm se va întoarce împotriva noastră. Fiecare viaţă pe care o răpim pe meleaguri străine se va solda cu alte vieţi americane pierdute, acasă şi peste hotare. America se va scufunda tot mai mult în incertitudine şi teamă.

Trebuie să ne păstrăm mintea limpede şi să întrerupem acest ciclu al violenţei.

Mulţi trădători din guvernul nostru au susţinut activităţile sioniste criminale, în locul adevăratelor interese ale poporului american. Dacă puterii lor nu i se pune capăt, americanii vor fi urmăriţi încontinuu de spectrul tot mai înspăimântător al terorismului.

S ă ne rugăm pentru victimele americane ale acestor evenimente şi pentru familiile lor îndoliate. Să-i pedepsim rapid şi aspru pe autorii acestor acte mişeleşti.

Dar şi mai important este să înţelegem de ce s-au produs aceste evenimente şi cum putem eradica ura la adresa naţiunii noastre.

O dată ce vom înţelege de ce, va trebui să găsim cu toţii calea cea mai sigură pentru a preveni, pe viitor, asemenea acte teroriste.

Soluţia acestei enorme probleme este extrem de evidentă şi e cât se poate de simplă.

America trebuie să urmeze sfatul din cuvântarea de rămas-bun a Părintelui Ţării şi să „evite amestecurile în străinătate”.

Ş i trebuie să punem întotdeauna America şi poporul american pe primul plan.

David Duke

15 septembrie 2001

www.Davidduke.com

Bibliografie

1 Jefferson, Thomas. (1829). Autobiography, First published in 1829 and later by an Act of Congress in 1853. p. 1.

2 Orwell, G. (1982). 1984. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

3 Lincoln, A. (1953-55). Collected Works. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler,

Editor; Marion New Brunswick, N.J.: Rutgers University Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848. —2. 1848-1858. —3. 1858-1860. —4. 1860-1861. —5. 1861-1862. —6. 1862-1863. —7. 1863-1864. —8. 1864-1865. —Index.

4 Lincoln, A. (1953-55). Collected Works.

5 Lincoln, A. (1953-55). Collected Works.

6 From the Proclamation Issued from President Lincoln on Sept. 22, 1862, attested by William H. Seward, Secretary of State (U.S. Statutes at Large, Vol. 12, 36th Congress, p.

267).

7 Lincoln, A. (1953-55). Collected Works.

8 Lincoln, A. (1953-55). Collected Works.

9 Bilbo, Sen. Theodore G. Take Your Choice. Poplarville, Mississippi: Dream House Publishing Co. p. 72. Quoting The Peace Movement of Ethiopia.

10 Putnam, Carleton. (1967). Race and Reason.

11 Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary. (1996). New York: Random House.

12 Boring, E.G. (1923). Intelligence as the Tests Test It. The New Republic. June 6. p.

35-37.

13 Jensen, A.R. (1980). Bias in Mental Testing. New York: Free Press.

14 Neisser, Ulrich. (1996). Intelligence: Knows and Unknows. Report by The American Psychological Association Committee. American Psychologist. Vol. 51. p. 7-101.

15 Jensen, A. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Connecticut: Praeger, Westport. p. 77.

16 Duncan, O., Featherman, D. & Duncan, B. (1979). Socio-Economic Background and Achievement. New York: Seminar Press.

17 McCall, R.M. (1977). Childhood Predictors of Adult Educational and Occupational Status. Science. Vol.

197. p. 14.

18 Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life. New York: Simon & Schuster.

19 Jencks, C. (1979). Who Gets Ahead? The Determinants of Economic Success in America. New York: Basic Books.

20 Hunter, J.E. (1986). Cognitive Ability, Cognitive Aptitudes, Job Knowledge, and Job Performance. Journal of Vocational Behavior. December. p. 40-362.

21 Dawis, R.V. (1996). Vocational Psychology, Vocational Adjustment, and the Workforce: Some Familiar and Unanticipated Consequences. Psychology, Public Policy, and

Law. Vol. 2. p. 229-248.

22 Gordon, R.A. (1997). Everyday Life as an Intelligence Test: Effects of Intelligence and Intelligence Context. Intelligence. Vol. 24. p. 3-320.

23 Gottfredson, L.S. (1997). Why g Matters: The Complexity of Everyday Life.

Intelligence. Vol. 24. p. 79-132.

24 Murray, C. (1998). Income Inequality and IQ. Washington, DC: The AEI Press.

25 Gottfredson, L.S. (1997). Why g Matters: The Complexity of Everyday Life.

Intelligence. Vol. 24. p. 90, 79-132.

26 U.S. Department of Defense, Office of the Assistent Secretary (Force Management and Personnel). (1989). Joint-Service Efforts to Link Enlistments Standards to Job Performance: Recruit Quality and Military Readiness. Report to The House Committee on Appropriations.

27 O'Toole, B.J. (1990). Intelligence and Behavior and Motor Vehicle Accident Mortality. Accident Analysis and

Prevention. Vol. 22. p. 11-221.

28 O'Toole, B.J. (1990). Intelligence and Behavior and Motor Vehicle Accident

Mortality. p. 220.

29 The Odyssey (/V, 60).

30 Bennett, Jonathan Francis. (1971). Locke. Berkeley, Hume: Central Themes. Oxford: Clarendon Press.

31 Galton, F. (1869). Hereditary Genius. London: Macmillan.

32 Buck vs. Bell. (1927). 274 U.S. p. 201-208.

33 Berg, R.L. (1988). Acquired Traits: Memoirs of a Geneticist from The Soviet Union. D. Lowe, trans. New York: Viking Penguin.

34 Medvedev, Z.A. (1971). The Rise and Fall of T.D. Lysenko. I.M. Lerner, trans. Garden City, New York: Anchor-Doubleday.

35 Soyfer, V.N. (1994). Lysenko and the Tragedy of Soviet Science. L. Gruliow & R. Gruliow, trans. New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.

36 Whitney, G. (1998). The Vernalization of Hillary's America. Chronicles. Vol. 22, #2.

P. 6-47.

37 Farber, S. (1981). Identical Twins Reared Apart: A Reanalysis. New York: Basic Books.

38 Bouchard, T. (1981). Familial Studies of Intelligence: A Review. Science. Vol. 212. p.

55-1059.

39 Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). The IQ Controversy: The Media and Public Policy. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.

40 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.

41 Avery, R.D. et. al. (with 51 co-authors). (1994). Mainstream Science on Intelligence. The Wall Street

Journal. December 13. p. A-18.

42 Gottfredson, L.S. (1997). Editorial: Mainstream Science on Intelligence: An Editorial with 52 Signatories, History, and Bibliography. Intelligence. Vol. 24. p. 3-23.

43 Coren, S. (1994). The Intelligence of Dogs. New York: Free Press.

44 Glees, P. (1988). The Human Brain. Cambridge University Press.

45 Gould, S.J. (1996). The Mismeasure of Man. Journal of Personality and Individual

Differences. Vol. 23. p. 69-180.

46 Rushton, J.P. (1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors and Omissions of the „Revised" Ad. of. S.J. Gould's, The Mismeasure of Man. Journal of Personality and Individual Differences. p. 69-180.

47 Willerman et. al. In Vivo Brain Size and Intelligence. (1991). Intelligence. Vol. 15. p.

23-228.

48 Chorney, M.J., Chorney, K., Seese, N., Owen, M.J., Daniels, J., McGuffin, P., Thompson, L.A., Detterman, D.K., Benbow, C., Lubinski, D., Eley, T. & Plomin, R. (1998). A Quantitative Trait Locus Associated with Cognitive Ability in Children. Psychological Science. Vol. 9. p. 59-166.

49 Chorney, M.J., Psychological Science. Vol. 9. p. 59-166.

50 Shuey, A.M. (1958/1966). The Testing of Negro Intelligence. Lynchburg, Virginia: Bell Edition, New York: Social Science Press.

51 Shuey, A. (1966). The Testing of Negro Intelligence. New York: Social Science Press.

52 Larry P. v. Wilson Riles. (1979). No. C-71-2270 Rfp. United States District Court For The Northern District Of California, October 16. 495 F. Supp. 26.

53 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science

of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.

54 Gottfredson, L.S. (1997). Why g Matters: The Complexity of Everyday Life.

Intelligence. Vol. 24, #1. p. 9-132.

55 Herrnstein, R.J. & Murray, C. (1994). The Bell Curve. New York: Free Press.

56 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.

57 Levin, M. (1997). Why Race Matters: Race Differences and What They Mean. Westport, Connecticut: Praeger.

58 Herrnstein, R.J. & Murray, C. (1994). The Bell Curve. New York: Free Press.

59 Newsweek. (1994). IQ: Is It Destiny? October 24. p. 4.

60 Jensen, A.R. (1985). The Nature of Black-White Difference on Various Psychometric Tests: Spearman's Hypothesis. Behavioral and Brain Sciences. Vol. 8. p. 193-219.

61 Jensen, A.R. (1987). Further Evidence for Spearman's Hypothesis Concerning the Black-White Differences on Psychometric Tests. Behavioral and Brain Sciences. Vol. 10. p. 12-519.

62 Jensen, A.R. (1992). Spearman's Hypothesis: Methodology and Evidence. Multivariate Behavioral Research. Vol. 27. p. 25-234.

63 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.

64 Jensen, A.R. (1980). Straight Talk about Mental Tests and Bias in Mental Testing. New York: Free Press. p. 470.

65 Jensen, A.R. (1980). Bias in Mental Testing. New York: Free Press.

66 Jensen, A.R. (1993). Spearman's Hypothesis

Tested with Chronometric Information Processing Tasks. Intelligence. Vol. 17. p. 7-77.

67 Jensen, A.R. & Whang, P.A. (1993). Reaction Times and Intelligence. Journal of Biosocial Science. Vol. 25. p. 97-410.

68 Wigdor & Garner, eds. (1982). Ability Testing: Uses, Consequences, and Controversies. Washington, DC: National Academy Press. p. 7.

69 Scarr, S. & Weinberg, R.A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted by White Families. American Psychologist. Vol. 31. p. 739.

70 College Board. (1992). Profile of SAT and Achievement Test Takers. New York.

71 Seligman, D. (1992). A Question of Intelligence: The IQ Debate in America. New York: Carol Publishing. p. 60.

72 Jensen, A.R. (1980). Bias in Mental Testing. New York: Free Press.

73 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.

74 Palmquist, Matt. (1998). University Wire. May 5.

75 Spilka, S. (1996). Letter of May 9 from Wiley Manager of Corporate Communications.

76 Spitz, H. (1986). The Raising of Intelligence. Hillsdale, N.J.: Erlbaum.

77 Currie J. & Thomas D. (1995). Does Head Start Make a Difference? American Economic Review. June. p. 41-364.

78 Ferguson, Jr., G.O. (1916). The Psychology of the Negro. Archieves of Psychology. No. 36. April.

79 Scarr, S. & Weinberg, R.A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted by White Families. American Psychologist. Vol. 31. p. 26-739.

80 Weinberg, R.A., Scarr, S. & Waldman, I.D. (1992). The Minnesota Transracial Adoption Study: A Follow-Up of

IQ Test Performance at Adolescence. Intelligence. Vol. 16.
P. 17-135.

81 Lynn, R. (1994). Reinterpretations of The Minnesota Transracial Adoption Study. Intelligence. Vol. 19. p. 1-27.

82 Levin, M. (1994). Comment on The Minnesota Transracial Adoption Study. Intelligence. Vol. 19. p. 3-20.

83 Reed, T.E. (1969). Caucasian Genes in American Negroes. Science. Vol. 165. p. 62768.

84 Reed, T.E. Letters. Science. Vol. 165. p. 353.

85 Lynn, R. (1991). Race Differences in Intelligence. Mankind Quarterly. Vol. 31. p. 54296.

86 Zindi, F. (1994). Differences in Psychometric Performance. The Psychologist. Vol. 7.
P. 49-552.

87 Owen, K. (1992). The Suitability of Raven Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa. Personality and Individual Differences. Vol. 13. p. 49-159.

88 Lynn, R. (1991). Race Differences in Intelligence: A Global Perspective. Mankind Quarterly. Vol. 31. p. 55-296.

89 Owen, K. (1992). The Suitability of Raven Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa. Personality and Individual Differences. Vol. 13. p. 49-159.

90 Zindi, F. (1994). Differences in Psychometric Performance. The Psychologist. Vol. 7.
P. 49-552.

91 Lynn, R. (1994). The Intelligence of Ethiopian Immigrants and Israeli Adolescents. International Journal of Psychology. Vol. 29. p. 5-56.

92 The New York Times. (1972). July 17. p. 4.

93 Garber, H.L. (1988). The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation in Children at Risk.

94 Jensen, A.R. (1989). Washington DC: American Association on Mental Retardation. Raising IQ without Increasing „g”? A Review of The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation in Children at Risk by H.L. Garber. Developmental Review. 9. p. 34-258.

95 Spitz, H.H. (1986). The Raising of Intelligence: A Selected History of Attempts to Raise Retarded Intelligence. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.

96 Soyfer, V.N. (1994). Lysenko and the Tragedy of Soviet Science (L. Gruliow & R. Gruliow, trans.). New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.

97 Whitney, G. (1998). The Vernalization of Hillary’s America. Chronicles. Vol. 22, #2, p. 6-47.

98 Spitz, H.H. (1989). The Raising of Intelligence. Also See: Chicago Tribune. (1989). Chicago Schools Get an Education in Muckraking. May 8.

99 Seligman, D. (1992). A Question of Intelligence: The IQ Debate in America. p. 51.

100 Putnam, Carleton. (1967). Race and Reason. Howard Allen edition (1980). (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32929).

101 Random House Webster’s Electronic Dictionary (1992). (College Edition). New York: Random House.

102 Putnam, Carleton. (1967). Race and Reason. Howard Allen edition (1980). (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32929).

103 Furedy, J.J. (1997). The Decline of the Eppus Si Muove Spirit in North American Science: Professional Organizations and PC Pressures. The Mankind Quarterly.

Vol. 38. p. 5-66.

104 Pearson, R. (1997). Race, Intelligence and Bias in Academe. 2nd Ed. Washington, DC: Scott-Townsend.

105 Rushton, J.P. (1994). The Equalitarian Dogma

Revisited. Intelligence. Vol. 19.
P. 63-280.
106 Whitney, G. (1995). Ideology and Censorship in Behavior Genetics. The Mankind Quarterly. Vol. 35. p. 327-342.
107 Whitney, G. (1997). Raymond B. Cattell and The Fourth Inquisition. The Mankind Quarterly. Vol. 38. p. 9-125.
108 Racism. Ramdom House Webster's Electronic Dictionary. (1992). (College Edition). New York: Random House.
109 Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). The IQ Controversy: The Media and Public Policy. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.
110 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.
111 Avery, R.D. et. al. (with 51 co-authors). (1994). Mainstream Science on Intelligence. The Wall Street Journal. December 13. p. A-18.
112 Gottfredson, L.S. (1997). Editorial: Mainstream Science on Intelligence: An Editorial with 52 Signatories, History, and Bibliography. Intelligence. Vol. 24. p. 3-23.
113 Herrnstein, R.J. & Murray, C. (1994). The Bell Curve: Intelligence and Class
Structure in American Life. New York: Free Press.
114 Jensen, A.R. (1998). The „g" Factor: The Science of Mental Ability. Westport, Connecticut: Praeger.
115 Levin, M. (1997). Why Race Matters: Race Differences and What They Mean. Westport, Connecticut: Praeger.
116 Rowe, D.C. (1994). The Limits of Familiy Influence. New York: Guilford Press.
117 Rowe, D.C. & Eleveland, H.H. (1996). Academic Achievement in Blacks and Whites: Are the Developmental

Processes Similar? Intelligence. Vol. 23. p. 5-228.

118 Rushton, J.P. (1995). Race, Evolution and Behavior. New Brunswick, New Jersey: Transaction.

119 Shuey, A.M. (1966). The Testing of Negro Intelligence (2nd Ed.). New York: Social Science Press.

120 Rushton, J.P. (1995). Race, Evolution and Behavior. New Brunswick, New Jersey: Transaction.

121 Gould, Stephen Jay. (1981). The Mismeasure of Man. New York: Norton.

122 Rushton, J.P. (1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors and Omissions of The „Revised" Edition of S.J. Gould's The Mismeasure of Man

(1996).

123 Personality and Individual Differences. Vol. 23. p. 169-180.

124 Carothers, J.C. (1972). The Mind of Man in Africa. London: Tom Stacey Ltd.

125 Ho, K.C., Roessmann, U., Hause, L., and Monroe, G. (1981). Newborn Brain Weight in Relation to Maturity, Sex and Race. Annals of Neurology. Vol. 10. p. 43-246.

126 Broman, S.H., Nichols, P.L., Shaughnessy, P. & Kennedy, W. (1987). Retardation in Young Children. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.

127 Rushton, J.P. & Osborne, R.T. (1995). Genetic and Environmental Contributions to Cranial Capacity Estimated in Black and White Adolescents. Intelligence.

Vol. 20. p. 13.

128 Darwin, C. (1874). The Descent of Man, 2nd Edition, London: John Murray. p.

1-82.

129 Whitney, G. (1996). The Return of Racial Science. Contemporary Psychology. Vol. 41. p. 189-1191.

130 Rushton, J.P. & Ankney, C.D. (1996). Brain Size and Cognitive Ability: Correlations with Age, Sex, Social

Class and Race. Psychonomic Bulletin and Review. Vol. 3. p. 21-36.

131 Jensen, A.R. & Johnson, F. (1994). Race and Sex Differences in Head Size and IQ. Intelligence. p. 9-333.

132 Connolly, C.J. (1950). The External Morphology of the Primate Brain. Springfield, Illinois.

133 One Flew over the Cuckoo's Nest (1975). Milos Forman. United Artists Cinema.

134 Frances (1982). Graeme Clifford. Brooks Films.

135 Halstead, Ward C. (1947). Brains and Intelligence. Chicago. p. 49.

136 Connolly, C.J. (1950). The External Morphology of the Primate Brain.

137 Plomin, R., Defries, J.C., McClearn, G.E. & Rutter, M. (1997). Behavioral Genetics (3rd Ed.). New York: W.H. Freeman.

138 Sherman, L.S., Defries, J.C., Gottesman, Loehlin, J.C., Meyer, J.M., Pelias, M.Z., Rice, J. & Waldman, I. (1997). Behavioral Genetics '97: ASHG Statement. Recent Developments in Human Behavioral Genetics: Past Accomplishments and Future Directions. American Journal of Human Genetics. p. 60. p. 265-1275.

139 Rector, R. (1991). Food Fight. Policy Review. Vol. 58. p. 1-46.

140 Banfield, E. (1974). The Unheavenly City Revisited. Boston, Massachusetts: Little Brown.

141 Rector, R. & McLaughlin, M. N.D. (1992). A Conservative's Guide to State Level Welfare Reform. Washington, DC: The Heritage Foundation.

142 Banfield, E. (1974). The Unheavenly City Revisited. Boston, Massachusetts: Little Brown.

143 Bayley, N. (1995). Comparisons of Mental and Motor Test Scores for Ages 115 Months by Sex, Birth Order, Race, Geographical Location, and Education of

Parents.

Child Development. Vol. 36. p. 379-477.

144 Rushton, J.P. (1995). Race and Crime: An International Dilemma. Society. p.

2, 37-41.

145 Raine, Adrian. (1993). The Psychopatology of Crime: Criminal Behavior as a Clinical Disorder. San Diego: Academic Press.

146 Raine, Adrian, Editor (1997). Biosocial Bases of Violence. New York: Plenum Press.

147 Raine, A., Bushbaum, M. & LaCasse, L. (1997). Journal of Biological Psychiatry. Vol. 42. September 15. p. 95-508.

148 Hamilton, W.D. (1964). The Genetical Theory of Social Behaviour, I, Ii. Journal of Theoretical Biology 7:1. p. 2.

149 Plomin, R., Lichtenstein, P., Pedersen, N., McCleran, G.E. & Nesselroade, J.R. (1990). Behavioral Genetics: A Primer (2nd ed.). San Francisco: Freeman.

150 Rushton, J.P., Fulker, D.W., Neale, M.C., Nias, D.K.B. & Eysenck, H.J.

(1986). Altruism and Aggression: The Heritibility of Individual Differences. Journal of Personality and Social Psychology. 50. p. 1192-98.

151 Tellegen, A., Lykken, D.T., Bouchard, T.J., Jr. Wilcox, K.J., Segal, N.L. &

Rich, S. (1988). Personality Differences of Twins Reared Apart and Together. Journal of Personality and Social Psychology. 54. p. 1031-1039.

152 Floderus-Mnyrhed, B., Pederson & Rasmuson, J. (1980). Assessment of Heritibility for Personality Based on a Short Form of the Eysenek Personality Inventory: A Study of 12,898 Twin Pairs. Behavioral Genetics, 10, p. 153-163.

153 Keller, L.M., Bouchard, T.J., Fr., Arvey, R.D.,

Segal, N.L. & Dawis, R.V.

(1992). Work Values: Genetic and Environmental Influences. Journal of Applied Psychology.

77. p. 79-88.

154 Bouchard, T.J., Jr. (1984). Twins Reared Together and Apart: What They Tell Us about Human Diversity in S.W. Fox (Ed.), Individuality and Determinism. New York: Plenum.

155 Dreger, R. & Miller, K. (1960). Comparative Psychological Studies of Negroes and Whites in the United States. Psychological Bulletin. Vol. 57. p. 61-402.

156 Kochman, T. (1983). Black and White Styles in Conflict. Chicago: University of Chicago Press. p. 1-34, 106-110.

157 Gynther, M. (1972). White Norms and Black MMPI's: A Prescription for

Discrimination. Psychological Bulletin. Vol. 78. p. 86-402.

158 Mischel, W. (1961). Preference for Delayed Reinforcement: An Experimental Study of Cultural Observation. Journal of Abnormal and Social Psychology. Vol. 62:1. p. 7.

159 Banfield, E. (1970). The Unheavenly City: The Nature and Future of Our Urban Crisis. Boston: Little Brown.

160 Banfield, E. (1974). The Unheavenly City Revisited. Inability to Defer

Gratification, Extreme Present Orientation. Boston: Little Brown.

161 Ross, R., Bernstein, L. Judd, H. Hanish, R. Pike, M. & Henderson, B. (1986). Serum Testosterone Levels in Healthy Young Black and White Men. Journal of The National Cancer Institute. Vol. 76. p. 5-48.

162 Rushton, J. Philippe. (1995). Race and Crime: An

International Dilemma.

Society. 32. p. 7-41.

163 Draper, P. (1989). African Marriage Systems: Perspectives from Evolutionary Ecology. Ethology and Sociobiology. 10. p. 45-169.

164 Montagu, Ashley. (1945). Man’s Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race. New York: Columbia University Press.

165 Diamond, J. (1994). Race without Color. Discover Mag. November.

166 Cavalli-Sforza, L., Menozzi, P. & Piazza (1994). The History and Geography of Human Genes. Princeton, NJ: Princeton University Press.

167 Caccone, A. & Powell, J. (1989). DNA Divergence among Hominoids.

Evolution. 43. p. 25-942.

168 Gibbons, A. (1990). Our Chimp Cousins Get That Much Closer. Science. 250.

P. 76.

169 Gibbons, A. (1995). Aut of Africa at Last? Science. 267. p. 272-1273.

170 J. Philippe Rushton. (1996). Race Is a Biological Concept.

171 J. Philippe Rushton. (1996). Race Is a Biological Concept.

172 Lynn, R. (1991). The Evolution of Racial Differences in Intelligence. Mankind Quarterly. 31. p. 9-121.

173 Krantz, G.S. (1980). Climatic Races and Descent Groups. North Quincy: Cristopher Publishing House.

174 Baker, J.R. (1974). Race. Oxford: Oxford University Press.

175 Robins, A.H. (1991). Biological Perspectives on Human Pigmentation. Cambridge: Cambridge University Press.

176 Coon, C.S. (1965). The Living Races of Man. New York: Alfred A. Knopf.

177 Coon, C.S. (1967). Story of Man. Harmondsworth: Penguin

178 Coon, C.S. (1962). Origin of the Races. Knopf.

179 Coon, C.S. (1972). The Races of Europe. Westport, CT: Greenwood Press.

180 Coon, C.S. (1971). The Hunting Peoples. Boston: Little Brown.

181 Coon, C.S. (1982). Racial Adaptation. Chicago: Nelson-Hall.

182 Lee, R.B. & DeVore, I. (1968). Man the Hunter. Chicago: Aldine.

183 Nelson, R.K. (1969). Hunters of the Northern Ice. Chicago: University of Chicago Press.

184 Miller, E. (1994). Paternal Provisioning Versus Mate Seeking in Human Populations. Personality and Individual Differences. 17:2. p. 27-255.

185 Alexander, R.D., Hoogland, J.L. (1979). Sexual Dimorphism and Breeding Systems in Pinnipeds, Ungulates, Primates and Humans. Chagnon, N. & Irons, W., editors. Evolutionary Biology and Human Social Behavior. North Scituate, MA: Duxbury Press. p. 2532.

186 Miller, E. (1993). Could „R" Selection Account for the African Personality and Life Cycle? Personality and Individual Differences. Dec. 15:6. p. 65-676.

187 Baker, J. (1974). Race. New York: Oxford University Press.

188 Ama, Simonau, Boulay, Serrese, Theriault & Bouchard (1986). Skeletal Muscle Characteristics in Sedentary Black and Caucasian Males. Journal of Applied Psychology. 61.

189 Malina, R.M. (1988). Racial/Ethnic Variations in the Motor Development and Performance of American

Children. Canadian Journal of Sports Science. 13. p. 36-143.

190 Trivers, Robert (1986). Social Evolution. Benjamin.

191 Buss, David (1992). The Evolution of Desire. Basic.

192 Symons, Donald (1979). The Evolution of Human Sexuality. Oxford.

193 Detroit News Wire Service (1991). U.S. Syphilis Cases at Highest Level Since ’49. Detroit News. May 17.

194 Reid, Alexander (1990). Rate of Illness from Sex Raises in Teenagers. Boston

Globe. April 11.

195 Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged by AIDS. New York Times. June 29.

196 Koh, Eun Lee (1998). Survey Says Hispanic See AIDS as major Threat to Public Health. San Antonio Express-News. May 2. 10A.

197 Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged by AIDS.

198 Miller, E. (1995). Environmental Variability Selects for Large Families Only in Special Circumstances: Another Objection to Differential K Theory. Personality and Individual Differences. Dec. 19:6. p. 03-918.

199 Miller, E. (1991). Climate and Intelligence. Mankind Quarterly. Fall/Winter.

Vol. XXXII No. 1-2, p. 27-132.

200 Carruth, W.H. Each in His Own Tongue.

201 Jerison, Herold (1973). Evolution of the Brain and Intelligence. Academic Press.

202 Brooke, James (1994). Romantic Rio Has Become the Sickest City in Brazil. New York Times. News Service published in the New Orleans Times-Picayune. Oct. 30. A-

27.

203 Pendell, E. (1967). Sex Versus Civilization. Los Angeles: Noontide Press.

204 Pendell, E. (1977). Why Civilizations Self-Destruct. Cape Canaveral, FL:

Howard Allen.

205 Hart, M. (1992). The 100: A Ranking of the Most Influential Persons in

History. New York: Citadel.

206 Asimov, I. (1989). Chronicle of Science and Discovery. London: Grafton Books.

207 Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). The Bell Curve. Simon & Schuster.

208 Darnton, J. (1994). A Lost Decade Drains Africa's Vitality. New York Times.

June 20. p. A1-A9.

209 Human Events. May 26. 1995. p. 8.

210 Diamond, Jared (1998). Guns, Germs and Steel. Norton.

211 Wells, H.G. (1971). The Outline of History. Being a Plain History of Life and Mankind. Garden City, NY: Doubleday.

212 De Gobineau (1971). Inequality of the Races. Los Angeles, California: The Noontide Press.

213 Darwin, C. (1859/1972). The Origin of Species by Means of Natural Selection, or The Preservation of Favored Races in the Struggle for Life. New York: E.P. Dutton.

214 Prichard, H. (1971). Where Black Rules White: A Journey across and about Hayti. Free Port, New York: Books for Libraries Press.

215 Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). The IQ Controversy: The Media and Public Policy. New Brunswick, NJ: Transaction Books.

216 Putnam, C. (1967). Race and Reality.

217 Roger Pearson (1992). Schockley on Eugenics and Race. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.

218 Jensen, A.R. (1980). Straight Talk about Mental Tests. New York: Free Press.

219 Ed. Dudley Randall. (1988). The Black Poets. p. 26. (Quoted in The Other Side of Racism. Anne Wortham. Columbus, OH: Ohio University Press, 1981, p. 57.)

220 Herrnstein, Richard J. & Murray, Charles (1994). The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life. New York: Free Press.

221 Jaynes, G. & Williams, R. (1989). A Common Destiny: Blacks in American Society. Washington, DC: National Academy Press. p. 92, 278.

222 Hacker, A. (1992). Two Nations. New York: Scribners and Sons. p. 72.

223 Rubinstein, D. (1994). Cut Cultural Root of Rising Crime. Insight. Aug. 8. p. 8-20.

224 Jaynes, G. & Williams, R. (1989). A Common Destiny: Blacks in American

Society. 295.

225 Rushton, J.P. (1988). Race Differences in Behavior: A Review and Revolutionary Analysis. Personality and Individual Differences. 9. p. 009-1024.

226 Hacker, A. (1992). Two Nations. Scribners and Sons.

227 Gest, T. (1995). A Shocking Look at Blacks and Crime. U.S. News and World

Report. Oct. 16. p. 3-54.

228 Journal of The American Medical Association Issue on Firearms and Violence.

(1996). June 12.

229 Levin, M. (1998). Why Race Matters. Westport,

CT: Praeger.

230 Rushton, J.P. (1995). Race and Crime: An International Dilemma. Society. 32.

P. 7-41.

231 August, 26. (1997). Washington Post.

232 Adam Walinsky in the July 1995 issue of Atlantic Monthly.

233 Richter, L. & Lichter, R. (1983). Prime Time Crime. Washington, DC: The Media Institute. p. 3.

234 Whittaker, K. (1990). Black Victims. Washington, DC: Bureau of Justice Statistics, Office of Justice Programs, Department of Justice. Tables 1, 16.

235 FBI Oct. (1993). Uniform Crime Reports.

236 American Enterprise. (1995). Crime and Race. May/June issue. Compiled from Justice Department data from 1991.

237 American Enterprise. (1995). Crime and Race. May/June issue.

238 U.S. Department of Justice. Sourcebook of Criminal Justice Statistics 1991 (1992). Washington, DC: U.S. Government Printing Office.

239 Lafree, G.D. (1982). Male Power and Female Victimization: Toward a Theory of Interracial Rape. American Journal of Sociology. Vol. 88. No. 2. Sept.

240 Wilbanks, W. (1990). Frequency and Nature of Interracial Crimes. Justice Professional. Nov. 7. Data from The Department of Justice, Criminal Victimization in The Unites States.

241 FBI Oct. (1993). Uniform Crime Reports.

242 Hacker, A. (1992). Two Nations. Scribners and Sons. p. 81.

243 Wilson, J. & Herrnstein, R. (1985). Crime and Human Nature. New York: Simon and Schuster. p. 62.

244 Thompson, T. (1989). Blacks Sent to Jail More Than Whites for the Same

Crime. Atlanta Journal and Constitution. April 30. p. A.

245 Levin, M. (1998). Why Race Matters. Westport, CT: Praeger. 247.

246 Reynolds, G. Ed. (1996). Race and The Criminal Justice System. Washington, DC: Center for Equal Opportunity Press. „When Race Trumps Truth in the Courtroom". By M. Weiss and K. Zinmeister. p. 7-64.

247 Cleaver, E. (1967). Soul on Ice. New York: McGraw-Hill. p. 1.

248 Cleaver, E. (1967). Soul on Ice.

249 New York Times Book Review. Quoted from the jacket of published edition.

250 Paul Sheehan (1995). The Race War of Black against White. Sydney Morning

Herald. May 20.

251 Harry Ploski and James Williams, eds. (1983). Negro Almanac. Bronxville,

NY: Bellwether Publishing 348.

252 Wilbanks, W. (1987). The Myth of a Racist Criminal Justice System. Monterey, CA: Brooks/Cole Publishing Company. p. 35.

253 Silberman, C. (1978). Criminal Violence, Criminal Justice. New York: Random House. p. 78, 118.

254 Associated Press (1989). School Costs up but not Grades, Report Laments. Omaha World Herald. Aug. 24. p. 6.

255 The Economist (1989). Willingly to School. Oct. 7.

256 Sanchez, R. (1989). D.C. Dropouts Quit Even Earlier, Study Finds. Washington Post. Jan. 12.

257 Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. Orange County Register. Sept. 9.

P. B9.

258 Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. The Wall Street Journal. Feb. 9. p.

A10.

259 Chronicles (1990). Restoring Family Autonomy in Education. Oct. p. 7.

260 Zinsmeister, K. (1990). Growing up Scared. The Atlantic. June. p. 1.

261 Hartocollis, A. (1992). School Violence Felt Nationwide. Newsday. New York.

Feb. 28. p. 7.

262 New York Times (1991). Crime Draws Some of the Lines in Blueprints for Schools. Mar. 6. p. B8.

263 The Economist (1990). Pick Your Number. Feb. 17. p. 7.

264 Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. Orange County Register. Sept. 9. p. B9.

265 Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. The Wall Street Journal. Feb. 9. A10.

266 West, E. (1990). Restoring Family Autonomy in Education. Chronicles. Oct. edition. p. 7.

267 Detroit News (1992). AIDS, Homicides Increase Gap in Black White Life Expectancy. Jan. 8. p. A.

268 Stout, H. (1991). Life Expectancy of U.S. Blacks Declined in 1988. Wall Street Journal. April 9. p. B1.

269 Detroit News Wire Service (1991). U.S. Syphilis Cases at Highest Level since '49. Detroit News. May 17.

270 Rocky Mountain News (1997). Dick Feagler. Scripps Howard News Service. p.

1-20.

271 Levin, Michael (1997). Why Race Matters. Westport, CT: Praeger. p. 09.

272 Morgan, J. (1991). Co-Op Sanctioned for ads without Blacks. Newsday. Nov.

21.

273 Pogrebin, R. (1991). Suit against the Times: A Model Dilemma. New York Observer. Feb. 11.

274 Barnes Review (1996). LBJ: Landslide to Disaster. Dec. Vol. II, no. 12.

275 Rosen, D. (1991). Poverty Rate for Hispanic Children Rises 29% in 1980s. Orange County (Calif.) Register. Aug. 27. p. A15.

276 Monthly Vital Statistics Report (1991). National Center for Health Statistics. 40:8 (S). Dec. 12.

277 Fogel, Robert W. & Engerman, Stanley (1974). Time on the Cross: The Economics of American Negro Slavery. Boston: Little Brown.

278 McAlister, B. (1989). To Be Young Black and Male. Washington Post. Dec. 28. p. A.

279 Section 703 (J) of Title VII of The Civil Rights Act.

280 Snow, E. (1988). The Grove City Horror Show. Chronicles. Nov. p. 1.

281 Detlefsen, R. (1991). Civil Rights under Reagan. San Francisco: ICS Press.

282 Taylor, J. (1992). Paved with Good Intentions. New York: Carroll & Graf. p.

38.

283 Freeman, R. (1976). Black Elite. New York: McGraw-Hill.

284 National Research Council. A Common Destiny. p. 47.

285 Time (1995). Domestic Crime. Cops and Robbers. A Shocking Murder Highlights the Corruption among New Orleans' Underpaid. March 20. Vol. 145, no. 11.

286 Lincoln, A. (1953-55). Collected Works. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, N.J.: Rutgers University

Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848. —2. 1848-1858. —3. 1858-1860. —4. 1860-1861. —5. 1861-1862. —6. 1862-1863. —7. 1863-1864. —8. 1864-1865. —Index. The Collected Works of Abraham Lincoln, edited by Roy P. Basler, Rutgers University Press, 1953. September 1859

(Vol. III. p. 99).

287 Amsterdam News (1994). Khalid Muhammad Reiterates Call for Black South Africans to Kill. Nov. 19.

288 Stoddard, L. (1969). The Rising Tide of Color. New York: Scribners & Sons.

289 Grant, Madison (1970). The Passing of the Great Race. New York: Amo Press.

290 Senate Committee on Government Affairs, Permanent Subcommittee on Investigations. Investigations of the INS Criminal Alien Program, Minority Staff Statement (1993). Nov. 10.

291 Simcox, D. (1993). Senior Fellow at The Center For Immigration Studies. Social Contract Magazine. Spring.

292 The New York Times (1994). April 5.

293 Huddle, D. (1996). The Net Costs of Immigration: The Facts, the Trend and the Critics. Department of Economics, Rice University, Oct. 22.

294 American Demographics, Oct. 1991.

295 Weisberger, B. (1994). A Nation of Immigrants. American Heritage. Feb. – Mar.

P. 5.

296 Jay, J. (1901). The Federalist: A Collection of Essays. New York: The Colonial Press.

297 Paine, T. (1803). Common Sense. Boston: J.M. Dunham.

298 Brimelow, P. (1995). Alien Nation: Common Sense about America’s Immigration Disaster. New York: Random House.

299 NAAWP News (1988). #48. quotes from the New

Orleans Times-Picayune.

300 NAAWP News (1988). #48.

301 Ehrlich, P. (1968). The Population Bomb. New York: Valentine Books.

302 Friedan, Betty Naomi Goldstein (1984). The Feminine Mystique (reissue edition). New York: Dell Publishing. p. 22.

303 Moir, Anne & Jessel, David (1989). Brain Sex. New York: Dell Publishing. p.

127.

304 U.S. News and World Report (1995). His Brain, Her Brain. Feb. 27. p. 27.

305 Flor, Henry P. (1979). Gender, Hemispheric Specialization and Psychopatology. Social Science and Medicine. 12b. p. 155-62.

306 LIFE (1998). Were You Born That Way? April, p. 39.

307 Moir, Anne & Jessel, David (1989). Brain Sex. New York: Dell Publishing. p.

42.

308 Inglis, J. and Lawson, S. (1981). Sex Differences in the Effects of Unilateral Brain Damage on Intelligence. Science. Vol. 212. p. 693-95.

309 Witleson, S.F. (1985). The Brain Connection: The Corpus Callosum Is Larger in Left Handers. Science. Vol. 229. p. 65-68.

310 De Lacoste-Utamsing, C. and Holloway, R.L. (1982). Sexual Dimorphism in the Human Corpus Callosum. Science. Vol. 216. p. 1431-32.

311 Moir & Jessel. p. 47-49.

312 Jensen, Arthur R. (1980). Bias in Mental Testing. New York: Free Press. p.

625-627.

313 Benbow, C.P. & Benbow, R.M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. Progress in Brain Research. Vol. 61. De Vries, G.J. et. al. (eds.). Elsevier, Amsterdam. p. 469-90.

314 Moir & Jessel. p. 47-49.

315 Maccoby, E. & Jacklyn, N. (1975). The Psychology of Sex Differences. Stanford University Press.

316 Moir & Jessel. p. 17.

317 McGuiness, D. (1985). When Children Don't Learn. New York: Basic Books.

318 Benbow, C.P. & Benbow, R.M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. Progress in Brain Research. Vol. 61. De Vries, G.J. et. al. (eds.). Elsevier, Amsterdam.

319 American Health (1993). The Gay Debate: Is homosexuality a matter of choice or chance? March. p. 70.

320 Archer, J. (1976). Biological explanations of psychological sex differences. Exploring Sex Differences. Lloyd, B. & Archer, J. (eds.). London: Academic Press. p. 241-65.

321 Wilson, Glenn (1992). The Great Sex Divide. Washington, DC: Scott-Townsend. p. 26-7, 73-6.

322 Durden-Smith, J. & De Simone, D. (1983). Birth of Your Sexual Identity. Science Digest. Sept. p. 86-88.

323 Moir & Jessel. p. 24-25.

324 Wilson, p. 32.

325 Gorski, R.A. (1987). Sex Differences in the Rodent Brain: Their Nature and Origin. Masculinity and Femininity. Reinisch, J.M. et. al. (eds.). Oxford University Press. p.

37-67.

326 Leiberburg, I. et. al. (1979). Sex Differences in Serum Testosterone and in Exchangeable Brain Cell Nuclear Estradiol during the Neonatal Period in Rats. Brain Research. Vol. 178. p. 207-12.

327 Goy, R.W. & McEwen, B.S. (1980). Sexual Differentation of the Brain. Cambridge, Massachusetts: Massachusetts Institute of Technology Press.

328 Ehrhardt, A.A. & Baker, S. (1974). Fetal Androgens, Human Central Nervous System Differentiation and Behaviour Sex Differences. Sex Differences in Behaviour. Friedman, R.C. et. al. (eds.). New York: John Wiley & Sons. p. 33-51.

329 Ehrhardt, A.A. & Meyer-Bahlburg, H.F.L. (1979). Prenatal Sex Hormones and the Developing Brain. Annual Review Med. Vol. 30. p. 417-30.

330 Money, J.et. al. (1955). An Examination of Some Basic Sexual Concepts: The Evidence of Human Hermaphroditism. Baltimore: John Hopkins Hospital. Vol. 97. p. 301-19.

331 New York Times (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails. March 14.

332 New York Times (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails.

333 New York Times (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails.

334 Berg, I. et. al. (1963). Change of Assigned Sex at Puberty. Lancet. Dec. 7. p.

1216-18.

335 New York Times (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails. March 14.

336 Dörner, G. (1985). Sex-Specific Gonadotrophin Secretion, Sexual Orientation and Gender Role Behavior. Endocrinologie, 86 August 00 1-6.

337 Dörner, G. (1979). Hormones and Sexual Differentiation of the Brain. Sex, Hormones and Behavior. CIBA Foundation Symposium 62. Amsterdam: Excerpta Medica.

338 Moir, Anne & Jessel, David (1989). Brain Sex.

New York: Dell Publishing. Cited within.

339 Ward, I.L. (1974). Sexual Behaviour Differentiation: Prenatal Hormonal and Environmental Control. Sex Differences in Behavior. Friedman, R.C. et. al. (eds.). New York:

John Wiley & Sons. p. 3-17.

340 Atlantic Monthly (1993). Homosexuality and Biology. March.

341 The Washington Blade (1993). X Marks the Spot? July 16. p. 1.

342 Insight (1994). Familiy Research Council: Taxpayer Funded Gay-Science or Legitimate Cancer Research? Feb.

343 Socarides, Charles W. (1995). Homosexuality: A Freedom too Far. Phoenix: Adam Margrave Books.

344 American Psychiatric Association (1994). Fact Sheet. Sept.

345 Frank, Barney (1996). Why Party Politics Matters. The Harvard Gay & Lesbian Review. Spring.

346 Dallas Morning News (1995). Studying Sexes' Brain Differences a Sensitive Area. March 5. p. 12A.

347 Wilson (1992). p. 101-111.

348 Moyer, K.E. (1987). Violence and Aggression: A Psysiological Perspective. New York: Paragon House.

349 Langevin, R. (ed.) (1985). Erotic Preference, Gender Identity and Aggression in Men: New Research Studies. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.

350 Comfort, A. (1987). Deviation and Variation. Variant Sexuality: Research and Theory. Wilson, G. (ed.). London: Croom Helm. p. 1-20.

351 McGuiness, D. (1976). Sex Differences in Organization, Perception and Cognition. Exploring Sex Differences. Lloyd, B. & Archer, J. (eds.). London: Academic

Press. p. 123-55.

352 Hutt, C. (1975). Neuroendocrinological, Behavioral and Intellectual Differentiation in Human Development. Gender Differences: Their Ontogeny and Significance. Outsted, C. & Taylor, D. (eds.). London: Churchill Livingstone. p. 73-121.

353 Garai, J.E. & Scheinfeld, A. (1968). Sex Differences in Mental and

Behavioural Traits. Genetic Psychology Monographs. Vol. 77. p. 169-299.

354 Gaulin, S.J.C. et. al. (1986). Sex Differences in Spatial Ability: An

Evolutionary Hypothesis and Test. The American Naturalist. Vol. 127. no. 1. jan. p. 74-88.

355 Hoyenga, K.B. & Hoyenga, K. (1980). Sex Differences. Boston: Little Brown and Company.

356 Prince, Melissa Weaver (1988). The Fate of European Women. A popular Monograph circulated on the Internet.

357 United Nations International Report on Female Circumcism. New York: United Nations.

358 New York Times (1997). March 14.

359 Cancian, F.M. (1985). Gender Politics: Love and Power in the Private and Public Spheres. Gender and the Life Course. Rossi, A.S. (ed.). New York: Aldine. p. 235-64.

360 Symons, D. (1979). The Evolution of Human Sexuality. Oxford University Press.

361 Reinisch, J.M. et. al. (eds.) (1978). Masculinity and Femininity. The Kinsey Institute Series. Oxford University Press.

362 Wilson, G.D. & Nias, D.K.B. (1976). Love's Mysteries: The Psychology of

Sexual Attraction. London: Open Books. p. 131.

363 Wilson, Glenn (1992). The Great Sex Divide. Washington, DC: Scott-

Townsend.

364 Pendell, Elmer (1967). Sex Versus Civilization. Los Angeles: Noontide Press.

P. 171.

365 McGill, Bryant H. (1997). Equality of the Sexes. Monograph.

CUPRINS

1. Rasă şi raţiune 3

2. O chestiune de inteligenţă 12

Ce este I.Q.? – Cum se corelează I.Q.-ul cu succesul în viaţă?

3. Ereditate sau mediu? 18

Studiile asupra gemenilor – Creierul şi inteligenţa – Ego şi I.Q.

4. Rasă şi inteligenţă 27

Sunt testele mintale subiective în defavoarea negrilor? – I.Q.-ul negrilor este sensibil mai scăzut, dar… – Rezultatele negative ale ignorării diferenţelor rasiale – Studiul Scarr – Studiile asupra I.Q. în Africa – Tentative de a refuta semnificaţia rasei – Un subiect interzis – Ce sunt prejudecăţile?

5. Rădăcinile diferenţelor rasiale 42

Creierul albilor şi cel al negrilor: fapte concrete – Replierea egalitarismului rasial

6. Evoluţia raselor 52

Diferenţele rasiale de personalitate – Realitatea rasei – Evoluţia raselor – Efectul climei asupra evoluţiei rasiale – Configuraţii familiale ale europenilor şi africanilor – Agresivitatea ca strategie de reproducere – Manifestări fizice – Originile inteligenţei superioare – Bătălia moral-religioasă – Scara evolutivă – De la teama de dispariţie la visele paradisului – Marele Paradox

7. Istoria raselor 87 Rasă şi raţiune

8. Rasă şi societate 107

Criminalitatea de culoare – Argumentele false ale egalitariştilor – Integrarea învăţământului – Drepturile civile ale albilor? – Integrarea locativă – Subclasa de culoare a asistenţei sociale – Disoluţia familiei de culoare – Acţiunea afirmativă – Imoralitatea acţiunii afirmative – Explicaţia evoluţionistă – Etica rasială a indivizilor – şi a grupurilor – Standarde duble

9. Mareea de culoare 154

Invazia străinilor – Rate ale natalităţii şi politici rasiale – Rasă, emigrare şi mediu ambiant – Ce este o naţiune?

10. Sex şi societate 173

Iat-o pe Jane – Sexul cerebral – XY, XX – Doar o parte din povestea sexului – John care a devenit Joan care a devenit John – Originile homosexualităţii – Viitorul homosexualităţii – Diferenţele sexuale inerente – Femeile şi politica rasială – Femeile şi naşterea copiilor – Femeile în cadrul forţelor de muncă – Sexul şi căsătoria

Anexă: Va îndrăzni America să se întrebe DE CE? 197

(Articol din 15 septembrie 2001, după atacurile teroriste asupra Statelor Unite, din data de 11 septembrie 2001)